

MIRCEA IONESCU O ANCHETA RATATA

Coperta colecției: ANCA TOFAN'

MIRCEA IONESCU

O ANCHETA RATATA

— tom în —

EDITURA PORTO-FRANCO CALAȚI - 1990

ISBN 973-557-00S-4

Bărbatul se ridică dezinvolt din fotoliu, aruncă bătrînului din fața sa o privire impertinentă și rea, zise un „bună seara, domnule profesor”, scurt și categoric, mai mult un mîrîit și ieși din cameră. Se mai auziră niște pași grăbiți care se îndepărtau, și vaietul porții trîntită de zid.

Bătrînul păru că nici nu observase plecarea celui alt. Se ridică încet de pe canapea, se învîrți prin cameră dezorientat, ca și cum ar fi căutat ceva și, în sîrșit, găsind, ieși grăbit după cel plecat.

— Ascultă !... Pur și simplu sînt uluit!... N-ai să reușești !... N-ai să reușești!... Prin tunelul de verdeață ce îmbrăca aleea nu văzu decît poarta larg deschisă. Trezuada-se singur, bătrînul ridică neputincios din umeri.

Capul îi vîjiia cumplit iar o senzație de amețală îi tot dădea târcoale. Merse încet pe alee, inspirînd cu nesaț aerul curat al aceluia sfârșit de zi. Închise poarta, se întoarse iot atît de încet împovărat de gânduri și ani. Se aplecă și cu o tandrețe puțin obișnuită mîngîie tija suplă a unui trandafir alb la atingerea mîinii, i se păru eă floarea tresare. O rupse. Găsi și un albul și un roșu. Ridică micul buchet în dreptul ochilor săi obosiți sorbindu-le, cu nesaț, parfumul.

Intră în casă, puse florile într-un vas -de cristal, lingă • fotografie prinsă într-o ramă de argint, se ilădu x m pas înapoi, să vadă dacă le-a așezat cum trebuie și apoi, murmură privind spre fotografie :

- Marta... Ți-am adus flori ! Te rog, să le primești.-Sînt florile tale preferate !

Stătu așa, cu capul plecat într-o parte, ca și cum ar fi vrut să surprindă cel mai mic zgomot și, cînd află că-i răsuurida doar foșnetul frunzelor de afară, repetă chemarea.

— Marta, a venit Dănuș! „Dănuș cel mititel”, eum tt spuneai tu, și a întrebat de tine... I-am spus că ai plecat. Da ce nu-mi răspunzi ? Știu doar că l-ai iubit atît de mult... El a fost pentru noi geniul cel rău' Nu-i așa, Marta !

Un enorm fluture de noapte își bătu aripile-i prăfuite în plasa fină a perdelei. Copacul din dreptul ferestrei deschise încremeni ca o pată de tuș împrăștiată pe smalțul albastru al bolții iar luna cu lumina ei, la început difuză, alungă în colțuri umbrele din cameră.

— Ce să fac Marta ? Sfătuiește-mă ce trebuie să fac ?! încercă un gest anume spre dreptunghiul decolorat al

ferestrei, își tremură degetele-i fragile, întinse să întîlnească ceva văzut numai de el și mîna îi rămase pentru o clipă spîrt-zurată de haina nevăzutei apoi îi căzu lîngă trup, fără vlagă, fără simțire, inertă ca brațul unui paralytic. Capul i se înclină într-o parte iar lumina din ochi i se stinse.

Cea chemată nu-i mai răspundea la chemări de aproape. zece ani.

După moartea soției, profesorul Vereș a început traiul anevoios al unei .-laustrări impuse. Îl părăsi și unica fiică, sta-bilindu-se undeva într-un orașel din nordul țării, iar el a rămas doar cu o bătrînă menajeră. Măria, care venea numai de două, trei ori pe săptămîină să facă mîncare și puțină or-i dine. Fiind atît de singur, în loc să-și găsească refugiul în tovărășia colegilor de catedră, ceru grabnic pensionarea, căutînd parcă să se izoleze din ce în ce mai mult, 'să guste în întregime și mai îndeaproape voluptatea durerii pe care o descoperise în singurătate. Puținele prietenii încetară cu timpul, datorită refuzului său de a le mai da curs, așa că porțița casei sale, o vilă de tip vechi, stătea mai mult închisă. Uneori era solicitat de cei de la muzeul de istorie, în legătură cu unele descoperiri arheologice, însă de cîțva timp și aceste chemări încetaseră, — ori că nu se mai descoperise ceva deosebit, ori noi

specialiști «e descurcau și fără ajutorul lui în probleme medievale.

Cineva care îl cunoscuse destul de bine, susținea, mai mult ca o motivare a izolării sale, că profesorul lucrează la definitivarea unui studiu început, cândva, în tinerețe. Un catalog al obiectelor de artă aparținând perioadei medievale. Chiar și faptul că în ultimii ani își petrecea lunile de vară în liniștea unei mici mînăstiri ar fi certificat, în parte, presupunerea, însă nimic nu era sigur.

Se ridică plin de resemnarea celui trezit dintr-un vis frumos, aprinse un mic lampadar și se apucă să strîngă de pe biroul de lucru, într-o mapă maronie, foile pline de scrisul lui mărunț. Luă în mînă un plic mare, gălbui și îl privi cu atenție. Îl primise cu cîteva zile în urmă de la starețul mînăstirii care-l anunța că îl așteaptă neapărat în acest sfîrșit de august, mai ales că mînăstirea își serbează atîția ani de existență. Plecă a doua zi. Puse plicul în aceeași mapă maronia, îi legă șnururile și o lăsă pe un colț al biroului.

După ce turnă apă în vaza cu flori, rămase cu cana în mînă, neștiind ce să facă cu ea. Un ghid nedorit îi tulbură preț de o secundă liniștea frunții. Privi cu neliniște în jur. În vara aceea nu avusese intenția de a pleca, dar, iată că vizita avută îl determină acum să-și schimbe hotărîrea. Cu mișcări precipitate începu să-și facă bagajele, două geamantane mari, din piele neagră și lucioasă pe care le umplu cu cărți și schimburi pentru o ședere mai lungă. După ce le închise răsufală ușurat. Mai răsfoi cîtva timp o revistă de arheologie și în cele din urmă stinse lumina. A doua zi trebuia să se scoale de dimineață.

Abia ațipise cînd sunetul strident al telefonului îl făcu să sară din așternut. Era trecut de unsprezece, o oră destul de tîrzie pentru el. Buimăcit, ridică receptorul. Auzi la început un zgomot ca de stradă aglomerată, apoi o voce de bărbat.

— Casa profesorului Vereș ?

— Dai

— Sîntem spitalul județean... medicul de gardă... îmi revine neplăcuta misiune de a vă anunța că fiica și ginerele dumneavoastră au fost aduși acum o oră, la noi, într-o stare deosebit de gravă, în urma unui accident de automobil.

— Cum?!U

— Nu vă speriați... Acum sînt în operație. Se încearcă totul. Veniți, vă rog, pînă la „urgentă” !...

Se auzi un declic și cel de la capătul firului îl lăsă pînă la bătrîn uitîndu-se la receptorul din mînă ca la un obiect văzut întîia oară. În sfîrșit se dezmetici și începu să se îmbrace. Cînd să iasă, din nou zbîrni telefonul. Privi spre el cu frică. Vru să ridice receptorul dar nu mai fu în stare. O durere cumplită, ca o gheară îi sfîșie inima. Abia reuși să ajungă pînă la birou. Căută într-unui din sertare, scoase un tub cu pastile, înghiți două și se întinse pe canapeaua din preajma biroului.

La mai puțin de o jumătate de oră, ușa de la intrare se deschise încet, lăsînd odată cu lumina puternică a lunii să se strecoare în întunericul micului hol o siluetă subțire. Se auzi un mic țăcănit metalic și un fascicol de lumină începu să tatoneze, în fugă, pereții camerei. Cînd lumina se opri asupra canapelei se auzi un „ah” plin de surpriză și spaimă totodată și umbra intră în panică. În mișcările-i necontrolate, prin întuneric se lovi de un taburet care răsturnîndu-se scoase un zgomot sec. Bătrînul se mișcă și, pe jumătate conștient, întrebă :

— Tu ești. Măria ?

Umbra, ascunsă după un dulap masiv, întîrzie răspunsul.

— Da, eu sînt...

— Atunci, du-te acasă, zise bătrînul. În seara asta m-ara descurcat singur cu mîncarea...

Liniștea cuprinse iarăși casa. Cînd se convinse că bătrînul doarme adînc, umbra ieși din colțul întunecat și, pro-fîind de lumina strecurată a lunii, începu din nou să caute. Trecu mîna, ușor, peste suprafața lucie a biroului, evitînd cu dibăcie lucrurile mărunte împrăștiat peste tot, apoi se retrase spre partea întunecoasă a camerei. Mai zăbovi o clipă și, în cele din urmă, tot așa pe nesimțite, dispăru, lăsînd în urmă un parfum discret de violele. Se mai auzi un mic clinchet metalic la ușa de la intrare. Apoi liniștea cuprinse casa.

*

La ora aceea plutonierul Marin Melinte își făcea rondul pe întunecoasa străduță „Morfeu*.
Această parte a sectorului

său niciodată nu-i plăcuse. Dar, cu vreun an în urmă, două tentative de furt făcute în casa profesorului Vereș, îl determină pe Melinte să nu negligeze strada. Era aproape în dreptul casei profesorului, când văzu ieșind pe poartă, foarte precaut, o femeie tânără. Înviorat pentru o clipă, plutonierul grăbi pasul.

Femeia privi foarte atentă spre el, apoi pomi grăbită în josul străzii.

„Negreșit că m-a văzut, gândi Melinte. Oare să nu mă mai recunoască?!” Scoase fluierul din buzunar și dădu trei semnale, așa cum știa el că fusese cândva, un consemn între ei. Numai că acum femeia își strânse parcă capul între umeri și intra grăbită într-o zonă întunecoasă a străzii.

„Măi, s-o ia naiba de treabă, gândi el, ce repede mai uită lumea !” Apoi strigă :

— Domnișoară Viorica, nu mai cunoști semnalul ? Femeia încetini mersul. Melinte o ajunse din urmă și rămase respectuos la un pas în urma ei.

— Semnalul cu care vă fluieram eu, când învățați pentru examenul de admitere la facultate iar eu treceam pe aici și vă vesteam că e trecut de miezul nopții și e vremea să vă culcați !

— Da, l-am recunoscut, zise într-un târziu tînăra femeie, însă am crezut, că e o potrivire întâmplătoare !...

Merseră câțiva pași împreună :

— Ați mai trecut pe la bătrînul dumneavoastră tată ?!

— Da... Din cînd în cînd mai trec !...

— E bine c-ați mai venit! E tare singur. Mi-e milă de dînsul!... Tînăra femeie nu-i mai răspunse. Grăbi pasul și dispăru după colțul străzii.

Plutonierul rămase locului plin de amărăciune. Își băgă fluierul în buzunar și, mai mult a obidă, se rezemă de un stîlp

„Mai bine n-o opream gândi el cu tristețe. M-a uitat și n-a vrut să stea de vorbă cu mine.

Așa-i cînd se măresc, uită... Și ce mult mă mai iubea pe vremea aceea. Parcă văd și acum fereastra deschisă, păhăruțul cu coniac, o țigară bună și— „Noapte ușoară, nene Melinte !”...

8

Pocni în ciudat cu bastonul lui de cauciuc în carîmbul cizmei și plecă mai departe în susul străduței cu o stînjeneală ciudată în suflet

CAPITOLUL 2

A doua zi dimineața, după ce s-a convins că telefonul din seara trecută fusese o farsă sinistă, profesorul Vereș porni la drum.

După o călătorie obositoare cu autobuzul avu o surpriză neplăcută. Prin curtea mînăstirii se vînzoleau atîția oameni și răsunau atîtea bocănituri, încît încercă nostalgia verilor trecute, cînd aici domneau liniștea și pustiul. Peste tot erau înșirate grămezi de nisip, cărămizi, grinzi de lemn aruncate aiurea, iar schela de la cupola cea mare a bisericii abia fusese dată jos.

Părintele econom, care tocmai îl întîmpinase la poartă, observă dezamăgirea profesorului:

— Să n-aveți grijă. Mîine, cînd o să vă sculați, veți regăsi peisajul de altă data. Poate ceva mai frumos...

- Sper că mi-ați păstrat camera din anii trecuți, întrebă profesorul. Țin mult la ea...

Economul părea vădit încurcat.

— Nu s-a putut, însă...

— Și de ce, mă rog, se interesă cu* un glas destul de înțepat profesorul ?!

Părintele econom a cărui față blajină și rotofee putea fi văzută cu multă ușurință de pe dealul din fața mînăstirii, îl privi înveselit :

— O, nu ! Știți că odaia în care ați tot stat este chiar lîngă sala cea mare, unde avem expoziția !

— Și ce e cu asta ? Nu văd legătura !

— Cu ocazia sărbătorii au fost aduse, de pe unde au fost împrăștiate de oameni și de vremuri, odoarele de preț ale mînăstirii. De la întemeiere... Iar în odaia aceea s-a făcut un fel

de depozit V am rezervat alta, tot în aripa de miazăzi, în rînd cu cele ale noastre. Mai sînt veniți niște turiști și tot pe acolo i-am găzduit.

— Chiar au fost aduse toate odoarele mînăstirii ? întrebă interesat profesorul.

Economul rîse îngăduitor :

— Mă refeream la cele care au mai rămas...

— Aș putea să le văd și eu în seara asta ?

j — Ne pare rău, însă e prea tîrziu pentru așa ceva. S-a i zăvorit sala de acum două ceasuri și paznicul are ordin să | nu deschidă nimănui. Mai ales în zilele astea cînd vine atîta I lume. I Intrară tăcuți într-un hol slab luminat. Economistul se opri fî n dreptul unei uși și, după ce se scotoci prin buzunare scoase I o legătură enormă cu chei ;

— Aceasta este camera dumneavoastră. Profesorul intră.

— E tot atît de bună ca și cealaltă, așa că veți fi mulțumit. Mai întîrzie, pînă cînd sosiră geamantanele profesorului, apoi se retrase spre ușă.

— Să-1 anunț pe preasfinția sa că ați venit ?

— O, nu I Nu e nevoie ! Ne vom vedea mîine dimineață, hotărî profesorul și se așeză obosit pe pat.

Cînd economistul ieși, profesorul văzu prin deschizătura ușii o namilă de om, trecînd pe coridor. Preț de o clipă omul 1-a | privit cu răutate. îl cuprinse o teamă subită, fiindcă fulgerarea

j aceea îi amintea o alta întîlnită nu de mult. Se ridică de pe - pat și îl strigă destul de tare pe econom, însă acesta nu-i mai răspunse. Vru să deschidă ușa și să-și repete chemarea, dar gîndul că strania arătare mai este încă pe coridor, îl făcu să-și retragă mîna de pe clanță. Reuși cu un efort de voință, cu acel curaj care ți-1 dă frica, să răsucescă de două ori cheia în broască

Cînd plecă de lîngă ușă, auzi un rîs grosolan și înfundat, apoi niște pași tîrșiți, îndepărtîndu-se. Se așeză într-un mic fotoliu și în cele din urmă somnul îl cuprinse pe nesimțite.

Cînd se trezi, era destul de tîrziu. Zgomotele de afară încetaseră, își despacheta lucrurile, orînduindu-și pe masa albă de brad cele necesare scrisului. Nu-i mai era somn. Scoase

mapa

ii

maronie, dădu s-o deschidă, însă se răzgîndi Un sentiment ciudat, de neliniște și nerăbdare, pusese stăpînire pe el. Se foi neputincios prin cameră, aproape o oră și în cele din urmă se hotărî. Ieși tiptil, o luă de-a lungul coridorului slab luminat și coborî treptele de piatră ce duceau spre curtea interioară. Se înnoptase de-a binelea. O lună mare și blîndă arginta noaptea. Se strecură, cum putu mai bine, printre grinzile încă neridicate de materiale, mai-mai să-și agate pantalonii în niște sîrme. Profită de întunericul care ținea pînă la extremitatea nordică a pavilionului și se furișă într-acolo. Ajuns la capătul zidului se opri o clipă, atît cît îi trebui să-și tragă sufletul, privi foarte atent în jur, apoi se strecură între peretele clădirii și zidul gros ce înconjura mînăstirea. Deși terenul era foarte accidentat, profesorul, lac de sudoare, privea numai în sus, fără să se uite pe unde calcă. Se opri iar, calculă parcă ceva din ochi, apoi porni din nou. Mai făcu cîțiva pași și se împiedică de-o sîrmă întinsă pe pămînt. Un vaiet puternic înfiora noaptea. Surprins, profesorul făcu calea întoarsă, ne-bănuind de sprinten pentru vîrsta lui. Sirena încetă, însă larma celor din pavilionul de miazăzi, ca dealtfel din toată mînăstirea, era în creștere. Succesiv, în camere se aprindeau luminile. Profesorul se îndepărtă destul de repede de culoarul celor două ziduri și se îndreptă spre biserică. Schela încă nu era dată jos decît parțial. își încetini pasul, adoptînd calmul unui om dispus să se plimbe noaptea ore în șir. Ajuns în dreptul bisericii, se opri și ridică privirea, dîndu-și capul pe spate, pentru a vedea mai bine cupola aurie, în lumina lunii. N-apucă să mai facă doi pași, că de sus, din vîrful ^ schelei, se desprinsese ceva negru și, cu viteza pe care o capătă în cădere corpurile grele, trecu prin fața sa, atît de aproape. încît îl atinse, sfîșiindu-i pieptul drept al hainei. Rămase înlemnit, incapabil să mai facă un gest.

— Vedeți dacă umblați noaptea de unul singur și mai ales prin locuri nepermise ?! se auzi o voce puternică în spatele său.

Cînd se întoarse, văzu un bărbat înalt, căruia nu-i putu distinge trăsăturile feței, deoarece stătea cu spatele spre lună. Omul ținea într-o mînă un obiect cu luciu metalic.

— O căldare plină ochi cu ciment întepenit, zise omul luminînd cu lanterna picioarele profesorului. Cam 15 kilograme

t

12

me greutate... și, în cădere de la aproximativ cincizeci de metri !...

Profesorul nu reuși să spună nici un cuvînt. Privea timp, cînd la căldare, cînd la omul din fața sa, apariții egal de bizare pentru el acolo și atunci !

— Sînteți profesorul Vereș, nu ? întrebă omul, un pic cam sever. Și iubiți plimbările solitare, noaptea, nu ? Aici omul se arătă vădit ironic.

— Da... Răspunse într-un tîrziu profesorul. Într-adevăr eu sînt profesorul Vereș și iubesc plimbările solitare, făcute noaptea, repetă el ca un ecou întrebărilor celui alt.

— Ei bine, am onoarea să vă urez noapte bună și cit mai mult noroc în aceste plimbări... fără țintă !

— Cine sînteți dumneavoastră ? întrebă profesorul. Omul nu răspunse și dispăru în brîul de întuneric ce ducea spre pavilionul de miezăzi.

Se trezi destul de tîrziu. Avusese un somn agitat, populat de tot felul de umbre care îl părăsiră abia spre dimineață. Cum ieși din cameră, îl întâmpină starețul minăstirii. Era un bărbat înalt părintele Gherondie, bătea spre șaptezeci de ani, ușor adus de spate, cu o față dreptunghiulară, care mai păstra încă aerul nealterat și blajin al oamenilor de la munte, Cînd îl văzu pe profesor, se luminează într-un zîmbet și toată făptura sa participă la marea bucurie a revederii.

— Da' bine, frate, de unde ai apărut ?!

— Ia, de colo, spuse profesorul, cuprins de aceeași bucurie, și arătă cu mîna spre ușa camerei de unde ieșise.

— Acum un ceas mi-a zis mutul ăla de econom, că ai sosit încă de aseară...

Bătrîni se cunoșteau din tinerețile lor. Fuseseră colegi la Seminarul de teologie din Buzău, un an sau doi. Profesorul Vereș se retrăsese apucînd alte căi, mai lumești. S-au regăsit abia după război, undeva, pe o stradă mărginașă a Bucureștiului. Călugărul venea din susul străzii iar el urca. Au trecut preocupați de gîndurile lor atît de aproape, că li s-au atins hainele și, cînd s-au depășit, amîndoi au întors capul ca ta comandă, recunoscîndu-se după atîta vreme. De atunci verile și le petreceau aici. Mai ales de cînd profesorului îi murise

13

soția, iar minăstirea sub conducerea chibzuită a starețului Gherondie, urcase pragul unei certe prosperități.

— Zi-mi, bre, și mie ce s-a petrecut azi-noapte ?

— Păi ce să se petreacă ? răspunse profesorul tot printr-o întrebare.

— Alarma cea ! Că mare furnicătură mai e în lăcașul nostru. Da' mare-i Dumnezeu și ne-o scăpa el și de asta...

Profesorul tăcu.

— Zice că ar fi încercat cineva să pătrundă în sala expoziției, că altfel nu se explică alaiul ăla ce s-a făcut..

Profesorul rîse forțat și-i povesti cele întîmplate. Starețul îl privi dojenitor.

— Fii mai cu judecată și dumneata ! Ce idee ai putut avea. Tocmai noaptea !

— Nu văd nimic rău în faptul că la vîrsta mea mă mai pasionează ceva.

Călugărul dădu din mînă a lehamite.

— La ce ți-o mai fi slujind acum pasiunea, dacă nu te-a slujit cît ai fost tînăr.

— Sau poate că n-am slujit-o eu, preacucernice... Starețul repetă gestul mîinii. Apoi, amintindu-și ceva, Q

întrebă :

— Ce zici, bre, ai terminat cartea cea ?

— Nu, răspunse profesorul cu gîndurile aiurea. Am așteptat momentul ăsta... Cred că în

curînd voi termina-o într-un fel! în vocea profesorului, starețul simți o notă ciudată, străină lui. îl privi stăruitor, cu gîndul de a descoperi ceva în dosul acestei voci, însă celălalt îi ocoli privirea. Ridică din umeri a neputință și pleacă spre sala expoziției.

În pragul sălii îi întâmpină un tînar, mic de statură, plăcut la înfățișare.

— Unde-i părintele Efronie ? întrebă profesorul. îl știam grijitorul odoarelor mînaștirii! De ce nu-i aici ?!

— E tare bolnav de cap. El zice că are cancer. Așa i-a spus doctorul. Cancer la cap ! Arată spre tînarul din fața loț» Pe dînsul ni l-a trimis muzeul din oraș. Stă ziua, cît e dînsul să sala. apoi vine paza de noapte...

14

Intrară. Profesorul trecu mai mult în fugă printre cele spuse. Le cunoștea sau prezentau mai puțin interes pentru el. Căuta ceva. În sfîrșit, se opri în dreptul unei vitrine și expiră precipitat. Se aplecă atent, cu evlavie chiar, neștiind ce să facă cu mîinile. Privi, clipind des la cele expuse și, ne-atisfăcut, își pipăi haina la piept. Scoase ochelarii, îl puse pe as, fără să-și desprindă privirea din vitrină.

Starețul îl chemă să-i arate; ceva în celălalt colț al sălii, așa nu-l auzi. Atunci veni starețul spre el.

— Dar asta ce caută în expoziție ? arătă indignat profesorul spre un crucifix.

— Apăi, răspunse starețul, oarecum nemulțumit, eu i-am pus tinerelului acela venit de la muzeu că n-are nici o aloare și că nici la slujbă nu-l mai folosim că e prea greu și purcat dar el a stăruit să-l expunem. Zicea că după termina-ea expoziției îl va lua la o expertiză !...

— Nu se face, zău așa, preasfințite. între atîtea obiecte e podoabă de certă valoare o cruce ca asta !..

Starețul ridică din umeri a neputință !...

— Dacă a insistat atît ce să mai zicîl... Hai să-ți arăt ocalele aduse de la Mînaștirea Neamțului ! Sînt o minune; « altceva !...

Și cei doi se îndreptară spre o vitrină pe catifeaua căreia s odihneau patru pocale din argint aurit

La mai puțin de zece minute, după ce intrase în cameră, sîi foarte agitat și întrebă unde îl poate găsi pe stareț. El se puse că este ocupat însă, dacă dorește să-l aștepte, poate sta în cancelaria stăreției, o încăpere spațioasă, plină de cele mai uneste obiecte — un birou din nuc, sculptat cu o gingășie rar înlănită, în spatele căruia trona un scaun drept, auster, ce-i mintea profesorului de jilțurile domnești; de-o parte și de alta a biroului, două fotolii tot din același lemn și, undeva re- "asă de lumina soarelui ce inunda camera prin două ferestre înari, prevăzute cu frumoase apărători din fier forjat, se găsea canapea, mai mult o bancă sculptată în același stil cu biroul.

În starea de surescitare în care se găsea, nu le acordă prea tare atenție. Trecu de cîteva ori prin dreptul biroului și-i

15

pipăi în fuga formele gingașe, apoi se așeză pe unul din fotolii, hotărît să aștepte. Pendula din perete bătu o oră oarecare. Se ridică din fotoliu și începu să urmărească, din ce în ce mai atșorbit, cărțile din masiva bibliotecă, care acoperea în întregime doi pereți. Se aplecă să ia un volum de poezii de Tagore frumos legat în piele. Cartea se lăsă greu scoasă din șirul celorlalte. Profesorul smuci enervat și din această cauză cîte-va se împrăștiară pe jos. Cînd se aplecă să le adune, văzu în golul rămas, în fundul etajerei, înghesuită, o sutană de călugăr, foarte veche, cu niște nasturi grosolani din tablă neagră. Cineva din cine știe ce motive, o ascunsese acolo. Auzi pași și se grăbi să prcăne cărțile în locul lor.

Cînd se întoarse, înlăni privirea starețului. Vru să spună ceva, însă nu reuși decît să se bîlbîie penibil aproape un mir-mat, îngrozitor de lung pentru el.

— Ge e cu dumneata, profesore ? Nu te simți bine ? Ești tare palid la față.

Profesorul își reveni cu greu.

— Cineva mi-a furat lucrarea !

* — Da' cînd așa ti Na se poate ! se miră sincer starețul. ■ fe locul manuscrisului am găsit mîncare de ooli albe.

— Nu cumva la plecare le-ai învălmășit cu alte hîrtii 1
 — Așa am gîndit și eu în prima clipă, dar stînd mai bine și judecînd nu se poate să ie fi amestecat... Imposibil \ Țin precis minte. în seara din ajunul plecării, ultimul lucru care l-am făcut înainte de culcare a fost să mă mai uit odată prin ea.
 — Și pe urmă ? întrebă foarte atent starețul, obligîndu-l astfel pe profesor să fie logic.
 — Pe urmă am închis mapa și am lăsat-o pe birou. O văd și acum unde am pus-o. Pe colțul din dreapta al biroului. La vedere, ca să n-o uit a doua zi.
 — Eu 7ic să mergem în odaie, la mata, și să mai căutăm o dată, spuse starețul cu un glas plin de menajamente, punînd o mîină pe umărul prietenului său, așa cum ax face un medio cu ur pacient dificil.
 Aiunși în cameră, profesorul se duse iirect la masă.
 — Poftim i zise el ostentativ și deschise mapa, însă imediat se așeză moale pe un scaun din preajmă.
 — Ce e, bre onrule, ce-aî mai pățit V. întrebă intrigat starețul.

:\

1*

Profesorul nts-i răspunse. Privea nedumerit, eîmd la xtaref clnd la mapa desfăcută.
 — Acum chiar că nu mai înțeleg nimic.

Prin deschizătura mapei starețul văz» un teanc gros de coli pline cu scrisul mărunț al profesorului. Zînabi șăgalnic și îl bătu prietenește pe umăr.

— Se mai întîmplă... Se mai întîmplă... Mai ates la anii noștri l Multe din simțirile avute ne-ati părăsit — și aici Meu cu ochiul ștremgărește către profesor iar cele care ne-au mai:rămas mai mult ne înșeală decît ne ajută— Nu te necăji, prietene !... Nu te mai necăji !...

CAPITOLUL

În aceeași după-amiază, profesorul Vereș, oarecum remontat după surprizele avute,, se foia în jurul vitrinei unde sa afla crucifixul contestat» privind cînd spre soare,, cînd spră el apoi se uita plin de nerăbdare, din minut în minut, la ceasul de la mîină.

Stătea nemișcat, ținîndu-și răsufarea ca în așteptarea unei minuni ce avea să se întîmple dîintr-o clipă într-arta. Privirea sa concentrată urmărea raza de soare care se îngroșă treptat, bîjbînd ca o mică sulită de aur* la început catifeaua, apoi din ce în ce mai aproape de crucifix. Fața profesorului era acoperită de broboane mari de sudoare.

— Acuma f... Acum !

Era așa de încordat în așteptare, înrft nu observă cînd cineva se apropie de eî cu pași moi. Micuța rază străbătu spațiul și cînd ajunse la întretăierea celor două laturi ale crucifixului pîtpîi o clipă neputincioasă, parcă prinsă în strînsoarea puternică a unui clește,, se zbătu de cîteva ori, ca și cînd ar fi vrut să scape,, apoi se fngroșă deodată și explodeă într-o Jerbă de mii de scînteii.

— El e!..... El el... șopti profesorul cu glasul gjtuit Pentru o fărîmă de clipă, întreg peretele din față. vitrinei fu stra-

17

plină de sfinți bărboși ai fostei Capele domnești Chipurile lor blajine din timpul zilei erau preschimbate în fețe acuzatoare, pline de ură și sarcasm.

O spaimă puternică, neștiută pîriă atunci, îl trezi la realitate. Privind mai cu luare aminte în jur observă în-

.n

tr-un ungher întunecat o

umbră furișîndu-se pe lingă perete.

' Profesorul tresări si întoarse spre cel ce vorbise o față Cuprins de spaimă vru să se retragă spre ușă. îl opri însă un ă ca Tarul. În spatele lui, la cîțiva pași, învăluindu-l în-gînd : „Ceva se petrece aiciM« Ușa de la intrare o găsisese des-- -••.._- lxi.;,, o+k+^o înrvwnint. chisa și nu era normal ! Umbra aceea se furișă spre el. Se apropiase atît de mult, îneît îi simțea suflarea precipitată și rău mirositoare. Nu-i vedea fața. Era cu spatele spre lumina slabă ce pătrundea de afară. Profesorul întinse brațul spre ușă salvatoare si chiar reuși să prindă minerul, cînd cu o mișcare bruscă a mîinii, umbra pornită să lovească întoarse fața spre lumină. Profesorul scoase un strigăt de surpriză, de uimire perplexă, incapabil de a mai face vreun gest. Simți o trosnătură în moalele capului și

se prăbuși într-un întuneric de nepătruns. În cădere, degetele mîinii i se agă-țară de haina celui care-l lovisе.

bătut de un curcubeu. O clipă doar, apoi totul dispăru. Un mîo nor negru acoperise soarele — Ah, fir-ar a dracului de treabă ! Tocmai acum ! se trezi exclamînd profesorul.

— Ce fad, bre, pomenești de necuratu' în casa Demnului ?!

albă ca ▼arai. în spavcic *«», ..»* ~-Y— t. , ,

tr-o privire tulbure se afla un călugăr bătrîn. Stătea încovoiat, împovărat de ani și profesorul cu greu îl recunoscу pe părintele Efronie.

Toată după-amiaza aceea, pînă seara tîrziu, profesorul Iu cuprins de un sentiment ciudat, nelămurit, uneori, însă «periat alunga gîndul ce i se furișase în minte.

Siăta ore în șir în fața solii albe fără s\$ poată așterne un rînd. Oriunde ar fi întors capul, pînă și în cele mai întunecate unghere ale camerei, vedea aieva explozia multicoloră a razei de soare. Tîrziu, obosit de efortul de a rezista, de a se opune unui miraj născocit de mintea sa cuprinsă de febră, se culcă. Își impuse să adoarmă, dar totul fu inutil că reflexele de curcubeu ale pietrelor îi împungeau ochii închiși, ca niște pumnale de foc. Înghiți două somnifere cu patima ■ și sentimentul de ușurare al unui opioman și în cele din urmă adormi.

Oricît de puternice ar fi fost somniferele, starea aceea ciudată, de neliniște îl smulse din adîncurile somnului. Se trezi la o sudoare. Ii trebui mult timp pînă își dădu seama unde se află. Camera era luminată în întregime. O lună mare, argintie scălda cu dărnicie peisajul de afară. Prin fereastra deschisă bătea un vînt rece iar umbrele tufelor de alun țopăiau bezmetic, prinse parcă într-un joc drăcesc. Bîj-bîi cu picioarele sub pat pînă își găsi papucii și ieși din cameră, ca un somnambul. Bezna coridorului era vărgată de lumina lunii. Îl străbătu repede, fără nici un zgomot. De>i își dădea perfect de bine seama că ușa de la intrare în sa ia expoziție trebuia să fie încuiată, apăsă cu putere pe clanță. Cu un scîrțîit ușor, ușa se deschise. Intră. Văzu într-o ochire că razele lunii nu au atins încă vitrina, și mai văzu bolta

18

Se trezi a doua zi, destul de tîrziu, cu o durere cumplită de cap. Crezîndu-se încă în sala expoziției, nici nu îndrăzni să deschidă ochii. Pipăi în jur cu multă precauție și constată că se află în pat, așa cum se culcase de cu seară. Abia atunci deschise ochii, bucurîndu-se la gîndul că cele trăite de el în cursul nopții, nu a fost decît un coșmar. Încercă să se ridice, însă durerea aceea îl paraliza. Instinctiv duse mîna în creștet și descoperi un cucui cît toate zilele. Rămase descumpănit. Cînd în sfîrșit se ridică din pat, își simți mîna dreaptă amorțită. Era atît de puternic încleștată îneît încheieturile degetelor erau albite. Cînd o desfăcu, din ea căzu un nasture din tablă neagră, grosolan lucrat, de care rămăsese prinsă o șuviță dintr-un postav negru, decolorat. Năucit de-a binelea, profesorul privi la bucățica aceea aproape putredă de postav, căzută pe așternutul alb, ca la o reptilă găsită în pat.

Era atît de stupefiat de cele descoperite îneît bătaia din usă trebui să se repete, mai puternică, pentru ca el să-și dea seama că îl caută cineva. „Intră" strigă el, cu glas moaie, răgușit.

19

Ușa se deschise șovăitoare și în cameră intră preotul _g; rfi ai- faruț ? econom cu o față roșie, neliniștită Se opri lingă prag fără să Celălalt, după inflexiunile ușor tremurate, ce se auzeau spună nici un cuvînt. Doar trosnetul degetelor frunte se *uzeajn telefon, se părea că spune exact cum a procedat, ca un foc de vreascuri prea uscate.

— Aha > făcu maiorul și arboră fără nici o jenă o față — Ce s-a întîmplat. părinte econom ? _ ^ acrită, fiinrfrft n-avea de cine să se ascundă. Eu nu mă îi-Economul dădu din mîini ca un om foarte încurcat. d >iesc cg une}e inițiative ale dumitale sînt binevenite, însă

— Astă noapte s-a întîmplat o mare nenorocire... vreau sa ți spun așa ca de }a coleg }a coleg, că noi nu sin-Ar fi vrut să mai spună ceva. în^â se răzgîndi și ieșitem detectivi particulari și nici plătiți cu ziua!

crăbit. Profesorul îl ajunse din urmă, și îl apucă de mineca retragere și căuta, cât mai sutanei posibil, să repare ceva din ce-i relatase maiorului.

— De ce mai căutat părinte ?

Celălalt se vede că bătea în era

Aha !' făcu din nou maiorul.

Hai s-o scurtăm, că ne în fața unei chilii mai mulți călugări priveau prin ușa

convorbirea 3ta cât nu face* Dumneata ia măsuri de

deschisă. Când îi văzu, economul îi luă ta rost

paza și nu te mișca de acolo

pînă nu sosește cineva trimis

— Bine, bre. slujba-i începută de mult ?i stați aici ^de noi! Înțeles ? Toate cele bune !

căscăți gura ca la urs i

închise telefonul și răsufală

ușurat. Notă cu același cre-

Călugării se retraseră din fața ușii.

.ion roșu cîteva cuvinte pe o foaie de

hîrtie, se ridică" de la

Cînd dădu să intre, profesorul rămase înmărmurit l->fbirou șf. după ce își

controla un pic ținuta, ieși. Traversa

un belciug zdravăn prins în tavan atirna pârtn'ele e*mnieholul și intră în antecamera cabinetului șefului.

Fața îi era înspăimîntătoare iar ochii bulbucați priveau spit |n dim;neața aceea se

scuiase cam întors pe dos. Cu o

el-

seară în urmă avusese o discuție

nu prea amicală cu soția,

care în final îi pusese la îndoială calitățile de soț, tată de-copii, cap de familie și așa mai departe J I-o mai spusese ea și cu alte ocazii, însă de data asta fusese prea categorică și el înclină să-i dea dreptate. Se mai luminea puțin, cînd o

CAPITOLUL 4

văzu pe Cecilia, stenodactilografa șefului. încercă să-i

spună

un cuvînt frumos, însă nu-1 găsi. Fata se uită la el nedumerită și pleoapele i se zbatură ca doi fluturi negri, speriați.

Nici nu intrase bine în birou, cînd telefonul sună strident — Cum e buletinul

meteo ? întrebă Dobre arătînd cu și prelung Maiorul Dobre se uită spre ei ca ia jeva prev escapul spre cabirietul colonelului titor de rele Ridică încet receptorul, ținindu-! doar cu dou;

— Zîmbea, cînd a venit, răspunse fata. degete, ca pe un obiect infectat La

celălalt capăt al firulu — în regulă, răsufală ușurat maiorul, dacă și după ce cineva

se străduia să se facă auzit

am să ies de la el o să mai zîmbească

înseamnă că-i un om

Dobre se așeză la birou și cu cealaltă mină începu sitare!... răsfoiască agenda din

față Se opri la o paeină care indic;

o dată cu mult rămasă în urmă. luă un creion roșu și. para *

neelijmd convorbirea telefonică, se concentra asupra o dou; Dupa ce reveni în birou

Dohre ridica rcceptorul} si for. nnduri scrise puchinos pe fila agendei Le «ublmie și

abima- un mterior

Intr-un tîrziu făcu în dreptul lor un mare *mn de întrebare — g. ^ locotenentuJ p ^

mine 5

pe care se strădui îndelung să-1 execut -~,r mai estetic. b< întotdeauna cînd îl

chemaV locotenentul Popa. maio-chiar cu o mica florica in locul punctului

rul căuta să ia Q poză dt ma- de nepătmns Avea băl-atu|

/

20

21

ăsta un fel al lui de a-1 privi, incit maiorul simțea ch c-eva' „Ți-am tras-o", își zise în

gînd maiorul văzînd reacția nu e în regulă cu hainele sale.

subalternului. „Rămîne blonda nerezoiată chiar la sfîrșit de

Cel chemat intră în birou într-o ținută impecabilă. In săptămîină" !... Zimbi mucalit...

„-...

_t.i uitnidi. mua unuu y r

— Contramandezi orice

program din dupa-amiaza asta.

i->î».n;i^ Air, -fats Ahia la al doilea tușit fm si semnincdtiv Ft=a1*" , , -, -X
„. . 1 r-. i *• +■• 1 -

T „cotenentul Popa clipi des. „De unde o fi știind că am
v bilete?! Poză blazat și oarecum enervat. Uite pentru el banii!... S-o facă pe copoiul cu
mine" însă foarte

- 1 - liniștit spuse :

facă parada modei, dar lasă ■ ^_ Nu am luat nici un bileti domnule maior.

— Bine, bine, am glumit, zise maiorul amuzat.

— Știi unde-i mînăstirea Dania ? Locotenentul îl privi jignit.

O să mi-o arate indicatoarele de pe șosea, răspunse ei po-

p
dant. Deși îl simțise întrînd, luă figura omului absormi ae q sfi tămînâj două) la
televizor, în premieră p

hîrtille din față. Abia la al doilea tușit fin și semruhcauv, y Locotenentul Popa clipi des.

„De unde o fi știind ca de domnișoară", gîndi maiorul, își ridica ochu și privi ^^
bilete?, Poză biazat și oarecum enervat. Uite absent la cel'venit. îl cercetă, ca și cum l-ar
fi pus pe un^ l bii, s fâ il cu mine !« însă
cîntar.

Iar a venit aici să-mi

că-1 îmbîcsesc eu de praf..."

Păru fals surprins de venirea subalternului.

— A, da ! Ia loc, băiete !

Locotenentul privi fix mîinile butucănoase și roșii maiorului.

„Nu știu de ce dar, de cîte ori văd mîinile astea, ti duc aminte de tata cu sapa în mînă..."

Maiorul își trase mîinile sub birou. îi rată celuiilalt

s
Descumpănit de replica subalternului, oficia]<
maiorul deveni
ficia]

— La mînăstirea Dania, azi-dimineată a fost găsit spin-zurat un calugăr Sergentul major
Talpă Ovidiu, șeful postu- lui de poiție din comuna apropiată care a fost chemat la
IViaiUIUi Iti ll«at: iuuu">----- . . /moi u" «.«.ivigvu .
.^>&—*-.^ .wUJU.. ^ „^— ~-----, -,----- , - ----

scaunul, cu capul. Locotenentul îi văzu fața înairjua. lui de poiție din comuna
apropiată, care a fost chemat la

Ce o fi cu băfrînul de mă crede prost în dimineata asta?fața locului, are în această privință
niște „părerri personaie", «p întrebă el Sau vrea să-mi tragă o praftureală pentru N_ar strica
să stai de vorbă mai în amănunt cu el. E un rhpqt a de ieri'f"

băiat caPabiL Călugărul se pare că era pe jumătate nebun

Z așeză fără să spună nimic pe scaunul din fața birou-și pe deasupra bolnav de cancer la
cap. în ultima fază... Se așeza tara Sd sPUild ' » penunchi Maiorul

își cercetă agenda ca și cum ar fi vrut sa veri-

lui, modest și cu carnețelul de notițe pe S0™ 11. fice dac- fl usese

locotenentului toate datele cunoscute de el.

„Mironosița! Se știe cu musca pe cac ula ^"u vrs^ind - E un caz simplu! Constați faptul si
mîine-dimineată să arate că-i tremură nădragii pe el-, gindi maiorul rd^oinaam
raportuli aici> pe masă. febril prin hîrtille de pe birou. - •- , ,. • t.-

Locotenentul se sculă de pe scaun. înainte de a pleca

Cu o zi înainte, locotenentul plecase, inca de dimmeaidîncercă să spuna ceVa, însă maiorul
i-o luă înainte, să rezolve „o scrisoare urgentă și de maxima importanța « _A« înțeleSj
nu ? pînă mîine dimineată... Ești liber! unui om al muncii" si nu mai revenise pe la ^rou
pma ia ^ cga ma. dezamăgită figurat popa salută, făcu stînga sfîrșitul programului.

Cineva îl zărise, și astfel iJODre c 'împrejur și părăsi încăperea. Maiorul privi amuzat în
urma că scrisoarea în chestiune era... o blondă superba iar io-jui ș. un 'zimbet de
om bun îi înflori pe fața pînă atunci cui de rezolvare plaja de peste Dunăre!... Maiorul

nu ave, 1 {mohajk. nimic împotriva unor astfel de escapade când devenea o practică însă nu suferea ca subalternii sa-1 mintă, să ascundă de el. *

A doua zi, maiorul Dobre și colonelul Hîncu abia se — Imediat ieși o mașină și împreună cu lanase și u a&ceau într-un nor gros de fum, uitîndu-se când unul, când torul Milescu pleci la mînăstirea Dania. .,

22

23

* 4 ™, nîtnva frii rf'ir.- Cu toate acestea, când Dobre și Ogneanu se găseau cu la un maldăr de poze amestec at * ? "i^d^rul in față, cîntărind și interpretînd faptele, erau tilografiate. Din cînd în cînd, colonelul dădea cu mumie ^a™fesionisti ^ ^ ^e ^ Q&re ge în(elegeau de c^fSătucT ÎTLsă SKmLTdeffi^tȘtȘtn'ne. ***-colonelul Hîncu, care știa cit consuni nervos

sa îuiiit-^c, nu ot ^v**. ----- „-dinona <u sioiuMii „uuiiudiuaaiifinui. răspunzmd ev pre- — că este un vicios înrăit dar, și așa, după ce va muri se' ™ >~ unui elev silitor la fieCate întrebare a șefului său : ruga vreo patru preoți și un părinte protosignel pentru ieria — stabiliți ultimii martori care l-au mai văzut rea păcatelor sale !... Cunoscînd toate -oștea, colonelul renur, ^ ^ ? • lă săi mai facă vreo observație. A ■ oroare de acțmn, • ^ ^ ^ șaptesprezece a discutat starețul cm «».

, • j r„„„ ii ah<;nl vii Întrebări de genul : Cum se mai simte? Ce mai face? Răs-Hincu fuseseră colegi de liceu. La atee „^ n,umale obișnuite. soarta i-a despărțit ; Hîncu plecase la școala de oțițen ^w ^ ^ .^ ^ hMr'mn] nu presupunea eventualitatea

a ajuns Dobre

vorbă, aprobă zgomotos maiorul ! Nici vorbă...

a aju.» yv^ x"*Pptre "nu""novestea de două ori la fel întîmNu mult după asta. călugării care au trecut pe lîngă chilia fimdca niciodată Petre ™ f ™ e ™ *JllQ era stiut că iucrase u4ui au auzit niște gemete. Așa susțin. „Sărmanul Eufronie plarTr-PJ-!7n se'rviciuf d^ contraspionaj al armatei. întîmplaSe vaită" ! Li s-a părut ceva normal și au plecat fără să an si ceva în ^ryi<:iul de C™Sjt3^ mai bunâ, să fie iitate să vadă despre ce e vorba. Pe la orele douăzeci si două, rea a tăcut canmuji, ,ubaltcrn lucrător operativ carhai să zicem o jumătate de oră mai tîrziu ori mai devreme, totdeauna șef iar Dobre s^altJrn< 1UCra l plugarul Gherasim de la bucătărie susține că i-ar fi dus o trăgea din greu pentru fiecare gara. tip .cană cu lapte cald. îl găsisse pe bătrîn dormind. A fost ulti-

, -Te caută Ogneanu De trei ori a dat telefon ^dupa tin.^ ^ ^ ^ ^ fa ^ A dQua ^ fa ^ ^ ^

— Pe mine?! își rotunji Dobre ochii. Ce vrea . șapte. Efronie este descoperit mort, adică agățat în ștreang.

— Amănunte despre povestea aceea de la mHVîstin^^ ,

T-nin spus că ești plecat într-acolo. Hai sa stabilim cei \- __ Ded> concnise Hîncu, intervalul de timp în care ar spune

. o fi putut fi ucis este între orele douăzeci și două și șapte

Perspectiva unei vizite în cabinetul procurorului O?iimineața Bun, mai departe' neanu îi dădea maiorului cele mai autentice frisoane si face gpre disperarea coioneiuiui; Dobre își aprinse o nouă tisă i crească temperatura cu cel puțin cinci Unii peste'^ ^ Q făcuse cu mult calm cu perversitate chiar, normalului. Ogneanu era un .«J^J ^5 său K _ Asa s_ar păreai mormăi mulțumit maiorul. încă nu avem pe Dobre. care nu scapă ocazia sa se plînga șefului ^ ^ ^ ^ ^ autrpsie Dar cei de acolo m.au avertizat

— Eu sînt un tip de concepție, domnule . sinx un^^. bătrînul călugăr era mort încă de la ora șase seara ! Cam oO^ieEUdemktS'eslSinu1£" JS^IS! fi*" al'X'i!* M a Wut Efronie laptele. A5a spune dootorul Peiu ,... pușcaș din grupa a treia, a plutonului șapte are încărcători Hîncu nu mai înțelegea nimic, dar se hotărî să lase treaba plin cu gloanțe ori numai pe jumătate !...

24

25

— Ceva amprete s-au găsit ? întrebă el. Nu era pentrt Maiorul începu sa o caute prin vraful de hîrtii împrăș- prima dată cînd se întâlnea cu nepotriviri de genul : între și,, tgate pe biroul colonelului. în fine, o găsi și se apucă să ci- . între. Era convins că pînă la urmă rotofeiul maior va fac(tească rar și cu o anumită intonație. în așa fel ■ încît ele să cadă pe „cheia" cazului. De lucrul a „Stăteam de pază la intrare în sala expoziției și fiindcă . cesta era si^ur. era lumină afară ca ziua, m-am gîndit să sting becul de la Nimic răspunse Dobre înciudat pe calmul șefuluușă, că se vedea bine și așa, iar țînțarii mă zăpăciseră de tot. ' Știam că nu-i voie, da' eu vroiam să-1 sting, așa că am căutat"

— , , , , , . A- m _ . întrerupătorul, însă mai apoi mi-am dat seama că becul se

Colonelul ridica încurcat din umeri : "^^ interior Adică ^^ saja expoziției(a<Jăug- maiorul

Păi, în situația în care ne aflam, ce-i spun eu luAm tot stat un timp așa^ pînă cam spre miezul nr>p)ții, un ceas " ? Așa ca o primă constatare ? Nu pot sa discut nu h il j sau.

P, t , p A p

Ogneanu ? Așa, ca o primă constatare ? Nu pot sa discut nugaU două(că am auzh primul cîntat de cocoșii șj eu n.am mai despre vreme și despre nepoțelul lui care merge pe w«ceas de mină. Țînțarii nu se mai astîmpărau 'și asta numai cletă la doi ani și jumătate!... Dă-mi o idee!... ^ dia vha berului. Mă mai apucase și somnul, așa că tot uitin- Dobre îi întinse o coală de hîrtie și începu să dicteze s du-mă la bec, mi-a dat prin gînd să pun pălăria pe el. Am

— Urmele găsite pe gît denotă că asasinul mai întîi «i incercat da' era prea sus. Atunci m-am suit pe un scaun și suerumat victima și apoi a agățat-o în ștreang încercînd s;tind să pun pălăria pe bec afurisitul de scaun parcă a fugit simuleze o sinucidere. Punct î feste genul de concluzii cande sub mine și m-am izbit așa de tare cu capul de zid sau îi plac lui Ogneanu. Clare și la obiect!... știu eu de ce, că n-am mai știut nimic pînă spre dimineată!...".

— In parte i-a reușit înscenarea, mormăi colonelul, fă — Cert e^e că, punîndu-1 să repete figura asta cu becul cîndu-se că nu observă aluzia maiorului la ciudățeniile ki« pălăria, exact așa cum a fost, Popa a constatat că normal era ca paznicul să aibă cucuiul în frunte și nicidecum la Ogneanu.

— Da, reluă Dobre dus pe gînduri. Poate dacă i-ar ,ceafă...

Da cedă maiorul, și asta l-a făcut pe locotenent să cer- lăsat în pat, frumușel - și aicii ««dorul «*â cum ar fi put» ~fff^ ff^^W? fo I asasinul sa-si lase victima in pat - poate, zic faptul ar \ Dec. ^ ^ cineva a pătrum în expoziție, con.

trecut neobservat si călugării ar fi crezut ca fratele lor mt ^ maiomî aruncînd hîrtia cu declaratia pazniCuîui prin- credință a murit peste noapte de moarte buna. Adică de «»«tre celelalte cer... Aici mai este o problemă și anume că la autopsie s_ _ Vreun hot , După cîte stlu mînăstirea deține multe

dovedit că victima n-a suferit de cancer nici ia cap nici !!obiecte de reț
altă zonă a corpului. _ Poate {i și hoț>

acțmise maiorul. S-a făcut imediat

— Ceva semne din care să deducem cum a pătruns *alnventarul și s_a constatat că nu lipsește niciunul dintre obiecte-s-a retras asasinul ?

tele găzduite de expoziție !

— Nimic. Când a sosit locotenentul Popa la fața locuia — Atunci ce-a căutat acolo ? De ce a trebuit să forțeze poienitele din jurul mînăstirii erau pur și simplu inundată ? se întrebă colonelul.

de autoturisme și corturi, iar în incinta mînăstirii era 6 vîn Dobre tăcu. Scoase nervos, pentru ,a nu știu cîta oară, zoleală de nedescris.

tabachera sa formidabilă și o deschise cu zgomot. Colonelul,

— Da, da, treaba asta s-a întîmplat într-o ?\ aglomerălghicindu-i intenția, strînse din umeri a neputință, însă cînd

— Interesantă mi se pare, continuă maiorul și declaraiivăzu că maiorul se uită la ea lung, ca într-o fîntînă, necăjit paznicului pus să supravegheze ușa de la intrarea în expozitivă i se terminaseră ^ țigările, zîmbi triumfător.

— Citește-o, te rog, încă o dată.

— Ei ? făcu el a'întrebare.

26

— Pînă în prezent atît mi-a transmis locotenentul. Cer. _ Nu-mi vindeți și mie unul? arată maiorul spre sac.

cetările continuă...

cei doi își întoarseră brusc

capul ca la comandă. 11 prună

— Cred că din momentul de față ar trebui să preiecjteva clipe cu niște figuri foarte jignite, ca și cînd maiorul dumneata conducerea anchetei. Văd că lucrurile nu sînt chia^ înjurase de mamă. Apoi, într-o mirare continuă, se uitară atît de simple și s-ar putea să avem mai mult de furcă. D<Unul la altul și răspunseră amîndoi deodată :

altfel, ți-am- mai spus : Ogneanu știe că ești acolo...

— N-avem de vînzare !

Cînd să iasă din cabinet, colonelul îl întrebă :

Maiorul ridică din umeri

indiferent și intră în mașină.

— Nu mi-ai spus dacă Popa a găsit în odaia bătrînului — Să vă rămîină în gît, zise el foarte încet.

vreo scrisoare, ...ceva scris, că așa le" stă bine sinucigașilor — Ceee ! ? strigară cei doi în cor, ridieîndu-se simultan

— S-a răscolit peste tot, dar nu s-a găsit nimic. de pe bancă. Cauți ceartă, măi, filfizonule !... Surprins de

— Și ăsta-i un indiciu în favoarea crimei, zise colonelulrevolta țaranilor, maiorul porni motorul și demară. Cînd

— Nu este » răspunse zîmbind Dobre. Bătrînul. pe ling-frecu pe lingă ei, unul aruncă 'spre mașină cu creasta rotundă faptul că era aproape nebun, a mai avut și păcatul să fia pepenelui, lovindu-i parbrizul din spate.

analfabet.

— Te dăm pe mîna

poliției ! mai auzi maiorul vocea im-

Salută și ieși fără să mai urmărească reacția șefului. Sinbinată a celor doi.

gurul lucru care îl preocupa acum era.. „Cam ce-o să spun; O furie oarbă îl cuprinse și pentru o clipă fu tentat să

nevastă-mea, cînd va afla despre plecarea aceasta urgentă poprească, însă își dădu seama că n-are timp pentru așa ceva.

sfîrșit de săptămîină !". Atît!

Mai tîrziu, în puținele lui

clipe libere, maiorul avea să

povestească cu mult haz întîmplarea cu cei doi țărani și pepenele, însă niciodată n-a putut să-si explice cum de au auzit oamenii aceia ce-a spus el în șoaptă !

CAPITOLUL 5

Cînd să intre pe drumul de țară ce duce din șoseaua principală spre mînăstire

marina lui Dobre era cit pe ce să

Era sîmbătă după-amiază și maiorul plecase la drunfie strivită de un Ford albastru.

Accidentul a fost atît de echipat ca pentru excursie cu propria-i mașină. Din sens înaproape, ^îneît maiorul rămase, cu manile înțepenite pe volan vers treceau spre oraș zeci d« camioane încărcate cu pepeniși piciorul drept împins, pînă la refuz, pe frînă Cele două

La vederea pepenilor îl apucă o sete cumplită, însă ninrașini au stat pentru o clipă bot în bnt. la o depărtare de de apă Opri totuși în dreptul unui popas, unde văzuse cîtiva centimetri, parcă mirosindu «e. apoi Forduî manevră ei-mea frumos lucrată în ceramică. Sub arcadele ei umbroasecu atîta forță. îneît se ridică de față în sus și țîșni pe lîngă doi țărani tăifăsuiau, stînd într-o rină. pe o bancă de piatrOacia încremenită între ei. pe o foaie de plasie. era despicat în două un pepene Dobre abia apufă să vadă d^ar mutra fâlcoasă a celui

— Degeaba tot încerci, că e stricată pompa, îi strigă unude la volan Părea fnarte amuzat de cele petrecute și ridea dintre ei, necatadicsind nici măcar să întoarcă fața spre ec-o gură neobișnuit de mare Întoarse fulgerător capul și mai

Maiorul trase o mică și discretă înjurătură, numai de fâri prin luciul parbrizului, că pe canapeaua din spate stătea auzită si se întoarse la mașină Trecînd prin dreptul celor donemiseat un om îmbrăcat în negru !

privirea i "se lipi de miezul brumat al pepenelui și se trez Răsuflă ușurat, ca după o primejdie trecut, căscînd pre-înghițind în sec ' Alături de țărani, jos. lîngă banca de piatrlung In astfel de momente era cuprins de o ciudată spnzntie stătea aruncat un sac care ascundea rotunjimile altor pepen^e mole^eală Și. în timp ce demară, făcu cîteva reflecții us-

28

25»

turătoare la felul cum circulă străinii cu mașinile pe la no Locotenentul stătea într-o poziție țeapănă pe canapeauna Opri peste puțin timp, parcă într-un loc anume amenatîl pernă de pluș. Ridică din umeri în semn că nu știe, apoi jat în fața mînăstirii și coborî din mașină, zîmfaind binevoito spUse că el, pînă acum, cînd feimțea nevoia să fumeze, ieșea locotenentului Popa, care îl întîmpină deosebit de ceremonio<a|ară. Maiorul mîrîi supărat și își înfundă iar nasul în hîrtii-Tînărul subaltern îl privi circumspect. „îmi zîmbește ca <țe dosarului.

cînd mi-ar aduce condamnarea la moarte, gîndi el în tinr într-un tîrziu ridică capul să-1 întrebe ceva, însă se opri. ce-1 salută. Trebuie să fiu foarte atent!"

Ușa

se deschise încet, lășînd să intre un călugăr cu o tava

— E bună treaba, băiete ? îl întrebă maiorul. „Asta îi'renormă, pe care se aflau două pahare mari cu apă, două mai poartă pică din cauza sfîrșitului de săptămîină îitricat ceșcuțe, două pahare mai mici, o sticlă, precis țuică, două în schimb vād că tot la punct este !"

mici scrumiere, un pachet de Kent (super long) și unul dej

— In parte este bună, răspunse rețînut locotenentul. Și.Carpați. în colțul tăvii aburea un ibric de aramă cu cafea.

în privința week-endului să nu vă mai faceți griji'.... Se poat Călugărul așeză tava, nu pe biroul ocupat de hîrțile petrece și aici un sfîrșit de săptămîină deosebit de plăcuî cejor doi, ci mai la o parte, pe un taburet sculptat. Făcu Mai ales într-o zi ca asta !...

treaba asta cu foarte multă băgare de seamă și uitare de sine.

Ca un făcut în clipa aceea niște tineri și tinere, foartca șj cum ar fi fost singur în încăpere. Apoi se ridică, în-sumar îmbrăcați, trecură rîzînd zgomotos pe lîngă ei. Surdreptîndu-și cuviincios șalele și, cu mîinile împreunate ia prinse privirile insistente pe care una dintre fete le arunf{ață, le spuse :

chipeșului locotenent.

• — M-a trimis preasfinția

sa cu toate astea, și fiindcă ați

— Parcă încep să mă conving, suspină Dobre.^

întrebat dacă se poate fuma aici, mi-

a zis să vă spun că se „De unde o fi știind că la lucrul acesta mă gîndeam Ipoate, numai că la plecarea să deschideți larg geamurile, să

își aminti și de întâmplarea cu țăranii. S-o ia naiba de treanu rămînă înăuntru duhul necuratului. Apoi plecă.

bă î Ori spun cu voce tare tot ce gîndesc și nu-mi dau seanic Maiorul încruntă chinuit din sprîncene, mai ales că lui i ori cei din jurul meu îmi citesc gîndurile. La capitolul ă?se adresase mai tot timpul călugărul.

am cam rămas în urmă..."

— Hm ! făcut el bătînd

ușor cu degetele în lemnul lus> ,

— Ai mai vorbit cu cineva ? Ai mai depistat ceva truit al biroului. Se uită spre locotenent și-i zise :

schimbă vorba maiorul.

— Treaba asta mi se

întîmplă a treia oară astăzi... Apoi

— Nu, v-am așteptat să veniți.

adăugă : Ați făcut o listă cu cei care

locuiesc aici, ca turiști ?

— De unde știai că voi veni, că doar. nu, te-a anunu _ f>a% răspunse locotenentul, este chiar hîrtia pe care o nimeni ? ... țineți în mînă.

Locotenentul Popa nu răspunse. îl privi zîmbind enig Maiorul dădu din cap și se concentra asupra ei. Trase matic, și-i făcu semn să-l urmeze, ceea ce pe maior avu dariouternic cîteva fumuri și le eliberă suierător, pulverizînd un să-1 scoată din sărite.

:el de ceață în jurul lui.

— Cînd îl înmormînează ? *

— Mîine.

Instalat la biroul stil din cancelaria stăreției, maion — Are ceva rude ?

;

Dobre începu să răsfoiască dosarul pe care ajunsese să-1 a^ — Un nepot care locuiește "în B... A fost anunțat din noască pe dinafară, cuvînt cu cuvînt. Se tot foia pe scaumimp.

incomod .și din cînd în cînd arunca priviri iscoditoare spi _ Numai sapte turiști sînt ?

Sper că nu a plecat careva pereții încăperii, căutînd ceva.

lîntre ei. Sînt tot aceia care erau în preziua morții călugă-

— O-fi voie să fumăm aici ? • ■ * 'ului, nu ?

,

30

31

— Da, răspunse locotenentul, gîndidti se la cu Mul alt, ceva.

„Am observat că bătrînu] mă crede prost ori dimineața cam pe la prima oră, ori seara tîrziu, însă niciodată J<- doua ori în aceeași zi. Merită să urmăresc chestia asta..."

— Deci mortul va fi îngropat mîine iar noi nu avem nici un indiciu. Nu cunoaștem nici măcar mobilu? crimei! j

Maiorul își căută o poziție mai lejeră în scaun

— După cîte ne-am înțeles, cazul este al dumitale Acum ai ocazia să rezolvi ceva mai serios nu ? Ai vorbi ev carev;; dintre ei ?

— Deocamdată, cu nimeni... Am schimbat doar așa. în treacăt, cîteva cuvinte cu profesorul Vereș. Mi-a fost cîndvo profesor. însă pentru puțin timp.

— Bine. dar dumneata cu bună știință încâlci cele mai elementare reguli ale anchetei ! Locotenentul nu răspunse. Scoase dintr-un buzunar ai pantalonului un frumos breloc din sidef și începu să se joace cu el.

— Ai dat cu piciorul unui timp atît de prețios fără să faci nimic ! Atunci cine a făcut raportul de constatare, cine a luat declarația paznicului si celelalte ?

— Sergentul major Talpă Ovidiu... Bineînțeles ajutat de mine. de probele fotografului și ale medicului legist

— Și noi... Noi în ce postură sîntem aici ? întrebă Dobre tîmp.

Locotenentul făcu un gest cît se poate de liniștitor.

— Să zicem, turiști... Am venit aici ca și ceilalți, pur și simplu să ne odihnim Eu sînt nepotul, iar dumneavoastră unchiul Sau, dacă vi se pare gradul de rudenie cam îndepărtat, sînteți tatăl și eu fiul, vorbi nonșalant Popa, privind fruntea încrețită a șefului, care

era pe punctul de a face explozie

Maiorul închise pentru moment ochii. Se părea că numără pînă la 7ece. Anoi îi deschse.

— Păi o să devenim *tîi âe bune rude. locotenent Popa, cred că este necesar să te odihnești dumneata vreo cinci zile la garnizoană !

Popa se ridică și luă poziție de drepti, semn neîndoielnic că înțelesese aluzia. Maiorul îi făcu semn să ia loc.

32

— Vrei să-mi spui cum ai de gînd să procedezi în continuare ?

— Nu mi-am făcut un plan precis, domnule maior. N-am ajuns atît de departe în aprofundarea cazului. Deocamdată mai aștept...

'— Aștepți ? Ce anume ?

— Să vină ucigașul.

—Zău ? Și, mă rog, după ce metodă lucrezi, băiete ? Cumva vrei să-1 chemi la telefon și să-ți cadă la picioare, re-cunoscîndu-și fapta ? !

— Nu ! Am o vagă bănuială. Dacă noi n-am descoperit încă pentru ce a fost ucis bătrînul, s-ar putea ca mobilul crimei să nu fi fost încă materializat. Probabil că ucigașul, în noaptea aceea a fost împiedicat de cineva sau de ceva ce nu era prevăzut în calculele lui... Poate că el dă tîrcoale pe dinafară mînăstirii sau, de ce să nu acceptăm ideea, că acum își calculează următoarea mișcare într-una din numeroasele chilii de aici...

Locotenentul atacă fără scrupule pachetul oferit de stareț și își aprinse o țigară Kent.

— Bineînțeles, continuă el, asta nu este decît o simplă supoziție !

Maiorul se arată destul de sceptic în privința raționamentului subalternului său ; prefera cercetarea activă, metoda clasică de investigare a subiecților, a cercului de bănuți, care l-ar putea lansa pe o pistă anume. Locotenentul obiectă și susținu că uciderea bătrînului s-ar fi putut să fie doar un accident, ceva neprevăzut în întreaga acțiune pusă la cale de infractor

— Numai în cazul cînd bătrînul ar fi deținut un anumit secret și, odată obținut, asasinul ar fi recurs la crimă pentru ca bătrînul să nu-1 divulge. Poate că prin suprimarea călugărului, ucigașul a încercat să-și ascundă intenția, deși eu merg pe ideea că omorul a fost accidental.

— Să zicem că ai avea dreptate. Atunci ce te face să crezi că victima a fost ucisă accidental ?

— Fără crimă, infracțiunea ar fi trecut, poate, mai mult timp neobservată iar infractorul s-ar fi mișcat mai lejer, ar fi avut mai ușor posibilitatea unui refugiu !

— Mda ! mormăi maiorul gînditor.

33

— Nu e decît o presupunere, continuă locotenentul. Admit faptul că victima — și asta numai în ultimă instanță — ar fi avut un oarecare rol, însă cu totul și cu totul episodic. Nu mi-1 închipui pe bătrîn angrenat într-o anumită acțiune infracțională, care în cazul unei reușite să-i aducă niște cîș-tiguri. Deși nu era bolnav de cancer la cap, după cum s-a •susținut, avea totuși un reumatism cranian foarte avansat și se apropia de optzeci de ani. La o asemenea vîrstă, în situația lui chiar și o tonă de briliante valorează tot cît o grămadă de pietriș !

Maiorul privi pe sub sprîncene, se vedea cît de colo că ini ora mulțumit de raționamentul subalternului

— Apropo de boală și de medici. Cine i-a băgat în cap că are cancer ?

— Am cercetat atît cît mi-a permis timpul. Bătrînul, în ultima vreme, a tot mers în orașul B la policlinica cu plată. Chiar foarte des în ultimele două luni.

— Și ce medic l-a consultat ?

— Mai des l-a consultat doctorul Manta, specialist în oncologie, dar a mai fost și la alții.

— Interesant, spuse maiorul, ce fel de om e ?

— Personal n-am stat de vorbă cu el, însă se spune că este foarte capabil.

Maiorul scoase veșnica lui agendă, mai bine zis un carnețel cam ros, cu coperti pepit, îl deschise la o anumită pagină și notă ceva cu stiloul. Apoi se întoarse către locotenent.

— N-ai cumva un creion roșu ?

— Nu, răspunse locotenentul, la ce vă trebuie ?

— Să desenez în colțul paginii o inimă străpunsă de o săgeată !

„Ah, mi-a tras-o bătrînul suspină Popa. Înroșindu-se de ciudă. Trebuie să fiu mai atent cu el... 11 credeam astăzi fără chef de ironii !"

Pendula din perete bătu cu rezonanțe de orgă ora nouă seara. Locotenentul începu să privească neliniștit în jur. Se ridică de pe canapeaua, care mai mult îl înțepenise și începu să se plimbe de colo, colo. Maiorul închise carnetelul și-l privi pe furis.

„Uite-1, cum umblă J Cum a auzit talanga i s-au și declanșat glandele salivare. Pun rămășag că, dacă-1 întreb acum

34

3i risc să mă inunde, cînd va deschide gura".

Locotenentul se întoarce de la fereastră, unde se oprise clipă, și-i surprinse privirea, ghicindu-1 :

— . Adevărul e că m-a apucat foamea. Mai ales după
țuica asta afurisită !...

Gîteva minute mai tîrziu, ușa se deschise, tot așa de încetișor ca altădată și același călugăr aduse o nouă tavă, mult mai mare decît prima.

— Nu știu de ce, spuse locotenentul, după ce se retrase
bătrînul călugăr de cîtva timp încoace orice-mi doresc se îndeplinește.

— înseamnă că povestea asta de aici e ca și rezolvată,
nu?

— Ei, nici chiar așa. spuse locotenentul. își trase un scaun aproape de birou. Pe
tavă se afla un adevărat munte de șnițele și cotlete de porc. Alături, o sticlă de vin roșu
Maiorul le inspecta, cit le inspecta și împinse farfuria în lături.

— Te rog, servește-te dumneata. Eu nu mănînc nimic seara.

După ce-și încarcă zdравăn farfuria locotenentul îl privi mirat.

— Mi-e sete, adăugă Dobre. Aș bea ceva !...

— Beți un pahar cu vin, îl îmbie locotenentul și chiar încercă să-i toarne în pahar. însă
maiorul îl acoperi cu palma

— Nu ! Aș mîncă un pepene... Un pepene mare, cu coajă groasă, cu miezul zaharat
și plin de văpăi roșii și reci. Eu să-1 despic în două cu cuțitul ăsta mare și să-1 mănîno
tot jr'cît de rece ș: de mare ar fi el

îndatoritor și totodată plin de mirare, locotenentul se ridică de pe scaun să plece „în
grădina ursului". însă și de data asta maiorul îl opri.

Cînd se culcă, maiorul își dori din suflet să se viseze copil, într-o anumită dimineață
strălucitoare de vară, pășind printre curpenii de pepeni din bostană, și să-i tot aleagă pe cei
copti și reci, ciocănindu-i sau pîrîndu-i între genunchi. Avu însă un somn zbuciumat, și visă.
din diferite unghiuri fața mare si făicoasă n necunoscutului din marina albastră.

35

CAPITOLUL 6

Duminica începu întunecată și plină de apă. Ploua așa de tare îneît lumina do afară
devenise de un alb opac. Pe jos apăruseră adevărate bălți iar locotenentul Popa le privea cu
ciudă, de la fereastră odăii sale, gîndindu-se la pantofii lui împlețiți, îi cumpărase doar de
cîteva zile. Ca să nu mai punem la soco-teală pantalonul, culoarea obrazului catifelat al
piersicii, care se păta numai dacă îl priveai mai insistent. Cînd se întîini cu maiorul, observă
că acesta nu acorda nici o atenție ploii. îl inspecta fugar, apoi întoreînd capul spre o
fereastră în dreptul căreia un burlan se zguduia sub torentul de apă, zîmbi satisfăcut :

— Ai umbrelă ?

— Da. zise Popa oarecum încurcat, arătîndu-i o umbrelă mică pliantă, de damă. Maiorul o
privi și toată ființa lui părea a spune : „nu intru eu sub porcăria asta !"

— N-am găsit alta... Pentru bărbați sînt de alea de un stîn-jen si nu încap în valiză.

Vrînd, nevrînd sub torentul de apă ce inunda văzduhul, maiorul se refugie sub umbrela
înflorată. De altfel în tot peisajul sumbru de afară era singurul petic de lumină. Pe mijlocul
umbrelei, exact acolo unde străpunge tija metalică, era imprimată o floarea soarelui, apoi

motivul se repeta de jur împrejur, degenerînd spre margini în margarete.

Sărind din piatră în piatră, au ajuns în spatele clădirilor, într-un loc destul de răscolit, încercuit de zidul exterjor al mî-năstirii. Crucile erau puține și sărăcicioase. Pămîntul era presărat cu gropi vechi, în parte povîrnite, în adîncul cărora apa se aduna în băltoace murdare, ca în căușul unei palme.

Umezeala ierbii pătrundea prin pantofii împlețiți ai locotenentului iar de tocuri i se lipiseră niște bulgări enormi de lut cleios Degeaba încerca să înlătore prin zvîcnirea piciorului, nu reușea decît să-i facă mai mari. Undeva, chiar lîngă zidul de piatră, cîțiva călugări stăteau nemișcați parcă de cînd lumea în jurul unei gropi proaspăt săpate. Musteau de apă în vesmintele lor lipite de trup Părul li se lipise de tîmple iar bărbile lor lungi atîrnau ascuțite și albe ca țurțurii de gheață ai unei streșine.

36

Ca să nu intre apa în sicriu, peste mort era întinsă o foaie mare de polietilenă.

Bine au făcut că l-au acoperit, fiindcă eu unul nu suport nrea'mult timp să privesc un mort", gîndi locotenentul, și aas6 la o distanță destul de respectabilă, de cei din jurul gropii-

— Văd că sînt și dintre turiști. Ce i-o fi îndemnat să vină aici pe ploaia asta ? întrebă maiorul.

Locotenentul nu răspunse. Privea foarte atent și iscoditor în jurul gropii. Într-un tîrziu se întoarse spre maior.

— Văd că n-a venit!

— Cine ?

— Nepotul... și doar a fost anunțat la timp...

Preotul terminase slujba. Mai făcu un semn larg al crucii deasupra mortului și apoi se retrase spre părintele econom, ca și cînd el își îndeplinise misiunea ; restul nu-l mai interesa. Ii tot vorbea economului în șoaptă, trăgînd cu ochiul din cînd în cînd spre cei doi.

Un zdrahon de țăran luă capacul ca pe o surcică și-l puse deasupra sicriului. Începu apoi cu mișcări repezi și îndemînatice să bată cuiele. Lucra cu a.eeași conștiinciozitate cu care ar fi făcut-o dacă și-ar fi reparat gardul din fața casei. Un călugăr miG și pipernicit arătă ceva spre sicriu. Destul de precipitat. Priviră și ceilalți și începură să se vînzo-lească în jurul sicriului. Țăranul se opri din bătutul cuielor și se scărpină cu coada ciocanului în creștet, a mare încurcătură, pînă cînd starețul îi făcu semn să se grăbească și să lase totul așa. Cînd pusese capacul sicriului au uitat să ia de pe fața mortului foaia de plastic. Nu mai era nimic de făcut. Ploua prea tare și toți se grăbeau să plece.

— Uite-1 ! exclamă locotenentul, vine și nepotul. Maiorul Dobre ridică privirea și văzu un om cu o alură de gorilă, ai cărui umeri păreau enormi poate și din cauza felului cum își bălăbănea mîinile în mers, apropiindu-se de groapă. Își făcu repezit cruce, luă o mînă din pămîntul care s-ar fi vrut țărînă, însă era noroi acum și îl aruncă primul în groapă. Se auzi un plescăit meschin și omul rămase cu mina mînjită de noroi. Se uită pe furiș în jur poate cu gîndul de a găsi ceva de șters, dar cum nu găsi își ținea mîna murdară ceva mai departe de trup, ca pe un obiect străin, infee+at Se simți Privit. întoarse capul și pentru o clipă privirea lui se încru-i

37

cișa cu cea a maiorului. Doar o clipă, fiindcă nepotul își fet1 ochii, ca do-o lumină puternică si supărătoare, uitîndu-s alta parte.

f., [ansă din nou într-o cascadă de strănuturi. Amuzat,' Lntul numără pînă la treisprezece. c^ d i i făă

tul p p

uiți la mine așa de mirat și fără grijă, încît aș crede nit aici să-ți petreci luna de miere !

După-amiază în- ncheta ! Că asa nu mai merge !" Ită sb pătură cu

p ființarea că'a pus lucrurile la punct. îl

-Ba da, hotan maiorul. N-am văzut în viața mea eev^J1 mț stomacul străpuns de mii d

ai trist .și mai pembil ! Sa mergem, băiete f și ^^ îndi el astea_!s

simDtome de

Cind s-au văzut din nou in camera au răsuflat ușurați» ^ «r .f ochi să nu mai vadă

fi
e sub ușa locotenentul ridică un plic blu S i t^JSL k
ț p g

unui om ajuns la capătul răbdărilor. d h

N-ați fi de părere să mergem ? întrebă Popa cu aeru<că ^ a, "heta ! Că, 'asa nu mai merge!"

Intră sub pătură cu

5eP dintarea că a pus lucrurile la punct. îl dureau cumplit capul

in ' ■ ■ ■ ' ^----- J- —'■ de cuțite veninoase

holeră nu alta !". figura, pentru prinv

, k subalternului său.

CAPITOLUL 7

- _____ , ațir'.

De sub ușa, locotenentul ridică un plic bleu. Se mai eunoșteai/și . pe el urmele unor degete
ude. dată

— Stați așa ! Nu mergeți mai departe că duceți noroiul peste tot !

Maiorul își scoase scîrbit pantofii năclăiți din picioare, fără să le mai dezlege șireturile.

Aruncă pe masă umbrela mică și inutilă. Sub el se și făcuse o băltoacă. După ce-ți dezbracă
haina., care-i aburea în spate, se trînti pe pat cu bricheta într-o rnină și cu tabachera în
cealaltă. Prevenitor cercetă bricheta

și încercă să o aprindă. Repetă operațiunea de cîteva ori si Era aproape ora șapte seara
cînd începu chestionarea tuns-enervat o aruncă pe masă Simți ochii zîmbitori ai locotenen-
tilor. Maiorul oarecum remontat stătea la birou cu agenda lui tuîui ațintiți asupra lui.

pestriță în față. Alături, în stînga se afla o ceașcă mare cu ceai

— Blestemata asta de ploaie mi-a udat pînă și piatra de fierbinte al cărui parfum fin se
răspîndise în toată camera, la brichetă. Toată viața mi-a fost silă de umezeală !... Pe
marginea farfurioarei erau înșirate, după ordinea impor-

Popa scoase un „Rover" auriu și îl aprinse cu o mică ațin- tanței și a eficacității, pilule de
toate culorile și mărimile. Popa gere, chiar sub nasul maiorului. Cu ochii la flacăra lungă a
stătea acum smerit cu o față inundată de sentimentul datoriei, brichetei, maiorul deschise
tabachera și luă la întîmplare o la o măsuță așezată în partea dreaptă a biroului, pe post
de țigară. O puse în gută s-o aprindă de la bricheta băiatului, stenograf. Lista celor șapte
se afla în fața maiorului, însă acesta și-o retrase izbucnind în rîs. Maiorul se ridică din

— Cu cine zici să începem ?

sugeră locotenentul, după un timp de vrut să sugereze șefului său „o matură

- -- _____ă. chibzuință !"

Rise și el, aruneînd țigara în coșul de hîrtii de sub masă. Un _____ Atunci să începem cu cel
de al treilea ! Activistul cul-stranut neașteptat îl făcu să-și curme rîsul. Răcise.

Aruncă tural. hotărî maiorul, dintr-un total spirit al contradicției.

1-1 Pe _____ — Este la ușă. snuse locotenentul, uitîndu se la ceas. L-am

pat. enervat de gestul jignitor al subalternului și se privi în _____ — Cu primul îi
ogînda de deasupra chiuvetei. Țigara era maronie și îi atîrna gîndire, ceea ce ar fi
lăsat de bărbie ca o luminare de seu înmuiată de căldură

din
^ S^^înde^

felul de măgării... îți scrie cine-i Jasinul. nu-i așa?! Locotenentul confirmă din cap •

- N-ați vrea sa v-o citesc?

— Nu., răspunse categoric maiorul.

laT!

^re ridică o sprinceană a mare mirare vru să spun* C!v.a'fdar se auzi un docămț discret s,
ușa se deschise ,a*ind Sfî mtre un omule^ mtre doua virste' uf ț.aplecat înainte, semn a!
unui început de spondilită, cu o chelie d'jstul de avansata, Care_. accen{ua aeruj nobi-, s1
liniștil al fp^ti; :

r

După ce-1 invită să ia loc, maiorul ceru, cu aerul cel firesc și îndatoritor, mii de scuze
pentru deranj dar ce faci, necazu-i necaz și vine exact cînd te aștepti mai țin Omul părea așa

de copleșit de politețea maiorului, încît îl a si, gură că nu se simte deloc deranjat, din contră este bucuro, să dea o mină de ajutor poliției. Maiorul îl asculta foarte atent. La fiecare înclinare a capului său interlocutorul dev& nea mai liber în mișcări mai expansiv. Și așa" din vorbă-j voi bă, ca și cînd s-ar fi cunoscut de cînd lumea, află că ar(42 de ani, îl cheamă Pilade Marius, are doi copii, o minuriț nu alta, și o soție, cam cicălitoare, nici vorbă, foarte îngrijo. r.-u-'i de spondiloza lui care s-a accentuat și are dureri ma mari după întoarcerea sa din Olanda, unde fusese cu ansamblul de dansuri „Hora voinicilor".

Deși uneori maiorul, scăpat de sub controlul ochilor lui PUndt Marius, îi tot făcea semne să noteze tot. Popq state; cu coatele pe masă și cu pixul la gură, într-o totală admira ție Era captivat de felul frumos și suplu al maiorului de a conduce discuția și gîndea că. de ar vorbi cu el numai pe sfert atît de frumos, i-ar face și pantofii !

— Cinstit să fiu. nu pot bănui pe nimeni ! Mai ales că am venit printre ultimii... Nu am prea avut prilejuri de a discuta sau de a închea vreo prietenie cu cineva de ^ici, a scuză Pilade Marius tamponîndu-și chelia transpirată cu o bastistă strălucitor de albă.

— Desigur, desigur... Aveți perfectă dreptate, îl încuraja maiorul cu cea mai catifelată voce de care era în stare h & cara crimei, însă, după cite știm. pe culoarul unde se afl; s ^daii. victimei a fost o adevărată vânzoleală Nu ați auzii nimk care să vă rețină în mod deosebit atenția ?

- Eu. cinstit să fiu, eram în cameră de pe la șase si exersam ni>te pași noi de „bătută .." Am găsit în Olanda an tratat formidabil, despre corelarea cît mai perfectă a mișcării picioarelor cu respirația .' O descoperire epocală pentru menajarea «uflului atît de necesar nouă. dansatorilor! Mai^m sp Mita la el. cu atîta admirație încît Popa crezu că. ero pe cwii.- să-1 roage să-i dea ^i lui în particular niște lecții di „bătută"

— Și totuși, insistă maiorul, ceva mai hotărît.

40

— Am auzit tot felul de zgomote. La un moment dat -am enervat, fiindcă cineva a trîntit cam tare o u^ă Nv mîi știu. din dreapta sau din stînga camerei mele. Acum imi dau seama că deși părea că se străduise să meargă cît mai ușor. se auzea o călcătură grea a unor bocanci, sau cam așa ceva- În orice caz o încălțăminte cu blacheuri...

— Ei, vedeți că ne spuneți și lucruri interesante ! observă maiorul. Altceva ?

— Cred că nu mai am ce să vă spun ! În seara aceea, contrar obiceiului meu, m-am culcat mai devreme.

După ce asculta cu capul plecat noianul de mulțumiri ale maiorului, omulețul se retrase, deosebit de satisfăcut.

Imediat ce activistul cultural dispăru, ușa se deschise foarte larg și în cadrul ei se opri, pentru o clipă, o teroeie înaltă și slabă Păru-i blond, deosebit de bogat era adunat într-un coc enorm de parcă o mîna uriașă o înhătase de chică și o ținea spînzurată.

Furta o rochie neagră, lucrată neglijent, iar pe piept în dreptul inimii, îi sclipea firav o broșă micuță, simboiizînd un cpăbuș. De altfel singura extravaganță vestimentară. în afara clăiî de păr galben care-i dădea un aer de ciufută- Privi mai întîi în jur, apoi cu multă dezinvoltură intră în cameră trăgînd după ea o fetiță palidă și speriată

— Bună seara, spuse femeia Mă numesc Pătea Vanghelia, am 39 de ani, sînt văduvă de doisprezece, sînt din orașul R și lucrez ca pontatoare la întreprinderea D.R M T.C.V.A. Sub avalanșa atîtor informații, maiorul își plecă capul ca și cînd s-ar fi ferit de un obiect zburător și ronvondent.

— De ce ați adus și fetița ?

— Păi, nu vreau să rămîn fără ea ! Aici se poate întîm-pîs orirv. I

— Ce v-a determinat să ne trimiteți scrisoarea ? o întrebă scurt maiorul, privind-o drept în ochi De unde *tiți că Ti te] Mantaș a comis crima-?

Locotenentul rămase cu gura căscată Cum a aflat maiorul ce scrie în scrisoare și cum de și-a dat seama ^ă tocmai ea a scris-o ? ! Involuntar strecură mîna în buzunarul de la piept si pipăi febril plicul care tot timpul fusese la el. Formidabil ! Bătrînul m-a dat gata !

41

r

— Mai mult ca sigur !... Asta... Bestia asta este capabil^ păcU a pauză pentru o

eventuală încurajare din partea să facă munți de cadavre într-o singură zi. De ce credeți cji
. joi. Maiorul însă colorase în albastru o bulină alba, mi am luat copilul cu mine ? !
Mi-e frică, domnilor, asta e !fe.ajoCOtenentul se uita pe geam.
Un ticălos ca el, în stare să ucidă un bătrîn, poate omorî şjiaI __ Şi ? îi înnodă firul relatării
maiorul.

un copil!

' __ I-aş fi zis eu vreo două,

sau poate că-i făceam si-o

îsi bulbucă nefiresc de mult ochii exoftalmici, mişcîndu-i erchczitîe^ dar simţindu-se cu
musca pe căciulă, după ce s-a cu repeziciune dintr-un colţ în altul al ploapelor, încît
maio.Lolbat un minut, două la străchinile alea, a venit întins spre rul avu certitudinea că
femeia poate vedea si în spate, cîndm;ne ca şi cum nu m-ar fi văzut de la început. M-a
salutat vrea. " S mi-a mai sărutat şi

mîna, bestia! Apoi, din vorba in vor-

— Sint afirmaţii prea grave, pe care nu-i bine să le îa^â am ieşit clin sală, fiindcă intraseră
tinerii ăia care se^ pupa, ceti fără unele dovezi. Vă pot crea neplăceri, o siătui Dobrejă ră
ruşine, prin toate colţurile, în văzul lumu. Parca n-ar

— Hm ! făcu femeia, ca şi cînd ar fi fost deţinătoareaavea

cameră !

...,- r1 „-unor secrete covîrşitoare. în seara aceea, începu ea

cu o voce — Despre cine este vorba ? întrebă maiorul, vrinc -,a şoptită, ce se
vroia de taină, l-am căutat pe „domnul" ! şicurnie ndaiă cu vorbăria femeii.

— aici femeia făcu un gest exagerat, dispreţuitor, să-mi dea car- — Ei, parcă dumneavoastră
nu-i ştiţi ! V-aţi tot uitat tea promisă pentru copil, că eu am cam citit tot! Ia ei şi
astăzi, în timpul înmormîntărh, că şi acolo se spnu-

Maiorul făcu ochii mari. încreînd să priceapă unde batenean unul pe altul, de parcă erau
invalizi, femeia O încuraja, din priviri să 'continue. Maiorul sp uită la

locotenent, ca la un colac de sal var.

— Să tot fi fost ora şase. Aşa că m-am dus la el în ca-ţnsă Popa era foarte concentrat asupra
hîrtiei. Desena o le-meră şi nu era. Atunci mi-a venit ideea să mă duc la bătrîn.nieie vampir
că „domnul", şi iar femeia repetă gestul acela, care pentru _El ca el, că-i bărbat, dar ea,
stricata, umblă clin ^tacă probabil avea o semnificaţie aparte mai tot timpul stătea(iune în
staţiune şi se înhăitează cu toţi golani ! Poate, poa-şi discuta cu el. Nu ştiu ce-o fi găsit la
nebunul ăla ! Mai te va lua-o de novastă vreunul mai flet. Că din cauza lor, ales în ultimele
zile. Titel pur şi simplu îl urmărea. Ţin mintenici noi femeile cinstite nu mai avem
căutare !...

cS joi. adică cu două zile înainte de..., bătrînul stătea în ge- __N-aţi vrea să revenim la
noaptea de sîmbăia ? o în-

nundii într-un colţ al expoziţiei şi se uita pe pereţi Pî!'atrerupse locotenentul vizibil nervos.

Spuneţi, mai înainte, foarte ta'burat. Vorbea de unul singur şi gesticuî} lai „dom-că v-aţi
dus să-l căutaţi pe Titcl Mantaş în chilia victimei. nu1" «ip se crede nu *tiu ce că nu-i liungi

": pro; ir. m 'a Femeia îi aruncă o privire nu prea îmbietoare Se <âm-nas, era îr. dreptul
unei fcresire, ascuns daoă o draperie şi urmă-ţea jiqnită că fusese întrebată de tinerelul
acela cam prea rea fiecare mişcare a călugărului, fiecare cuvînt i... modern

îmbrăcat. Vorbi aproape arogant.

Sînteţi sigură că cel ascuns după draperie era Titd

în primul rînd. din cîte ştiu eu. ora şase nu^ poate

fi considerată o oră de noapte ! Şi, ca trezită de o nouă idee,

Femeia dădu exasperată din cap

continuă foarte înţepat :

— • Mă tot întrebaţi dacă sînt sigură ! Ce-s nebună ? L-.'im — Nu cumva, dumneata
tinere, vrei să insinuezi că eu văzut cu ochii ăştia ai mei ! Cînd m-a observat, a făcut
cîţivaî caut pe Titcl Mantaş, noaptea ?

paşi spre o vitrină cu nişte tăvi de argint şi imediat a ascuns, — Depune de mine acest
gînd. răspunse locotenentul cu în buzunar, ceva lucitor şi lung. Mai mult ca sigur vreun
cuţit,un zimbet zise. patetic, femeia Cred că da-'ă nu intram în clipa aceea,la :>rb e îl
omora acolo. în sala expoziţiei ! " l-aţi aâsU Li bătrîn...

• .

upurif? ue mine ai't'M yuin, uujuh^ n« ./•.>....■_.,.,... ~-« t rece pe buze. De altfel, sînteți liberă să-1 căutați ">rî din z\ sau noaptea. Pe noi ne-ar interesa, riacă r

— într adevăr, m-am dus pînă în dreptul chiliei bat, nului, răspunse femeia oarecum temperată, însă n-am îndrîj nit să intru.

— De ce ? întrebă maiorul.

— în primul rînd, fiindcă mi-am dat seama că nu aves ce căuta acolo și în al doilea rînd am auzit voci...

— Ați recunoscut printre altele vocea lui Mantaș ? Femeia deveni mai nesigură.

- N-a- putea afirma asta... Știți, ușile nici sînt d??<, de groase și nu am putut distinge prea bine timbrul vocilț

— Nici cînd ați lipit urechea de ușă ?

— Vai, domnule, cum credeți că fac eu una ca asta ? Maiorul întinse o mîină spre ea și o liniști

— Nu-i nimic, se întâmplă și la case. mai mari.

— Mi s-a părut că cineva vorbea foarte răstit și "ir| ceva. N-am înțeles ce anume :

— Rețineți măcar un cuvînt ?

Femeia se concentra și într-un târziu dădu din cap nu Se ridică și, trăgîndu-și fetița, care în tot acest timp ni; nu r'ipise. părăsi încăperea tot așa de țeapănă precum venis Cum se închise ușa, maiorul se pleoști pe birou ca n balon înțepat cu boldul își reveni imediat sub privirile îť grijorate ale siibalternatului :

— Vă e rău ?

— Nu

își tampona broboanele de sudoare ce-i năpădiseră fa cuprinsă în flăcări înghiți două pastile una dună ^Ifa. «i ha ceai Se răcise și avea un gust de cocleală. Perjdula din p rete începu să bată De frică, maiorul nici nu se uită la o. Cu umerii strînși. numără bătăile I se părea că nu se m sfîrșese Se si făcuse ora nouă

— E paranoică Vreți să vorbiți cumva cu Titel Mantas

— Este actorașul acela ieșit la pensie, nu ? întrebă mi iorul.

— Da. Și Pățea Vanghelia vrea să-i intre în grații.

— Iar el nu vrea decît să fie lăsat în pace. din cîte « înțeles.

— Vreți să vorbiți cu el ? întrebă din nou locotenenți) Maiorul păru că nu 1-a auzit. Răsfoi fără interes de cîtf

va ori agenda și răspunse abia tîrziu :

__ M-ar interesa mai mult, în clipa asia, boxerul.

Se ridică de pe scaun și își trosni oasele. îl durea tot pul ca după o bătaie zdravănă, iar capul parcă îi luase foc. Scoase din servietă, ce o avea jos lîngă birou, un mic termo-nlonjor și începu să caute o priză.

Ignat Valentin, fost boxer la categoria semigrea, intră în ce|e din urmă. în cameră. Era o namilă de om, îmbrăcat cam neglijent, cu niște blugi decolorați și o flanelă vișinie, lăbăr-țată, ca dealtfel întreaga lui făptură. După mersul ostentativ țeapăn și aerul dens ce plutea în jurul lui, părea să fi consumat ceva mai mult alcool, decît ar fi trebuit. Se trînti pe scaunul arătat de locotenent și slobozi un oftat șuierat, ca după un efort ce-i întrecea puterile.

Deși se afla la aproximativ trei metri depărtare, locotenentul Popa fu supus unui bombardament puternic de abur dens Un miros cumplit de alcool îl izbi în față ca o măciucă. Tresări neplăcut, gest sesizat de cel venit, care îl privi șmecherește, înclinîndu-se spre el.

— Johnnie Walker. super..., șuieră printre buze namila. Vâzind atitudinea impenetrabilă și severă a interlocutorul ii, se redresa :

— M-ațf chemat ?

— Da, răspunse maiorul, stînd cu spatele spre ei, in colțul unde în sfîrșit găsisese priza electrică.

— Ce faceți acolo ? întrebă deodată surprins fostul boxer

— Eu îmi fac un ceai, rosti maiorul o propoziție aproape simplă. Stătea tot cu spatele.

— Brrr, se strînse a frig namila. Ceai ! Ha, ha, ceai ! Cind ȕapii ăştia negri au hardughia zidită numai pe poloboace cu ȕaică. Mamă, şi se ȕaică !
— Se vede, zise încet locotenentul
— Nu ! spuse categoric namila. De data asta am servit ceva de rasă !... Johnnie Walker. asta-i !

— Sînteȕi Ignat Valentin si...

— Nu îi întrerupse el brutal pe locotenent, in seara asta habar n-am cine sînt.. Dacă avoȕi ceva cu Ignat Valentin. întrebaȕi la a treia casă de peste drum. Ha, ha .' V-am tras-o ! Un upotvut la bărbie !... -,-.>>. , - n, ^ ; , * , » - , - ; , , , , - , , , , , » ,

44

— Ce ai făcut în seara zilei de 14 august ? îl întrebă alb" maiorul, fără săi privească.

— Cînd a dat colȕul moşulică, vreȕi să mă întrebaȕi ?f

— Exact! '■' Omul se stinse bolovan pe scaun şi păru că se gîndeşte.

Ridică apoi capul şi începu să rîdă, zguduindu-şi umerii ro-j tunzi, încă puternici.

— Hi, hi, hi, hu, hu, hă, hă ! In seara aia afurisită eu pare-mi-se, eram Ignat Valy cu i grecesc de la yale, că aşa îmi stă mie bine şi mă pupam cu domnişoara Popa Irinel, Vorba cîntecului : „Afară vîntul bătea, mîndra-n braȕe mă strîngea !" ... Hi, hi, ha, ha ! Faină fătucă !...

Se ridică de pe scaun şi ostentativ îşi aruncă pieptul în afară, privind în jur pe deasupra capetelor celor doi.

— A zis careva ceva ? Pierzîndu-şi echilibrul căzu din nou în scaun. Este o damă justă, cuprinsă în cîmpul muncii, cu bani la CEC. însă fără noroc în dragoste. Eu mă căsătoresc cu ea... hic, Mc, hîc...

îşi trase un pumn zdravăn în piept. Maiorul transpira din greu. Părea că este mai mult nervos decît răcit.

— Ei drăcie ! Hîc ! Uite aşa mi se întîmplă, cînd sînt prea vesel, hîc... Facem cununie religioasă, ca Romeo şi Ju-lieta ! Aici în capelă. Intre tingirile alea de argint şi de aur. Aşa ne-a promis stareȕul însuşi ! Avem si un naş fain.. Pe Hi. Ho... Abia a venit la recreiere dar a acceptat să ne fio nănaş !...

Locotenentul îl privi întrebător şi amuzat. Uriaşul îi surprinse privirea şi se simȕi dator să dea lămurirf suplimentare :

— Aşa-i zic eu lui nea Hristache Ilorăȕiu... Dmmu! fi, Iîo ! Şi el tot, a treia pe dreapta, ca şi mine ! B:'nă. nu "...

— N-ai vrea să revenim Ia subiect ? interveni rruil.ni! clocotind Este aproape zece si dumneata nu ne-ai spus inca nimic din ce ai făcut în seara "înd a avut loc rrima »

Omul păru sincer surprins :

— Ia te uită !... Păi de ce nu mă tra^i (ic min-H^i 'lom-milf dracă ?' . Cuti zirl că te choaină ?

Locotenentul făcu feȕe foto. vâzîndu-si vfȕjl nmȕiîn-du-şi unnhin do la dc-:qetti! nvro ^mn de avanvttA onorvat o.

— Păi, făcu un vizibil efort de concentrare fostul boxer, în seara crimei eu am pupat-o pe domnişoara Popa Irinel. Poate depune şi ea mărturie dacă are cît de cît ȕinere de minte. „Asta îşi bate joc de noi, gîndi Dobre, hotărîndu-se să rămînă calm Oricît de „fost" boxer este el, continuă amuzat scărpimndu-se în palma dreaptă, eu în seara asta ori o să primesc ori o să dau bani. Am presimȕirea asta !..." Se apropie de hazliul din faȕa lui, îi puse, mai întîi, mîna pe umăr, apoi pe ceafa muşchiuloasă şi începu să strîngă. Namila simȕi că durerea îi paralizează întregul corp şi, instinctiv, se chirci, încereînd să se apere. Maiorul îl împunse cu cotul între omoplaȕi, apucîndu-1 cu cealaltă palmă de frunte, şoptindu-i printre dinȕi :

— Cînd începi să spui adevăru! îȕi dau dramul !

— în rest, seînci fostul boxer, pînă pe la ora două din-' spre ziuă am făcut o foiȕă cu domnul Hristache. La el în cameră. Iar Irinel Popa chibiȕa Na făcea cafele şi ne turna in pahare !

— Şi ? insistă Dobre, slăbind strînsoarea,

— Şi ?! Am cîştigat ceva că făceam deschiderea la un leu. Şȕiȕi, domnul Hi, Ho. adică,

pardon. Hristache Horațiu are teșchereaua plină... De, făcu admirativ fostul boxer, dînsul e șef de depozit de cherestea și vă închipuiți că aici e ca la el acasă. Cînd vor popii, hop și el cu scmdurica. I-a arvunit p-ăștia, de le poate lua si clopotnița cea mare, așa-i sînt de datori. Numai să vrea el!

Pierzîndu-și din nou răbdarea, maiorul îl întrerupse.

— Gata. băiete, gata ! Poți pleca.

Flăcăul îl privi un pic speriat și se ridică de pe scaun.

— Fă-ne un mic serviciu. Cheam-o pe amica dumitale și cu cît părăsești mai repede încăperea asta, cu atît e mai bine... Abia păstrîndu-și echilibrul. Ignat Valentin se îndreptă spre ieșire. închise ușa în urma lui, privi în jur pe furiș, și parcă mai sigur pe el se îndreptă spre camera ocupată de Popa Trinel.

47

Frîngîndu-și mîinele, profesorul Vereș se plimba neliniș. tit prin cameră. Aflase că poliția îi anchetează pe turiștii dif mînăstire cu privire la moartea lui Efronie. O teamă cumplit; pusese stăpînire pe el. Din clipă în clipă se aștepta să fiț> chemat și luat la întrebări. în urma discuției avută cu stare, tul în dimineața aceea, exact după înmormîntare, profesorii se hotărîse să spună tot ce știa. Așa că acum își recapitula pentru a nu știu cîta oară, cele întîmplate însă, după fiecare(revizuire a celor cunoscute se oprea din mers și dădea din cap înspăimîntat, murmurînd :

— Imposibil!... Imposibil!... Nu mă vor crede și s-a terminat cu mine!... Voi fi compromis pentru tot restul vieții!

Spre ora nouă seara, simțea că turbează de frică și neli. niște. Capul îi vrjîia, iar gîndirea îi deveni incoerentă. Vru de mai multe ori să se ducă nechemat. De fiecare dată însă se opri în fața ușii, spunîndu-și că este un gest ostentativ cart poate atrage în mod deosebit bănuiala polițiștilor asupra lui Simți nevoia să bea un rachiu tare care să-1 ardă pe gît și să-] zăpăcească de cap. „Cu inima mea, gîndi el, un pahar, un pahar și ceva cred că este prea de ajuns ! Nici nu voi simți cînd mor și scap de tot chinul acesta !... Oare totuși infarctul nu doare ? Chiar dacă doare, e o treabă de cîtcva minute, ori sa-cunde!... Luă de lîngă masă o sticlă cu rachiu vechi dat de Gherontie si își turnă în pahar. Lichidul avea culoarea gălbuie, Gîtul sticlei se lovi de marginea paharului Se auzi un sunet sacadat ca un clăntănit de dinți Profesorul se înfiora Așeza sticla pe masă și se întinse în pat Cîțva timp privi la becul din tavan. Zeci de musculițc și fluturi se roteau în jurul lui învins de zbuciumul zilei se cufundă într-un somn nervos, mai mult o stare de veghe Auzea foșnetul frunzelor tufei de alur ce acoperea o parte din fereastră Simțea idierea vîntului cart aducea mirosul bălții din vecinătate Sesiza pașii mai grăbiți ori mai leneși ai oamenilor ce treceau pe culoar.

Deodată desluși un zgomot străin și ciudat. Era o opinteală a cuiva care făcea un efort deosebit. Deschise ochii «i privi surprins în dreptunghiul transparent al ferestrei se pro- ierta pe fundalul cerului capul unui om. Cu mișcări lente omul trecu fereastră si se îndreptă spre pat Se apropia ținînd o

48

mînă întinsă spre profesor, ca și cum ar fi vrut săi ofere ceva lb fără ° f°rmă precisă. Deși se trezise, Vere.s era am-hilo-t' (je spaimă. Imaginea neagră a umbrei care cenea spre al părea apocaliptică. „El este !...”, realizează, îngrozit, profesorul. Deschise gura să țipe, dar nu reuși. „Trebuie să fug !... Trebuie să scap !...” încercă să se ridice în clipa în care umbra imensă se aplecase asupra lui. Simți cum o mînă îi apăsă pieptul încet dar convingător. Deschise gura să strige dar arătarea îi acoperi întreaga față cu acel lucru alb și fără o formă precisă pe care îl purta în cealaltă mînă în prima clipă simți o puternică senzație de greață, ca și cum cineva i-ar fi aruncat conținutul unei sticlute cu oja pe față. Apoi, avu certitudinea că se va sufoca. Instinctiv trase cu putere aer în piept. Mai avu o singură zvîcnire de împotrivire, slabă și neconvingătoare în cele din urmă își acceptă soarta, gîndind resemnat: „E zadarnic !... Totul e zadarnic '.... N-am cum să-i rezist !... în clipa aceea dispăru umbra, dispăru dreptunghiul ferestrei și cerul plin cu stele de dincolo de ea. Tot...

Omul mai stătu aplecat asupra patului aproape un minut. Apoi își scoase de pe braț o fișie lată de leucoplast o lipi peste gura, întredeschisă a profesorului apoi metodic ;i strînse

picioarele la piept și începu să-1 lege cu o sfoară alba și subțire, ținând o adevărată plasă în jurul corpului inert, așa cum ar face-o un păianjen cu o muscă prinsă în plasa lui. Cîvîl termină, se îndepărtă puțin, parcă admiiîndu-și opera, apoi îl săltă ca pe un balot pregătit pentru poștă, și îl băgă într-un sac mare de pînză Lettă sacul la gură cu o frînchie, Î3 r-ără pînă în dreptul ferestrei și îi dădu drumul încet dincolo de pervaz, în noapte Cînd constată :ă sacul a atins nă-mîntul. se întoarse și descuie ușa, o lăasă întredeschisă și dispăru po fereastră, de data asta mai repede și mai sprinten decît intrase Nu trecu mult și de undeva din apropierea mînăstirii se auzi motorul unei mașini. încetepărtîndu-sc.

Mașina, o „Sumara" albastră, ultimul tip, își aprinse lu- abia cînd ajunse la șosea. Stopa pentru a lăsa sâ treabă un convoi de camioane, apoi se îndreptă snre orașul R în jurul r>roi zece intră în oraș. Tr°cu prin centru și intră pe -> străduță cochetă, cam slab luminată. Do o oarto si de uita

41)
Frîngîndu-și mîinele, profesorul Vereș se plimba nelinis, tit prin cameră. Aflase că poliția îi anchetează pe turiștii diț mînăstire cu privire la moartea lui Efronie. O teamă cumplită pusese stăpînire pe el. Din clipă în clipă se aștepta să fie chemat și luat la întrebări. În urma discuției avută cu stare țul în dimineața aceea, exact după înmormîntare, profesorii: se hotărîse să spună tot ce știa. Așa că acum își recapitula, pentru a nu știu cîta oară, cele întîmplate însă, după fiecare revizuire a celor cunoscute se oprea din mers și dădea din cap înspăimîntat. murmurînd :

— Imposibil!... Imposibil!-... Nu mă vor crede și s-a terminat cu mine!... Voi fi compromis pentru tot restul vieții!

Spre ora nouă seara, simțea că turbează de frică și neliniște. Capul îi vîjîia, iar gîndirea îi deveni incoerentă. Vru de mai multe ori să se ducă nechemat. De flecare dată însă se oprise în fața ușii, spunîndu-și că este un gest ostentativ care poate atrage în mod deosebit bănuiala polițiștilor asupra lui, Simți nevoia să bea un rachiu tare care să-1 ardă pe gît și să-] zăpăcească de cap. „Cu inima mea, gîndi el, un pahar, un pahar și ceva cred că este prea de ajuns ! Nici nu voi simți cînd mor și scap de tot chinul acesta !... Oare totuși infarctul nu doare ? Chiar dacă doare, e o treabă de cîtcva minute, ori secunde !... Luă de lîngă masă o sticlă cu rachiu vechi dat de Gherontie si își turnă în pahar. Lichidul avea culoarea gălbuie. Gîtul sticlei se lovi de marginea paharului Se auzi un sunet sacadat ca un clăntănit de dinți Profesorul se înfiora Așeză sticla pe masă și se întinse în pat Cîtva timp privi la becul' din tavan. Zeci de musculițe și fluturi se roteau în juruî lui. Învins de zbuciumul zilei se cufundă într-un somn nervos, mai mult o stare de veghe Auzea foșnetul frunzelor tufei de ahK cp acoperea o parte din fereastră Simțea adierea vîntului care aducea mirosul bălții din vecinătate Sesiza pașii mai grăbiți ori mai leneși ai oamenilor ce treceau pe culoar.

Deodată desluși un zgonv>t străin și ciudat. Era o opinteală a cuiva care făcea un efort deosebit. Deschise ochii *i privi surprins în dreptunghiul transparent al ferestrei se pro-ierta pe fundalul cerului capul unui om. Cu mișcări lente omul trecu fereastră si se îndreptă spre pat Se aproia ținînd o

48

mînă întinsă spre profesor, ca și cura ar fi vrut săi ofere ceva țb fără ° f°rmă precisă. Deși se trezise. Vere.s era anniiio-tat de spaimă. Imaginea neagră a umbrei care venea spre al narea apocaliptică. „El este !...", realizează, îngrozit, profesorul. Deschise gura să țipe, clar nu reuși. „Trebuie să fug !... Trebuie să scap !..." încercă să se ridice în clipa în care umbra imensă se aplecase asupra lui. Simți cum o mînă îi apăsă pieptul încet dar convingător. Deschise gura să strige dar arătarea îi acoperi întreaga față cu acel lucru alb și fără o forma precisă pe care îl purta in cealaltă mînă în prima clipă simți o puternică senzație de greață, ca și cum cineva i-ar fi aruncat conținutul unei sticlute cu oja pe față. Apoi, avu certitudinea că se va sufoca. Instinctiv trase cu putere aer în piept. IMai avu o singură zvîcnire de împotrivire, slabă și neconvingătoare, în cele din urmă își acceptă soarta, gîndind resemnat: „E zadarnic!... Totul e zadarnic'... N-am cum să-i rezist!... în clipa aceea dispăru umbra, dispăru dreptunghiul ferestrei și cerul plin cu stele de dincolo de ea. Tot...

Omul mai stătu aplecat asupra patului aproape un minut. Apoi își scoase de pe braț o fișie lată de leucoplast o lipi peste gura, întredeschisă a profesorului apoi metodic îi strînse picioarele la piept și începu să-1 lege cu o sfoara aibă și subțire, țesînd o adevărată plasă în jurul corpului inert, așa cum ar face-o un păianjen cu o muscă prinsă în plasa lui. Cînd termină, se îndepărtă puțin, parcă admiriindu-și opera, apoi îi săltă ca pe un balot pregătit pentru poștă, și îl băgă într-un sac mare de pînză Legă sacul la gură cu o îringhie, îl rară pînă în dreptul ferestrei și îi dădu drumul încet dincolo de pervaz, în noapte Cînd constată că sacul a atins nă-mîntul. se întoarse și descuie ușa, o lăasă întredeschisă și dispăru pe fereastra, de data asta mai repede și mai sprinten den» in trase
Nu trecu mult și de undeva din apropierea minăstirii se auzi motorul unei mașini.

începărtîndu-se

Masma. o „Samara1* albastră, ultimul tip, își aprinse luminile abia cînd ajunse la șosea. Stopa pentru a lăsa să treacă un convoi de camioane, apoi se îndreptă spre orașul R în jurul orei zece intră în oraș. Tr<=ru prin centru și intră pe t străduță cocheta, cam slab luminată. De o parte ^j de alta

49

erau vile, mai toate inundate de verdele întunecos al iede; Mașina stopa în dreptul uneia. Probabil că era așteptată, că imediat se deschise o poartă și mașina intră în curte. Se portiera trîntită și un schimb repezit de cuvinte în șoaptă <•

— Cum a mers ?

— Cam greu, dom'sef, da' m-am descurcat!

— Ești sigur că n-ai fost urmărit ?

— Nu. Nu cred...

— Unde-i ?

Se auzi din nou portiera mașinii, ceva bufnind, apoi un rîs grosolan, pe înfundate.

— Iată-1 ! Împachetat ca pentru export!...

— Imbecilule J suieră vocea. Cretinule! Cum de ți-a ve. nit ideea să-1 bagi în sac ?! Nu vezi că-i aproape mort ?!., S-a asfixiat!...

— Dom' șef, da... încercă cealaltă voce foarte timid, a-proape miorlăind.

— Pliscul ? mîrîi vocea. Nu e suficient că din cauza im-j becilității tale mai avem și călugărul ăla mort pe cap ?! Mișcă mai repede !...

Se mai auziră niște tropăituri opintite, și o ușă închizîndu-se. Apoi totul fu înghițit de întunericul lacom al nopții.

tă însă frizura blondă să-ți rămînă intactă, că altfel stri-1 Am'pelicula !...

Reflectînd asupra atmosferei încărcate din cameră, statul se retrase abia simțit spre ușă însă un gest destul de pnergic al maiorului, îl reținu.

Deloc jignit, locotenentul Popa își urmărea amuzat șeful. Era așa de atent să nu-i scape nimic, îneît se trezi dînd din cap la fiecare frază sfîrșită a maiorului.

— Și dumneata, dumneata părinte stareț, care zici că l-ai povățuit să ne spună tot despre cele petrecute cu el, de ce n_ai venit să ne informezi imediat, dacă l-ai văzut că se co-dește ?!

Smerit, starețul își încrucișa mîinile.

— Aici e greșeala mea... Eu sînt convins că profesorul Vercș v-ar fi spus chiar el, dacă ar mai fi avut timp...

— Din greșală, în greșală se face crima, furtul și toate relele pămîntului, mai zise maiorul și ieși trîntind ușa de se coșcovi tencuiala în jurul tocului din lemnul de stejar înnegrit de vreme.

Cînd, într-un tîrziu starețul aduse vestea că profesorul Vereș a dispărut, Dobre trase fără să vrea, o înjurătura cumplită Încurcat de gafa făcută, ceru scuze starețului și începu să tușească amarnic.

Locotenentul Popa se ridică de pe scaunul ^ui incomod și făcu involuntar cîțiva pași spre ușă. Se întoarse, îl privi p>= maior și zise satisfăcut :

— în sfîrșit. începe să se profileze ceva... Intrasem la prili zău asa !...

Maiorul se uită la el pe sub tufa de sprîncene, ca și cînd o văzuse pe soacră-sa.

— Jnhnnie Walker. nu ? Omor cu \? do sinucidere, nu 7 Pfcnaritii în toiul nontii. nu ?

Denunțuri și învinuiri derutante, mi ? Ce mai. atmosferă de mister \ Mai linseste o urmărire în stil american cu două sute în oră . și bineînțeles prntn-gonMul să fi dumneata. într-o maMnS dccnnnțnbilă ' Tar ^rs-tul ^5 plinritolp sâ-ti vîiîo no în Mr'v»hi fo ritm ^o nanzîră tnr-

50

Constatările făcute în odaia profesorului certificară presupunerile celor doi. Profesorul Vereș fusese răpit, nu mult după ora nouă. în cameră mai plutea încă un iz, destul de vag de cloroform.

— Poftim ! zise maiorul privind atent fereastra. Pe aici s-a intrat. Ridică de sub pervazul ferestrei o bucată de argilă cleioasă cam de mărimea unei cutii de chibrit, O cercetă cîtva timp.

— E căzută do pe talpa unor bascheți sau cam așa ceva,» zise locotenentul.

— Poftim ! zise din nou maiorul, însă nu cu bucuria unei descoperiri. în tocul ferestrei, partea din afară, se distinge pe o porțiune de cîtiva centimetri că vopsea, pe alocuri coșcovită, era roasă de ceva prin frecare. Maiorul se aplecă peste fereastră și privi cu luare aminte în direcția unde pre-r supunea că ar fi dus urma aceea. Afară era întuneric beznă.' Aprinse o mică lanternă și cercetă partea exterioară a pervazului ferestrei. Cu multă precauție smulse o mică scamă albă dintr-o așchie abia văzută, exact la extremitatea dungii presupuse. O cercetă la lumina camerei.

— Relon ! Deci, după ce profesorul a fost imobilizat, «t-^ folosit o sfoară de relon la coborîre... Maiorul mai cercetă r, dată dunga. Se vede că sfoara n-a fost prea groasă, în schimb foarte rezistentă.

— Nu-i prea ingenios procedeul, zise locotenentul.

— însă al dracului de practic ! i-o reteză maiorul Sigur că da... Afară plouă, bineînțeles nu ca azi dimineață, dar siu ficient ca în cîteva ore să se șteargă orice urmă. Să ne grăbim! Maiorul privi din nou mica scamă în lumina puternică a becului din cameră.

— Vreți să spuneți cumva că această scamă vă amintește de frînghia cu care a fost „dat în leagăn" bătrînul ? i-o luă înainte locotenentul.

— Da. Mai exact, că infractorul din seara asta a folosit aceeași sfoară de relon Numai că atunci o pusese în două...

— S-ar putea să fie unul și același individ sau poate numai o simplă coincidență, zise locotenentul.

— Tot ce se poate, fu de acord maiorul, mai ales că tipul ăsta de sfoară este atît de folosit în ultimul timp... O găsești în orice magazin „Menaj".

Privi într-un colț al camerei, unde erau puse unul peste altul geamantanele profesorului. Erau legate pontru mai multă siguranță, cu sfoară albă de relon.

— Ne vom edifica cît de curînd. Să mergem.

Înainte de a pleca mai cercetară încă o dată camera Manuscrisul ei a pe masă. deschis la ultima pagină albă. care aștepta să fie scrisă, alături ochelarii, stiloul și un tub de somnifere, în geamantane lucrurile erau aranjate ca'pentru flecare. Locotenentul mai aruncă o ultimă privire pe masă De sub foile coșcovite ale manuscrisului ieșea la vedere colțul unei reviste. O scoase. Era o revistă de arheologie, editată prin 1947

„De unde naiba îmi amintesc eu de revista asta ?" se îs-trebă locotenentul. O luă cu el și ieși după maior. Cînd ii ajunse din urmă, maiorul deja cobora panta spre zidul exterior al mînă'itirii

— N-ai luat parascovenia aia, de-i zici umbrelă ?

— Și cu ea și fără ea, tot plouați vom fi răspunse locotenentul, străduindu-se pe cît posibil să evite băltoacele. Luminară, cu lanternele, terenul de sub fereastra odăii profesot

52

lui Dalele oV piatră străluceau do apa pinii caro căd^n fără

Trebuie să cercetăm împrejurimile, zise maiorul fără jcy o plăcere în glas și o luă înainte spre poarta mînăstirii.

Spre bucuria și plăcerea lui strict personală, locotenentul se afundă într-o baltă de noroi cleios cu pantofii săi împlețiți -^ atlt de șreu salvați din ravagiile drumului spre cimitirul m

înăstirii

„Of, de m-ar vedea mama ! Ea, săraca, n-a vrut nici în ruptul capului să intru în poliție, dar te pui cu nebunul ! Lasă că așa-mi trebuie' Mai rău, domnule, mai rău! Lua-v-ar dracu de băltoace !... Mai rămîne să primesc și un pumn în nas, în întunericul ăsta!... Nu prea tare, că-mi strică sime-trin si - i păcat... Să mă învețe minte !"

Locotenentul se opri o clipă, nedumerit, concentrat asupra dialogului său interior.

„Și în fond de unde, naiba, să știu că asta ce facem noi acum. nu-i cercetare, ci infanterie ?! Combinarea focului cu mișcarea ? Marș de noapte pe timp de ploaie cu afetul mitralierei în spate și cu masca de gaze pe figură, de la aliniamentul mînăstirea din deal, la aliniamentul Stîna din vale !"

— Ce tot boscorodești acolo de unul singur ? îl întrebă maiorul, aflat la vreo cinci metri în față

— Mă pregăteam de culcare și îmi spuneam rugăciunea de seară, îi răspunse pornit locotenentul.

Maiorul rîse nefiresc de bine dispus -- Bună ! Și eu tot cam la asta mă gîndeam... Încălzit de reacția neașteptată a șefului, locotenentul Popa grăbi nasul pînă îl ajunse din urmă.

Brusc îi reveni și lui buna dispoziție și în clipa aceea simți foarte aproape omul care mergea ușor aplecat lîngă el.

Nu peste mult timp. la volanul Daciei șefului său, locotenentul Popa ioșca la șoseaua asfaltată. și apăsă pedala accelerației, atît cît îi puteau permite pneurile destul de uzate Și asfaltul ud La ora aceea șoseaua era liberă, arareori se mai încrucișa cu vreo mașină întîrziată. Se simțea bine. Figura severă a șefului rămăsese undeva în urmă, iar de la circa douăzeci de centimetri îl privi PT galo= imaginea Roxanei, fiică a maiorului, studentă în anul TTT. la chimie, o pînză făcută cît

53

mai artistic de însuși maestrul Patriciei, fotograful servi-iul m și lipită cu însuși mînușita lui dolofană pe partea metalică a bordului, într-o zi festivă și plină de semnificații pentru maior și familia sa.

Ce-ar fi s-o cer de nevastă ?!... Bună, nu ?... Fac și eu c*a boxerul, gîndi locotenentul amuzat.

Aruncînd din cînd în cînd ochiade fetei clin fotografie, locotenentul se angaja într-un dialog interior, plin de promisiuni Bîzîitul uniform al motorului îl ajuta să fabuleze. Ajunsesse foarte departe pe acest tărîm presărat de el, din abundență, cu lumini roz și floricele de toate nuanțele, cînd farurile puternice ale unei mașini ce venea din sens invers îl năuciră într-o explozie de lumină. Încercă să-1 avertizeze. Însă mașina adversă venea ca un bolid rău prevestitor, exact pe partea lui, orbindu-l. Dezmeticit, pentru o clipă, locotenentul frînă brusc și trase cu putere volanul spre stînga, contrar oricărei legi de circulație. Pe lîngă el trecu, ca un blestem, o mașină albastră cu număr străin și se pierdu în noapte.

Instinctiv, locotenentul întinse mîna sub bord, acolo unde în mașina de serviciu se afla microfonul stației. Nu qâsi nimic, ridică neputincios din umeri și redresa mașina. Culoarea mașinii străine îi aminti de discuția maiorului cu ciobanul de la stîna din valea mînăstirii. îi plăcuse bătrînul și mai ales siguranța cu care susținea că mașina văzută de el avea un nume de îată care începea cu „S". O fi el paznic de oi, dac mașinile tare îi mai plac. Și iată că el acum, în plină noapte, trebuie să evite ciocnirile cu toți nebunii, să ajungă teafăr cit mai repede în orașul B. și să facă pe dracu în patru ca să găsească mașina văzută de cioban cu număr de B. și care se termină în cifra opt. Și asta pînă mîine dimineată, că altfel e de rău ! Durerea era și mai mare căci ciobanul susținea că mașina asta văzută de el, acolo în tufișurile din vale, fără țipenie de om în ea, în jurul orei zece, mai avea ceva pe ea, ca o dungă de-un lat de palmă, însă nu reținea precis cum anume, sau de ce culoare era dunga aceea. Poate că tocmai acest semn particular îi va ușura depistarea sau l-ar putea încurca mai rău Oftă a mare necaz, mai ales că buna dispoziție îi dispăruse, și accelera cu obidă spre oraș.

54

t

Cînd în sfîrșit deschise ochii, profesorul Vereș nu văzu rînduri nimic. Era într-o cameră cu pereți albi, iar întunericul din jur nu-i permitea să distingă decît vag conturul obiectelor

din imediata apropiere. O lumină săracă se filtra cu zgîr cenie dinspre o uşă din dreapta. Încerca să ridice capul, dar nu reuşi mare lucru. Se simţea foarte slăbit şi frica de a nu-şi pierde din nou conştiinţa îl făcu să rămînă nemişcat. Era întins pe un divan. Auzi un scîrţîit slab ce venea din, stînga şi cineva se aplecă deasupra lui. După mirosul puternic de tutun, părea să fie bărbat.

— S-a trezit, şopti bărbatul.

— Slavă domnului, se auzi, o voce de femeie, tot în şoaptă.

— Ce facem cu el ? Femeia nu răspunse.

— Eu zic să-1 luăm la întrebări... Ce mare lucru ! Şi pe urmă, valea ! Cu cît mai repede, cu atît mai bine...

— Şi după aceea ? întrebă şi mai încet femeia.

— Ne descotorosim noi de el...

— Mai bine te-ai duce să-1 anunţi pe şef, că s-a trezit.

Bărbatul ieşi, însă nu pe uşa ce arunca stropul de lumină, ci prin alta din spatele patului. Femeia se ridică din 'r.cul unde stătuse şi-i puse o mînă rece pe frunte. O puse aşa de uşor şi cu atîta grijă, îneît bătrînul profesor simţi, dincolo de ea, afecţiune. O ţinu o clipă, apoi şi-o retrase, descriind o voltă largă prin dreptul luminii ce venea dinspre uşă. În mişcarea aceea a mîinii, ochii bătrînului descoperiră «trălu-cirea sîngerie a unui rubin.

, ,ţsf

— Unde sînt ? întrebă el abia mişeîndu-şi buzele. Femeia se apropie iar de pat. Probabil îl auzise.

— Nu pot să-ţi spun... şopti ea.

— Ce vor de la mine ? întrebă ceva mai tare profesorul.

Umbra femeii se aplecă mult asupra lui. Simţi că prizonierul, chiar prin această simplă întrebare o departajase de ceilalţi şi dintr-un obscur sentiment de omenie i se făcu milă de el.

— Ar trebui să le spui... ca să scapi de ei, zise femeia.

— Ce să le spun ?!

— Unde ai dosit...

Uşa luminată se deschise şi un bărbat înalt intră. Bătrînul ttu-i văzu faţa, în schimb în socunda aceea do lumină, văzu cam

55

r

în dreptul peretelui din faţă o altă femeie surprinsă cu spatele şi cu capul întors spre el. Spatele şi umerii îi erau dezbrăcaţi şi încerca cu stîngăcie să-şi ridice pe coapse o rochie sau poate o cuvertură verde cu sclipiri aurii. Rămase mirat, căci pînă a-tund nu-i bănuise prezenţa în cameră. Probabil că avusese neşansa să treacă pe acolo, spre altă cameră, aşa sumar îmbrăcată, aproape goală, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o cadă cu apă. exact în clipa cînd camera se luminase odată cu intrarea bărbatului Mizase că va putea trece neobservată prin întunericul de acolo. îl privi peste umăr, teribil de încurcată şi dispăru în întuneric în momentul în care bărbatul închise uşa în urma lui.

Cu o voce de ventriloc, cel venit i se adresă :

— Domnule profesor, eşti dispus să răspunzi la cîteva întrebări ?

O lumină puternică ţîşni, ca un şarpe, din mîna celui ce vorbise şi i se înfipse în adîncul orbitelor... în loc să-1 intimideze acest gest brutal, îl îndîrji :

— Mai întîi aş vrea să ştiu cine sînteţi voi şi...

— Asta-i bună ! rîse bărbatul. în poziţia în care te afli, ai dreptul doar să răspunzi la întrebări !

— Cu ce drept m-aţi sechestrat ? Cunoaşteţi cumva legile în privinţa asta ?

Omul rîse din nou :

— Dacă nu le-aş cunoaşte, m-aş împiedica de ele toată ziua şi mi-aş zdreli nasul...

Făcu o pauză plină de presimţiri rele.

— Şi Ia ce anume vreţi să vă răspund ? întrebă profesorul cuprins de frica Cit lumina aceea în orbite se simţea lipsit de apărare.

Abia într-un tîrziu omul vorbi încet :

— Cred că nu vei răspunde cinstit, asta e ! Te cunosc eu doar. soră, te rog ! Mă chemi, când consideri că e pregătit
le«i destul de prcpipitat. prin ușa din spate De undeva din întuneric, se auziră rîteva
clinchete metalice După mișcările femeii, profesorul înțelese că se pregătește să-i facă
o inerție. Când se apropie de pat, femeia îi ^opti :

— Fii cuminte Nu-ți fac nimic rău... Numai așa te pot ajuta.

5b

porii și cu sentimentul de încredere care ți-1 dă dispe-rea și dramul de speranță, profesorul
Vereș îi oferi mîna. TTupă c^ termină, femeia se așează în fotoliu.

— Dumneata pari altfel. De ce nu-mi spui cinr sînt și
ce vor de la mine ?

— Am să-ți spun o poveste, șopti, abia auzit, femeia cu

0 nuanță de ironie în glas.

însă profesorul Vereș nu mai auzi povestea promisă Un vaj de amețală îl cuprinse,
încercuindu-i tot trupul într-o amortire străină și ciudată, care îl tîrî în cele din urmă într-o
beznă și mai de nepătruns. Respirația ritmică și puțin sacadată dovedi că a adormit. Femeia
aprinse o mică lampă de pat. ridică cu mișcări firești pleoapele celui adormit și f (■ m-
Încredința de acest lucru, deschise usa și chemă, tot în șoptă :

— Domnule...

Bărbatul intră din nou, de data asta însoțit de un altul. Probabil cel care fusese la început
în cameră.

— Cred că-i în transă...

— As ! Doarme tun, zise celălalt slugnrmic.

— M-a costat cam mult. însă merită... Ei. ia să vedem ce ne poate relata, acum. prea
stimabilul domn Vereș !

își drese vocea, nu fără o oarecare stînjeneală. Tuși de cîteva ori, ca si cînd ar fi făcut o
pmbă de microfon, apoi întrebă r

— Professore Veres. mă auzi ? Răspunde !

— Da... Ts aud...

Omul privi triumfător spre ceilalți. Poarta spre dorința lui i se părea în clipa aceea
neșteptat de larg deschisă.

Se trezi în patul lui din odaia de la mînaștere. Era cu hainele pe el. așa cum se culcase cu o
seară înainte. Primele raze ale dimineții își scăpărau luminile printre frunzele fre-mătînde
ale alunișului din fereastră. Privi în sus, spre tavan și duse brusc mîna la ochi într-un gest
reflex de apărare. De acolo, din tavan se uitau la el doi ochi mari de nedumerire Și plini de
întrebare. Când își reveni, profesorul Vereș îl recunosc pe cel ce stătea aplecat deasupra
lui. Era sergentul major Talpă Ovidiu și avea figura schimonosită a unui dascăl trăsnet în
altar.
. :*.„ h-

57

CAPITOLUL 9

La început abia atinse biitonul soneriei. La o oră atît <j. tîrzie, nici dacă ai fi în pericol do
moarte nu strigi după cijt, tor din toată inima. Ascultă o vreme. Apăsă din nou biitor^ mic și
roșu. Scîrțîi o ușă interioară și auzi mișcări le«o* pe hol.

— Cinc-i ?! întrebă în șoptă o voce somnoroasă, de Jș meie.

— Eu... Titi, amicul lui Nelu... De la Piatra Neamț.

— Imediat...

Se auzi un oftat de lehamite, o yală dată peste cap, o chei răsucită în ușă și ian lanț căzut
din siguranță.

Trebuie să fie singură de s-a ferecat atîta, gîndi bărbatu în sfîrșit ușa se deschise. Mai mult
se crăpă cu foarte mat încetineală și o femeie tînară, puțin îmbujorată de somn. privi
mirată.

— Cu... Nelu aș vrea să vorbesc. Vă rog, să mă scuzat dar n-am încotro...

Văzîndu-i figura neajutorată, femeia deschise larg uș; îl examina pe îndelete, din cap pînă la
picioare și, probabi satisfăcută, fața i se lumină într-un zîmbet fugar. O privi • bărbatul.
Femeia era de o frumusețe deosebită, un pic blaza tă. poate din cauză că fusese trezită din

somn la ora aceea; sau poate că asta era genul ei. Înfășurată strâns într-un capr scurt, verde smaragd cu irizații aurii, părea desul de înalt iar blondul platinat al părului reverbera seînteii.

— Pofțiți înăuntru, vă rog... îl invită femeia, leneșă i glas și în mișcări.

Bărbatul ezită. Privirile îi striviră pentru o clipă, lini elegantă a șoldurilor ușor profilate în strînsura celui verd de reptilă.

„Pe sub capotul ăsta n-are nimic altceva!... Fii aten dobitocele !”, se admonesta el în gînd. Intră, zîmbind politico Holul era luminat doar de o mică lampă de veghe, aprinsă i sufragerie.

„Tn întunecimea asta, băiete, poți s-o sfeclești m-gent.. Femeia îl împinse ușor, abia atingîndu-i spatele.

— Știți, n-aș vrea să vă deranjez prea mult. Aș dori să treziți pe soțul dumneavoastră doar pentru o clipă.

femeia se uită distrată la un ceas electric din perete și - că ușor ca ° pisici- Se învîrte în jurul unei măsuțe rotun-caS , sC așeză într-un fotoliu scoică. îi făcu semn și lui spre al i il'oa fotoliu, de aceeași formă.

c . Abia acum jumătate de oră am adormit... Se uită la cu un reproș jucat. în privirea ei, bărbatul citi sclipirea a-•eea din ochii cailor de curse, cînd după un exercițiu dificil de manej cer porția lor de zahăr. Zîmbi încurcat. Avu intenția să se ridice, ba chiar o făcu și, aplecat înainte spre ea, încercă să se scuze

— Stai jos, ce naiba! zise răstit femeia. Se alinta. Făcu un gest !arS a* mîinii Și arată cele din jur.

— Nici n-am avut timp să fac puțină ordine...

Pe măsuța rotundă erau înșirate pahare. La mijloc, o fructieră etajată în trei farfurii de porțelan fin mai lăsa să se vadă cîteva mere roșii, mușcate, struguri și smochine. Coji de arahide erau împrăștiate pe covor, alături de niște pachete de țigări începute și neterminate. Lîngă o vitrină, două sticle de votcă, golite și o a treia începută.

Femeia îi urmări privirea și intui.

— Au fost niște amici de-ai mei și am băut ceva.

Culese de pe covor un pachet de țigări și-și aprinse una. Trase adine în piept și, după ce-1 mai examina prin perdeaua de ceață a fumului, îi întinse pachetul.

— Mulțumită?

— Da..., răspunse femeia zîmbind, și îl privi pe sub sprîn-cenele-i frumos arcuite.

— Poftim

Dacă își propusese ferm să reziste altor tentații mult mai arzătoare, făcu o mică derogare și luă o țigară. Punînd pachetul tnt jos pe covor — probabil era un obicei al casei — se adresă golului dintre ei, ca unei terțe persoane.

— Și după ce dumnealui vine și mă trezește, cînd somnul a mai dulce, pătrunde în casă, constată că sînt singură, Și hum vrea ^ă plece ! Frumos din partea dumatiale, domnule Titi i-iM-i a a ':"

— Nelu nu-i acasă ?! sări fals surprins bărbatul.

— Las-o baltă... făcu blazat femeia. Toată seara m-ai sîoît la telefon că vrei să te întîlnești cu mine, că, citez : „să profitam, știm itfi doamnă, do puținele noastre ocazii favora-

58

59

bile, că viața nu-i decît un marș funebru care se poarta unui cimitir1-'.

te purta ca un neghiob" îi

Bărbatul mimă un gest de surprindere.

trupului „Doamne, ce ge-

— Nu-s cuvintele dumatiale astea ? Chiar înainte de a , nC'ni are femeiușcă asta, de mă face să transpir, nu alta ! culca mi-ai mai dat un telefon, însă nu ți-am mai răspu? să vedem, mai țin eu minte oare, rugăciunea aceea care începuse să mă agaseze insistența dumatiale. Deci știai că uungă ispitele? La naiba! Am uitat cum începe!" Apoi vor-țul meu nu

1 Ușurel, băiete, ușurel. Nu

^ - wcu' privirea o parte anume a

este acasă... = către gazdă, cât se poate de liniștit:
Femeia îl privi în fugă : — Și când spunei că a plecat?
— La telefon nu prea mi-a plăcut vocea dumitale. dp — Practic nu știu. Acum vreo
trei, patru zile mai era ceea ce nu am acceptat să ne întâlnim. Mă gîndeam că dăcinCă pe
aici.
astfel de voce, cum o auzeam eu în aparat, trebuia să ai bt — Curios. Eu l-am întâlnit pe
Nelu ieri, la înmormînta-
tă. chelie și să-ți transpire vârful nasului. Însă acum..., nu ÎCa unchiului său, călugărul...
mai convine să pleci... Tot așa au plecat și năîngii ăia. d>, Femeia se uită la el plictisită
și enervată :
ce mi au băut votca și mi-au fumat țigările ! Cineva trcb. — Care unchi călugăr ? Ce tot
bați cîmpii ?! Se uită la
să plătească !... easu.1 din perete. Nu la modul
cum o făcuse prima dată. ci os-
— Și totuși unde e Nelu ? întrebă bărbatul profund ientativ. cu furie chiar. Era aproape
patru !
curcat. Se făcea că nu pricepe avansul femeii și își luă o I — Uite cum pierdem noi
timpul aiurea. De ce nu ie gură care nu-i făcea deloc cînste.
aci lejei ?
Femeia strivi țigara în farfuria de jos a fructierei, ap Bărbatul tresări ușor. Nu avea pe
el decît pantalonii și se aplecă spre sticla cu votcă : > cămașă
în carouri cu gulerul lat. Picioarele și le ferea cu
— Cred că la mijloc este o mică neînțelegere, zise el rijă sub măsuță. Prea erau evidente
urmele de noroi și fe-o noiă de timiditate în plas. Eu sînt Titi din Piatra Nerfneia mult prea
frumoasă. Cît de lejer se mai putea face V caiv
ftmbi unui gînd își amintise că nu demult cineva îi povese-
După ce trase sticla lingă ea, fără să se ridice din fnm»ise o întîmplare destul de nostimă
O femeie, venise într-o descinse vitrina, luă două pahare suple de cristal și le unii la poliție
să-și reclame șeful de birou, că acesta ar fi in-
ercat s-o violeze.
„Adică cum ?” ar fi întreat-o cineva de acolo, în doi
pe jumătate.
— Nu mai am gheață ! De altfel, la vremea asta, glv> face rău la gît. . Bău încet, cu
înghițituri mici Bău -.1 ba tul, fără rafinamentul temei cu reținerea omului care face
lucru la o oră foarte nep trivită pentru el
Femeia reveni :
— Nelu,..., unde este ? Nu mă interesează ! El e cu i1 burile lui, eu cu serviciul și amicii
moi.
cînd în cînd...
Bărbatul lasă încet paharul pe masă.
— După vederea ne care am primit-o azi, pardon ! afli O; . - , .
, . , . - _.- , ieri, că azi va fi altă /1. im, transmite salutări de la Sî/(e?b^ \
^dașa, i-am spus să se facă lejer, iar dinsul * a Moldova Zice că se simte bine și face cură
de apă mine-™ f mte Pma a ramas doar m chllot>”-
luată de el însuși de la izvorul numărul 1. Os Barb"tul își frînse zîmbetul
amintirii și răspunse politi-
— Da ?! exclamă fără să vrea bărbatul și fu cit pe c<
se ridice din fotoliu Însă se redresa imediat. „ \& Va mulțumesc, mă simt
bine și așa... Și, de altfel, tre-
- '«ie să plec.
ar
Femeia era cam urîțică. „Păi, spuse ea încurcată, ploaia și...” „Ce are ploaia cu reclamația
dumitale ?”
, „Dînsul venise, cînd nu era bărbatul meu acasă. Zice se
Cu el mă întilnesc a 0 problemă de serviciu. Era fără umbrelă Curgea apa de 6 el pe

covorul meu, ca de la o streăsină." „Și ?u
Femeia îl crezu timid sau lipsit de inițiativă, căci
Asta-i chiar culmea ! gîndi Popa coborînd. Mă chinui idul, cc s"ar ^ întâmplat, dacă m-aș
fi făcut lejer ca șefi.

nu mai Știu... Când m-am trezit,
în rest știți și dumneavoastră -
— Ce nume timpit și-a putut alege ! Titi... Auzi dumneavoastră ,
tu ! Titi... când lumea e plină de bărbați frumoși cu nume frumoase.
moașe.
g3
r
\

v am spus doar ca eu nu mai înțeleg „imic ! Singurul care sînt perfect conștient este că,
printr-un concurs
b î j l di
Dobre se întoarce spre profesor. Acesta stătea pe y nea patului și toată ființa lui părea
un mare semn neyru ; d p
întrebare. \U înmure ei urări nefaste, am
intrat orbește în jocul unor indii
- Spuneți-mi, i se adresa el, cum s-a întâmplat. de i"JP J dorcsc ceva ncpcrmis si ou
le.am înCurcat itele. Așa Profesorul îi privi rătăcit. Cu mare greutate reuși să-i t(viz1- Cc"
«oate că nu
lateze, pe scurt, cele petrecute. Maiorul încercă să-l ajute : credșă. ^ . c_r {ea
asta ati fost răpit
— Sinteți sigur ca este vorba de una și aceeași ,, _ Găsiți dumneavoastră o
altă' explicație a dispariției soanei .'
9,
, . - foa.1 ^..sfe.u1r- Aceea?i ochi arzători. Pentru mine a ^elej;iaiorul întîrzie răspunsul,
alungîndu-si un gînd. ae inspaimmtaton I _ Nu<
după toate aparențele, nu. Ce v-au făcut ?
— Se opri și respira de citeva ori foarte adînc. Părea ft _ Asla as vrea să știu si eu E
doar persoana mea în mmtat de ceva. Maiorul îi urmărea cu atenție.
puteau să mă ucidă , • '
— Poate ca o să vă pară bizară părerea mea, însă e J _ Am înțeles că nu asta
urmăresc. Vor ceva de la dumneavoastră convins ca, și în seara crimei și acum, persoana asta <
eaVoastră. Nu bănuiți ce anume ? nistră este călugărul Efronie.
u Profesorul rămase o clipă pe gînduri.
Maiorul schiță un gest precipitat : _ Nu L. Nu-mi dau seama ce
vor !...
„Hait ! că începem să prindem muște..." Surise apoi îi — Unde v-au dus ? Vă amintiți ?
găduitor. — M-am trezit într-o
cameră întunecoasă. Un fir de lu-
— Gîndiți-vă mai bine. Să presupunem că în seara ermină străbătea prin geamul camuflat
al unei uși, încă nu sumei ar fi putut fi, dacă am forța lucrurile și n-am ține cotficient ca să
văd mare lucru.
de expertiza medicală. După cîte am aflat, întîlnirea dun — Și ?
neavoastră cu presupusul călugăr ar fi avut loc cam pe — într-un colț vorbeau doi
înși în șoaptă. Un bărbat și
ora două dimineața, nu ? o femeie.
Profesorul se uita cu îndoială. — Nu a# reținut nimic din ce
vorbeau ?
-„ v i , .-, « . — La vîrsta mea si în starea în
care mă aflu ! ! femeia
- Medicul nostru stabilește ca moartea a survenit ant: t { mai H fa reajma mca
orele 17 și 18, dec, cu aproape zece ore mai devreme ! Hai. < în ochii maiorulf seJ
aDrinse o lumină ciudată . zicem ca s-ar mai putea admite o eroare de circa Jurmtate c

— Dacă y am arAta niș'e fotografii ațirecunoaște-o ? ora, inșa de zece ore este absolut exclus !... / — Nu credj sf)văi profesorul Era foarte țințneric 1 Mi-a - Nu știu ce să mai cred... Profesorul părea atit de *zis că trebuie să le spun unde am dosit Da da asta este cu-păcit, incît se ridică de pe pat și începu sa.se plimbe prin huițul folosit de ea : dosit. însă ce anume, nu știu, căci în clipa nwă. frinqmdu-și mîinile. Maiorul fu tentat pentru moni'-aceea a intrat un bărbat în cameră și femeia â tăcut. Bărbatul să abandoneze discuția, însă trecuse atita timp și ei băteau pm.a întrebat dacă sînt dispus sa răspund la niște întrebări, sul pe loc. — La ce întrebări ?

— Hai să admitem, bineînțeles prin absurd, că în scai — &m refuzat să discut cu el. Individul acela cu o voce acooa a fost călugărul Efronie, dar acum ?! Știți prea bine groaznică, ca de venirile i-a spus femeii : „Soră. mă chemi de două zile călugărul Efronie zace în mormînt. Ora fi noi Mnd consideri că e pregătit !" și apoi s k»sit din cameră Asta rrinăstire, ne-o fi plăcînd nouă povestea cu trezirea lui Bazlb știu foarte bine.

dar pînă și asta a făcut-o după trei zile... Nu chiar din prirr — Cum adjcă pregatit ? întrcbă Dnbre încurcat.

zi ' Nu v-ați gndiț că cineva, în noaptea aceea, a vrut s-o U Profesoml fa. suflecă mîneca căm,țsii arătînd cu dc tul un mic punct roșu la pe călugărul Efronie ? încheietura manii drepte.

— V-a făcut o injecție ?!

— Desigur. Și după aceea nu mai știu nimic !

„Precis că au folosit scopolamină, gîndi maiorul priviit brațul alb, fosilizat al profesorului. Lucrează tare băieții Nimic de zis îi faci injecția și n-ai probleme ! îți răspun-j, apoi tot ce vrei și tocmai în asta constă frumusețea ; că ?; întrebat, după ce-și revine, nu știe absolut nimic, des ore ,i;v cutia purtată, ca la o adică să poată divulga. Frumos lucrat Treabă de profesioniști, cu legături vaste. La noi imposibț de procurat serul asta și nici din altă parte nu-i treabă pi-e; ușoară !"

Cîteva ore mai tîrziu presupunerile maiorului s-au ade verit.

— Interesant... N-ați mai reținut nimic, care ne-ar pute orienta cîtuși de cît ?

Profesorul se concentra și abia apoi răspunse :

— Nu, cred că nu...

— Vreun amănunt oricît de nesemnificativ. Uneori și ce mai mărunț lucru ne poate deveni extrem de folositor ! încer cāti să vă amintiți.

Profesorul nu-i mai răspunse. Părea extrem de epuiza* Obrajii îi erau de o paloare neobișnuită. Pe frunte îi apăru mic broboane de transpirație. își duse o mînă în partea sting-a pieptului și începu să se maseze ușor. O făcea fără să-? dea seama și faptul acesta nu-i scăpă lui Dobre.

— Dacă nu vă simțiți bine, urcați-vă în pat, îl sfătui ei Stați cît mai lejer și încercați să vă amintiți ceva la care ni v-ați gîndit încă pînă acum.

Profesorul se supuse ca un copil ascultător. Maiorul h scoase tabacherea și începu să caute, îndelung o țigară.

„Ăștia fac tot posibilul să ne lăsăm de fumat. Cu unii re» șese Eu însă, pe baricade ! Aș fi în stare să fumez și stinghii 1* dintr-un gard ! Am să dau de dracu într-o zi !...*

Smulse dintr-o țigară un pai de mărimea bățului de chv brit. o aprinse și, apropiindu-se de fereastra deschisă rostognl peste frunzele de alun prima avalanșă de fum vinețiu.

— Parcă îmi amintesc ceva, veni din spatele său șoan' abin auzită a profesorului.

Maiorul deveni atent. Se întoarșe și îl privi pe Vereș.

— Mă tem să nu fie o farsă a minții mele surescitate. ■' în cazul călugărului, continuă profesorul.

t

— Să vedem despre ce este vorba îl încuraja maiorul. — Când a intrat individul acela cu voce ciudată, ce părea a fi S¹ a Pătruns și ceva lumină din hol...

— Și .

— Pentru o clipă, poate două, am văzut, cam în dreptul neretelui din fața mea că mai era o femeie.

— Și i-ai reținut chipul ?

— Exclus ! spuse profesorul. Cred că mi s-a părut. îl privi pe maior foarte descurajat.

— Spuneți, vă rog, orice ați observat.

— Am văzut femeia, dar mi s-a părut destul de ciudat că nu i-am simțit prezența.

Bineînțeles, cât am fost lucid.

— Cum arăta ?

— Asta e ! Arăta destul de nelalocul ei pentru momentul acela.

— Adică ?

— Stătea cu spatele la mine și era aproape dezbrăcată.

— Cum ?!

— Avea părul de un blond strălucitor și abia reușea să-și acopere coapsele cu un capot verde.

— Curios. Și femeia n-a schițat nici un gest ?

— Ba da, după fața ei întoarsă spre mine părea surprinsă neplăcut, însă imediat a dispărut în întuneric.

— Probabil că era doar în trecere pe acolo, presupuse maiorul. Venea cumva de la baie și, traversând camera asta unde v-ați aflat dumneavoastră spre o alta, a surprins-o stropul acela de lumină.

— Așa cred și eu... Era o femeie foarte frumoasă și cred că aș recunoaște-o.

— Vă vom arăta câteva poze. Mai știi de unde sare Iepurele ?...

— Parcă am mai văzut-o undeva, însă nu-mi amintesc unde și când. În orice caz chipul ei îmi este destul de bine cunoscut!

— Dobro ieși din cameră, deși profesorul se arăta foarte îngrijorat că rămâne singur.

— Fiți liniștit. Sînt convins că nu-i mai interesați, a zis maiorul înainte de a pleca. Încercați să dormiți !...

67

r

Pe culoar îl întâlni pe fostul boxer. Stătea rezemat C(ținând prin gaura broaștei în camera aia și l-a tras curente?, că spatele de pervazul unei ferestre, în stilul lui degajat și ostentativ nu se explică-

tativ, picior peste picior și fața-i era șanțuită de un zîmbet taierul mai tot timpul privise pe fereastra deschisă mer-răutăcios : SU

grăbit și fără rost al călugărilor. Când se întoarse, Valy

— Merge treaba, merge? Sau chemăm bunicuții de \^ jgțet, cu mutra lui drăgălașă, se străduia gîngăș, ca o controlul obștească !

domnișoară bine crescută, să-și înghită un nod ce-i stăruia în

Dobro se opri așa, într-o doară, în fața lui. își căută pri, it precum o prună ce i se pusese așe-a curmezișul. Nu arăta buzunare tabachera, scoase din ea o mărăsească fără bețe, și-,*jeioc interesant, aprinse cu lehamite, ca pe cel mai scîrbos lucru din lum^ — Mare

blestemăție mai e și curentul ăsta ! Dumneata

— Ascultă..., abia acum îmi dau seama că-mi amintește ce stai în dreptul ferestrei deschise ? într-o zi ai putea s-o de-o veche cunoștință, vorbi maiorul, slobozind spre nasupățești.

stîlcit al fostului boxer fumul vinețiu.

își aruncă restul de

mărăsească în tufe de afară și plecă

— Gică Pîldău. Poate-ți amintești de el, că tot la semigrciașa, fără țintă, pe culoarele mînăstirii. a fost...

— Gică-ranșă, vrei să zici, spuse înviorat uriașul. Maiori^ trase adînc din țigară și-și subție ochii, privindu-l.

— Ei bine, Gică rangă ăsta era un tip dintr-o bucată, mai ! Tot așa se lăsase el de box și când avea chef aduna ca la zece băieți pînă-n 15 ani, dintre ăștia care-i vezi mai trîf timpul holbîndu-se prin vitrine după gumă de mestecat. Ii în vata să se bată, că Gică știa niște figuri secrete de judo, apo îi părăsea fără vreun cuvînt O făcea numai de dragul arte fără cîstig. Nici măcar nu le spunea „good bay», ceea ce nf era chiar un gest frumos din partea lui. care totuși în cel^

p ș
lalte împrejurări era un domn Se dădea la fund și gata. t>f°Pa zarea prin parbrizul mașinii, profiiîndu-se nu departe, știi care era marele Ini defect ? " .c/ața dimineții, vilele albe și

cochete .ale stațiunii Slănic

Maiorul se uită din fugă la figura încurcată a celuilalfoM°va- }?}* tm. ^ geamul

portierei. Un aer înghețat și

" , * . ti * , A „ , / „ . , . are invada interiorul viciat de norii densi ai nenumăratelor

— Curiozitatea. omuK curiozitatea ! Asta l-a făcut pe bietjgări tumate Un trenaș ușor (îi încercă „jderii, prelingm-tul Gică să moară de tinar si sa fie purtat m sicriu alb ^4 se de_a j ul spinării ^ apa unei ploii neastepate. 5,, neaua, de patru ortaci de-ai lui si era atita jale. de-ai fi zi^ simt de oboseala nopții nedOrmite, de cei peste trei c-a murit î meu Jianu. aite de kilometri parcurși în aproape < cinci

ore, drum de.

— Din a«ta i s-a tras moartea ? întrebă timp fostul boxeîpapte, epuizant. își aprinse o țigară, era ultima, și c-un

— Da d; m'le, curiozitatea l-a pierdut! Tot așa se dădusOrobet șagalnic intră în incinta stațiunii și opri în preajma el la fund într-o toamnă, acum vreo patru ani și noi îl căutafl*>te]ului „Perla".

de zor, să-i dăm ceva haine mai groase și-un adăpost pe cinsti „Probabil că din prea mult dor de mare, gîndi locotencn-că se stricase vremea de tot și el săraeu' plecase numai într-utul, ăștia și-au botezat așa hotelul, altfel n-as găsi o explicație dangaret și o bluză pepit și aia cu mînecuță scurtă Pînăla urmatei de doamne ajută la'ora asta" într-o dimineață, l-am găsit într-o casă părăsită lingă ,1, j^ o ivire ^ M . unpi camere, cu un cui mfipt m ochiul sting !... Probabil âutată Nici nu-1 miră

Gică. împins de curiozitatea hii nebună, s-o fi uitat cu ochiu

r ***** TM ,*

Cam pe la ora cmd sergentul major Talpă se holba la f°»»1 J* ^Ibase ,cu doua mu de ani m urmă boul cel sfînt m ieslea lui cu paie și raze, locotenentul

înconjură hotelul și dădu peste un garaj ce intra ân \$,< -vi puternic de zidul din faianță neagră al garajului și solul clădirii Poarta era încuiată cu un lacăt, cit dopului^ s<; cnjar lingă el cu un zgomot strident. întinse mîna si îl din Oaș. Alături de poartă, mai jos, o ferestruică se zgîia uperă. Era un levier.

ei, murdară și insolentă, ca privirea unei vădane bătrîne ,reC Fără să și dea seama> m,a înarmat, gîndi locotenentul eînduri urîte. Locotenentul se aplecă și privi pe ferestre gonind întunericul, că prea venisem aici, ca la o con-Inăuntru, (garajul era luminat de un bec obosit și pistruiat ,s^tuire a tinerilor filateliști..." Se ridică, ușor aplecat în față murdăria muștelor din ultimii o sută de am. s|dîsi schimbă poziția. Din' cealaltă parte a

întunericului cine-

„Oho !" făcu el a mirare. Văzuse mașina albastra, c^ j2 pmdea. Se zărea ca o pată neagră și lunguiață în lumi-stropită de noroi, ascunsă, într-un ungher al garajului suja puțină ce se filtra prin ferestruica murdară. Era atîta în-

dare și liniște îneît locotenentul îi auzea risnirațuv <u

eo

a pț

ordare și liniște, îneît locotenentul îi auzea risnirațuv <u-teran".

„Dacă mă consider băiat isteț, aş trebui să intru m g
fără a-1 mai deranja din somnul dulce al dimineții pe flăci ^Avea dreptate bătrînul Dobre
cînd mă pisa la cap că de la recepție • jn

meseria asta a noastră, se mai și moare! Chiar prea ușor,

— In mai puțin de cinci minute, locotenentul era m gaj „^ preciză el, nădăjduind că
umorul îi va suplini cu-și foarte atent corecta mașina. Numărul într-adevar se sfîrș -j cu
cifra opt, culoarea era albastră, dar fără dunga aceea k de care amintise paznicul.

Pentru o'clipă fluieră încet,

Bijbnnd zidul se apropia, pe nesimțite, centimetru cu
ciobanul care și-a pierdut turma, apoi se aplecă și pipăi .centimetru de celălalt Ajuns într-o
poziție prielnică, în față mî-na dună ormonhil rif» la witn ^nsw n mir* fix liravea un butoi
din tabla, probabil pentru benzina care-1 putea mina aupa ornamentul de la spate, scoase o
mica iție nr *,ox™e+ în^t^nnntMi îr.Hr^+3 mr:> ^lălăit î^tpma
cioasă de plastic verde ' **010S1 ca adăPost'

locotenentul îndreptă spră celălalt lanterna

„ . . . „ . . . i . 1 i • * ^ aDrinsă. Isi dădu seama că
individul stă în apropierea ușii prin

— Deci asta era figura ! Respectabilul proprietar al ms JJ intrase j oricmd a ya sc
fără 44 Pidentifice.f în

nu după ce-și făcuse treaba, a constatat ca nu exista nur ^ cl!■ - ca la un semn si celălalt
îndrepta spre loco-mai banal și de prost gust ca o dunga verde pe o mașina ^^ fascicolul
unei ianterne mult mai puternice, orbindu-1. bastră și a dezlipit-o. Asta-i mașina care a
vazut-o aoban;Noroc de butoi De data asta individul aruncase cu un obiect „Samara" poate
fi și un nume de fata !... mult mai greu care făcu tandari faianța din
spatele loeote-

Să-mi mai zică cineva că simțul artistic n-a pătruns acl3nmentului !

în mase !« se gîiidl locotenentul. Se aplecă din nou, de da Promînd de { tu} că dm nQU era
întuneric făcu un salt asta mai mult, și începu sa cerceteze c-o lanterna mica umbra
dg ^ usă însă ge ^ . de cq v^ q sîm]ă

buzunar roțile și aripile dm spate. Smulse citeva fire de i^tinsă de.a.lungul garajului si
căzu. Levierul îi sări cît colo. din cuta aripei interioare și tot de acolo desprinse cu gr^
redresă r 5d însă nu _si'mai zări agresorul iar ușa prin o bucate de noroi galben. Era de
aceeași culoare ca acela ț^ intrase ^ închise -mcei Q cheie se răsud în lacātu, de pe pantofii
lui împlețiți. Se invirti dm nou m jurul ma?intfară Cînd ge ^^ asupra ei cu furie ușa rezistă.
„Nor-În cele din urmă apăsă puternic minerul unei portiere. M^ , E din tablă constată cu
regret locotenentul, șina era deschisa. De altfel toate portierele erau descuia! y ■

. t . . j • * t- i

„Ca-n țările de jos! exclamă în gînd locotenentul. Pr. . ^ P™ ferestruica, pe unde intrase
ocoli in galop spa-prietarul mașinii nu se teme de hoți..: Merți I mai ales da.»?le.hotelui și
intra prin ușa din fața. Băiatul de la recep-poarta-i zăvorită cu bijuteria aia, cît lacătul
iadului!» Pf.dormea dus, după tejgheaua lui cu capul rezemat de un t>„ „ •+
i -i j u • «- • *. • • i^Sistru enorm. Asa cum stătea căzut in somnul lui,
în pozi-

Brusc nenorocitul^ ala debec pistruiat se stinse și loc«a aceea •

întredeschisă, părea

tenentul făcu un salt înapoi și cit era de lung se rostogoli tjort

■? t. r

lături. In aceeași clipă ceva trecu fluierînd exact prin Io* ' A , _ ..t>- *

• A,->.

unde-i fusese capul eu o secundă mai înainte, un obiect '■. ~~ Ascultă, amice ! Dormi
sau o faci pe mortul ?!

70

71

Băiatul ridică capul ciufulit și speriat, ca și cînd ar fj yăzut-o pe bunică-sa înviată. O
jumătate de față îi era gal. benă ca ceara, cealaltă roșie și cu urme foarte precise. Dupj ete

puteai să stabilești cu ușurință forma și grosimea re, gistrului.

— Care-i scara ce duce la subsol ?!

■— Aia..., arată băiatul spre o draperie grenă. Grăbit Popa se îndreaptă și dispăru după draperie.

— Alo, domnu' alo ! Cine..., încercă băiatul să-l oprească. Se auziră niște tropăituri, care în liniștea hotelului se am.

Plificau și după puțin timp se întoarse, își arată legitimația ț CGru în șoaptă :

. _ — Dă-mi, te rog, registrul! Urmări în fugă ultimele pa. S}ni ale celor înscriși și solicită o cameră la etajul cinci. În 2lua aceea nu făcu nimic altceva, decât să doarmă.

. % — După părerea dumneavoastră care din exponatele de aici au cea mai mare valoare ?

— Depinde, spuse starețul, privindu-l pe maior cu zîtn-betul acela nefiresc. Sînt unele care au o valoare istorică deosebită. Cum este, de exemplu, acest talger de aramă cositorită, despre care se zice că ar fi aparținut pustnicului Daniel. Al-ț^e sînt cu adevărat valoroase și ca material și ca documente |storice ; cum sînt cele patru cupe din vitrina de acolo... Sînt lucrute din aur masiv.

Dobre le privi atent apoi trecu la o altă vitrină unde pe ° catifea sîngerie se afla un crucifix superb bătut în foițe de aUr și încrustat cu pietre prețioase.

— Dar așa ce valoare ar putea avea ?

Starețul privi crucifixul arătat de maior și pe față îi trecu un zîmbet de mulțumire :

— Este Marea Cruce ! Profesorul Vereș. ar putea să v-o P^zinte !... De altfel, dînsul cunoaște bine fiecare exponat ~p a*ei și vă poate spune istoria fiecăruia dintre ele. Vreți sa <"imit după dînsul ?

— Nu, nu e nevoie ! refuză categoric maiorul. Cred că & odihnește. Cînd am plecat din camera lui părea foarte extenuat.

Normal După cn]e pt-recute, nu-i de mirare.. Îmi pare pentru el, mai ale că venise aici să-^1 termine lucrarea, nai eă lucrurile s-au cam încurc .t'

— Da, oftă maiorul, lucrurile s au încurcat rău de tot, gîndindu-se că trecuse atita timp de dîna era aici, fără nici ^n rezultat. Niri măcar lenjeria de corp, pentru schimb nu-și luase-

Starețul îi citi gîndul :

— Dacă aveți nevoie de ceva, spuneți-mi. Sîntem noi cam de civilizație, dar ne descurcăm destul de bine... Dobre îi mulțumi și se uită în continuare la crucifix. Starețul îi urmări privirea.

— Are o valoare, cum să spun, șovăi el, istorică, mai mult decât materială. Se spune că ar fi fost dăruit mînăstirii noastre de însuși domnitorul Constantin Brîncoveanu. În drum spre judecata sultanului, convoiul domnesc a poposit o noapte la mînăsire. Atunci, se spune că domnitorul ar fi dăruit acest crucifix părintelui stareț Nicanor pentru pomenirea sufletului său ! Doar atît !

— Interesant! pare un lucru cu o valoare artistică deosebită !

— Cei vechi erau mari meșteri în a salva aparențele !

— Pare și lucrat cu multă măiestrie, observă maiorul.

— V-am spus doar că e făcut prin secolul al XVII-lea și are o istorie interesantă, pe care profesorul Vereș o cunoaște mai bine decât mine >

Maiorul se îndreaptă spre ieșire urmat îndeaproape de stareț. Era teribil de plictisit și ar fi dat orice să se afle în clipa aceea așezat la biroul lui cu un teanc de dosare în față. Mînăstirea nu-i pria. Poate că în alte condiții, da. Însă acum fuma mai tot timpul țigară de la țigară și o durere surdă îl făcea să se pipăie din cînd în cînd în dreptul stomacului, Nici mîncarea prea consistentă, ce-i era servită, nu-i făcea deloc bine. Noaptea trecută se sculase cu niște arsuri cumplite iar răceala încă nu-i trecuse.

— Au cam început să vă plece chiriașii...

— Da, răspuse starețul. A mai rămas doamna aceea în doliu cu fetița, domnul Hristache și profesorul Vereș. Nici domnișoara Popa n-a plecat, adaugă el după o clipă de gîntii re. Aproape de stăreție s-au despărțit. Starețul s-a dus la treburile lui, iar maiorul cufundat în gînduri pline de tot felul

de întrebări, s-a îndreptat spre chiliile rezervate pentru iși chiriere oaspeților. Urcă încet scările ce duceau spre cam..... iui și se opri în dreptul unui stîlp de piatră. Niște crampe p^ .ternicc îi sfișiau măruntaiele, făcîndu-l să se îndoiaie ca sU[-o greutate prea mare purtată pe umeri. De undeva, din umbră răcoroasă a coridorului, răzbătu pînă la el o voce de feme^ Deși era aproape în șoaptă, părea foarte repezită și plin de ură.:

— Ești o bestie, domnule, asta ești! Vrei să pari doz, interesant, dar te-am mirosit eu..., escroc sentimental ce ești |

— Scumpa mea, controlează-te cînd vorbești, încercă bărbatul să o tempereze. Ești nedreaptă cu mine, cu cel pe care îl iubești...

■— Iubire, pe dracu ! zise din nou femeia și mai întări, tată. După ce ți-ai bătut joc de mine mai vrei să mă lași și lefteră acum !

— Cum îți... ?!

— Gura ! N-ai dreptul să spui nimic, auzi ? l Te am ia mîna, lichea sperjură ce ești! Crezi că nu știu ee-ai făcut alaltăieri noapte ? Vezi că poliția este tot aici !

Bărbatul strigă un „ssssît” tare și lung și începu să vorbească repede și foarte încet. Femeia îi răspundea monosilabic. Maiorul nu mai înțelegea nimic din discuția lor, fiindcă bărbatul era acela care vorbea mai mult, iar femeia îi răspundea din ce în ce mai calmă, mai temperată. Durerea îl mai lăsase. Trecînd printre stîlpii de piatră ai coridorului, nu departe de locul unde se oprise, îi văzu pe cei doi. Treburile păi'cau că reîntraseră în fîgașul lor normal. Fostul boxer o săruta foarte convingător pe domnișoara Irinel. Niei nu s-au sinchisit de el.

Cînd îi depăși, probabil că domnișoara Irinel reușise pentru o clipă să scape din îmbrățișarea brutală a iubitului și maiorul auzi :

— Răule ! Nu-i așa că n-o să-1 mai superi pe iepurașul tău cel mic și scump ?

„S-o ia dracul de treabă ! exclamă, în gînd, Dobre. Cred că ar fi timpul să mai plec puțin de pe meleagurile astea. Am început să capăt un miros persistent de tămîie t...u.

își privi ceasul. Cam peste o oră, un autobuz, care trecea prin apropierea mînaștirii l-ar fi putut duce pînă la bacul de trecere peste Dunăre.

74

Cînd intră în apartament, Dobre constată că Ortansa era într-o stare sufletească cum nu se poate mai bună, ceea ce îl făcu să simtă o furnicătură pe șira spinării, ca și cum cineva i-ar fi pus o prișniță cu ulei călduț. Roxana nu era acasă, aSa că maiorul prevestea o seară în doi „ca-^n luna de miere !”, liină cu nimic, anume, altfel decît sutele de luni care au trecut de atunci, dar pe care nevastă-sa o evoca ades cu laciimi în ochi și cu nostalgie în glas.

— E obosit băiețelul meu drag ? îl întîmpină ea în hol, trecîndu-și brațele fierbinți în jurul gîtului și sărutîndu-l tandru după ureche.

„Treaba nu-i a bună, deveni Dobre circumspect. Mai e puțin pînă la... iepuraș mic și scump !... Trebuie să fie un nCe” la mijloc'...”

— Am adus niște caș proaspăt, cîtiva pești numai buni pentru o saramură, niște ridichi de lună, marea ta slăbiciune și... două sticle cu vin mînaștiresc !... Are patru ani vechime, își rotunji Dobre ochii ca să pară mai convingător.

— Vai, făcu Ortansa, poonindu-și palmele a mirare. Ridichi de lună la vremea asta !...

Numai tu poți găsi așa ceva, dragule !... Fugi repede și fă o baie că puți îngrozitor și pînă ieși tu, eu am făcut saramura !...

Dobre intră și începu să-și pregătească cele necesare unui duș fierbinte și reconfortant. Ușa se întredeschise și Ortansa își strecură capul înăuntru :

— Să știi că avem un film nou, la televizor, în seara asta !... O să-1 vedem numai amindoiL. Ca atunci!... Și zîmbi, din ochi, plin de înțelesuri, așa cum îi zîmbise cînd o întîlnise prima oară la balul de la „Textila”, un zîmbet eare-i plăcuse atît de mult lui Dobre, încît nu se mai putuse despărți de eL

După o vreme, așezat în fotoliul său preferat, cu picioarele ridicate pe un taburet și cu un pahar cu vin în față. Dobre dezlegă cu flerul lui d? poliți.4 înnăscut, misterul „drăgălășeniei” soției sale din seara aceea : „o pereche de cercei de aur cu atîrnători și rubine sintetice dar de strălucirea și duritatea celor autentice” pentru Roxana. un inel „subțire cît un fir de ață, că așa se poartă acum”, pentru Ortansa, două Perechi de cizme că... „astea vin numai în

sezon !" și o căciulă din „coadă de vulpe argintie, cu calotă de astrahan autentic" că... „e fată mare, merge în societate, de acum, șt n-o mai pot purta cu bonețică !..."

Maiorul socoti că n-are rost să țină minte înt.eaga foi« dotală enumerată și comentată competent de nevastă-sa, că tot nu putea schimba &eva. La loto n-am câștigat, moștenirț n-am căpătat și nici mînăstirea n-am de gînd s-o jefuiess!... Or să-și facă și ele ce s-o putea", gîndi el liniștit, din acest punct de vedere. Aprobă cu multă convingere devizul și drept răzbunare mormăi că... „a doua zi, după niște treburi mărunte pe care le are de făcut la birou, va pleca din nou la mînăstirea aia, de unde nu știe cînd se va întoarce, fiindcă acolo, treaba s-a încurcat de tot !tt

în rest, seara a fost ca oricare alta, filmul destul de cunoscut, singura noutate era doar că avea titlul schimbat.

CAPITOLUL 11

Vi.

Cînd se trezi era ora șase, geamurile căpătaseră o tentă de vinețiu în lumina săracă de afară. Dormise aproape zece ore, un somn reconfortant, adînc, nestrăbătut de sclipirea fugară a vreunui vis. Rămase un timp în pat rememorînd cele întâmplăte în noaptea trecută. Dădu un telefon la recepție să i se rețină o masă și i se răspunse că, dacă vrea să închirieze toată sala restaurantului, nu are decît, fiindcă în seara aceea se așteptau să fie foarte puțină lume. Apoi se sculă alene și trecu în baie. Aici zăbovi mai mult. Avea timp suficient. își propusese să nu coboare în restaurant mai devreme de opt

Așa că pe la ora opt fără cinci, locotenentul Popa într-un impecabil costum gri-fer, de tweed, la două rînduri, ultimul stiigăt al modei la bărbați, chemă liftul. Se așeză la cu totul altă masă decît cea rezervată, într-o mică lojă, depăre de podiumul orchestrei, însă cu o perspectivă mult mai bună asupra întregii săli.

— O friptură, te rog !

Abia cînd pronunță cuvîntul friptură, își dădu seama cit îi era de foame.

76

Sala era pustie. Ici, colo, cîte un ospătar traversa fără r0st și foarte grăbit șirul meselor albe. Cîțiva băieți cu haine vișinii se cățăraseră pe treptele podiumului plin cu instrumente și partituri și, după o serie întreagă de zdrăngănituri, orchestra atacă dezlănțuită prima bucată muzicală, foarte puțin omenească. Băieții erau începători și se vedea de la o poștă că practicau o muzică de intimidare și distrugere în masă, Rock-hard !...

Ospătarul apăru de după o perdea și, plin de gravitate, așeză în dreptul locotenentului o furculiță și un cuțit pe un triunghi de hîrtie. Dispăru și se întoarse cu un coșuleț în care se aflau două chifle. După cîteva minute veni cu un mic platou, pe marginile căruia erau înșirate oblic, feliuțe subțiri, aproape transparente, de castraveți murați.

Cînd un ospătar a pus gînd rău pungii tale te îndatorează în felul ăsta; prin mici și repetate drumuri inutile. „Oare la al cîtulea drum îmi va aduce friptura ?" se întrebă locotenentul. Nu află, căci atenția îi fu atrasă de un grup care tocmai intra. Un bărbat în vîrstă, un tînăr cu figură de Adonis și o femeie. Cei doi păreau a fi străini, însă femeia autohtonă. După felul cum o protejau, și-i acordau înțîietatea, se vedea că, deși ei vor plăti consumația, nu ăsta era lucrul cel mai important.

Grupul trecu pe lînga masa locotenentului, însă el era foarte preocupat de friptură. Era prea grasă. Vorbeau nemțește, cu ton scăzut și plin de aroganță. Femeia le răspundea, degajat și sigură ele sine fără a-și folosi mîinile.

„Are ceva din finețea tristă a Catherinei Deneuve". gîndi locotenentul, pipăindu-i cu privirea princiarul profil.

Grupul traversă sala și se așeză în celălalt capăt, la o masă pe care trona un RESERVED. Stupid Sala era goală.

— Ia, te rog. astea de pe masă !

Ospătarul cn mișcări mărunte se străduia să fie cît mai eficient.

„Tipul, ca să ridice un pahar gol de pe o masă. cheltuiește energia necesară să încarce un vagon de cartofi. Bine că la meseria asta nu li se calculează productivitatea muncii. Ar fi prea complicat. Ei sînt cu rentabilitatea !..."*

— Nu, nu, te rog. Când ți-am spus să eliberezi masa, am înțeles că trebuie s-o lași fâ>3
nimic pe ea.

77

Ospătarul făcu o mutră de parcă l-ar fi văzut pe unu] care avea de gînd să-i dea foc și să-«i
fure nevasta.

— Vreau să fac niște pasiente și-mi trebuie toată suprafața, zise foarte grav locotenentul.
Femeia în sfîrșit, îi descoperi prezența. Își aprinse o țigară, oferită de cel tînăr și întoarse
capul spre el. Îl privea de după perdeaua albastră a fumului. Era în avantaj.

— Da' nu e voie, domnule, să jucați cărți în local' se arată drastic și îmbătoșat ospătarul.

— Scrie undeva ?

Ospătarul privi dezorientat pe pereți, ca și cînd s-ar fi așteptat să găsească ceva scris cu
privire la interzicerea jocului de cărți, însă ridică neputincios din umeri. Orchestra începu
cu un tunet de apocalips. Aerul reverberă așa de brusc, îneî în sala cea mare și goală a
restaurantului se porni un taifun. Orice mijloc de comunicație între oameni părea imposibil.

Ospătarul spuse ceva, însă locotenentul nu-i văzu decît buzele, mișeîndu-i-se.

— Ai spus ceva ?! strigă locotenentul spre el, ca și cînd omul s-ar fi aflat nu lîngă el, ci la o
depărtare de un kilometru. Ospătarul, pur și simplu îi băgă nasul în ureche.

— Nu scrie... !

— Păi, vezi ?

„Unde naiba o fi mastodontul, colegul ei de cameră ?! Văd că Adonis ăsta blond mănîncă
scobitori din cauza ei și ea îi zîmbește, de-i îngheață coniacul în pahar. Săracul, pare destul
de tînăr !”

— însă, domnule... atacă frontal ospătarul profitînd de o mică pauză a tunetului, ca într-o
luare de cuvînt cu largi promisiuni în conținut.

Locotenentul îl întrerupse brutal.

— Niciun, însă domnule ! De ce nu scrie ? O instituție așa de onorabilă, dacă-mi permiți
să-i zic așa, ca a dumneavoastră ar trebui să aibă scris pe pereți și un lucru ca ăsta...

„Femeia-i dată dracului ! E în ținută de lucru, după cîte văd Sobră și inabordabilă. Așa-i stă
și mai bine ! Iar zîmbe-tul adresat tipului, are ceva din prestața unui afiș moralizator. Ce i-
o fi spunînd bătrînul ? Sînt convins că, de la o distanță foarte, foarte mică. pielea ei miroase
a parfum de violele t”

Muzica se opri iar tunetul se îndepărtă. Probabil că ospătarul, n-avea de unde ști că un
zîmbet știrb nu putea fi agreat chiar de toată lumea, însă el era cinstit și insistent. Mai știi ?
locotenentul îl luă în primire.

— Ga de exemplu : „Nu spargeți semințe de dovleac în sala de ședințe !”, „Nu tăiați plușul
cu briceagul !” „Descăl-țați-vă la ușă, cînd intrați!” sau, în ultimă instanță, n-ar strica
ceva în genul ăsta : „Soarele și altruismul, întărește organismul !” Nu ?

— He, he, hi, hi, hu, hă, hî... — rîse ospătarul, folosind numai o parte din gama acustică.
Sînteți tare glumeți !

Locotenentul îl privi pentru prima dată atent. „Sfinte, cu rîsul ăsta al lui, poți oricînd face o
crimă perfectă !”

— Adu-mi, te rog, niște fructe.

Ușa se deschise și, în sfîrșit, apărură și prietenul doamnei. Umerii lați și mîinile atîrnînd ca
două anexe pe lîngă corp, lungi ca de gorilă, îl făceau să pară mic de statură. Trase scaunul
ca pe o surcică și se așeză ghemuit, ascunzîndu-și mîinile sub masă. Femeia îi spuse ceva și
noul venit privi spre locotenent. Ridică din umeri, nepăsător, și sorbi din paharul său cu
coniac.

Locotenentul făcu o mutră strîmbă. I se păru că auzise și el sorbitura. Stinse țigara și mușcă
dintr-un măr roșu, parfumat.

„La minunăția asta ar merge un pic de coniac Murîatlar. Măcar un păhărel cît un degetar”.

--

Ospătarul, care nu-l mai slăbea din ochi, de cînd cu lozincile alea, îl intuit :

— Un coniac mic, nu doriți ?

— Numai dacă aveți Murfatlar, admise locotenentul. Grupul discuta în surdina și foarte
aprins. Cei doi se uitau

Ia omul-gorilă și-i tot imputau ceva. Tipul stătea cu gura căscată și ochii holbați la femeie, care-o făcea pe translatorea. Apoi se întoarse și aruncă spre masa locotenentului o privire, mult mai insistentă. i Popa își dădu seama că a fost recunoscut.

— îl cunoști pe cel în costum negru ? Arată el spre masa celor patru, întinzând ostentativ mâna. Individul surprinse gestul.

7»

— Cum sâ nu ?f Pe domnul Neîu ? Ehe, dînsul e mare \ ase admirativ ospătarul, așezmdu-i în față paharul eu coniac,

Locotenentul II privi întrebător.

— Are bani și nu-i strîns la pungă... Cînd se așează la masă, face consumație mi glumă f Ei nu schimbă sutele! Le dă în-tregi.

„Să știi că ăsta face aluzie ia faptul că eu n-am consumat nki de-un pol i Nu se prinde, copile' Trăiesc din diurna !*,

în tot acest timp „domnul Nelu" se tot uita pe furiș spre masa locotenentului.

— N-ai vrea să-mi faci un mic serviciu ?

Luă un șervețel de pe masă și scrisese ceva pe ei.

— Du-i bilețelul ăsta domnului Nelu și nu aștepta nici un răspuns.

Primind biletul de la ospătar, Nelu se irita timpii la șervețelul de hârtie. îl întoarse pe o parte și pe aita, raștiind ce să facă cu el. Dădu să-1 mototolească, însă femeia i-1 luă. Înainte de a citi ce scrie pe el, scăpară din ochi spre locotenent, își lungiră și ceilalți gîturile să vadă mai bine micul petic de hîrtie. Pe șervețelul de hîrtie scria : „Condoleanțete mele cele mai sincere! *

Dedesubt erau desenate, parcă în joacă, două cruciulițe ; una mai mare și mai îngroșată. în dreptul ei era făcut, destul de cocîrjat un mare semn de întrebare. Altceva nimic. Șervețelul scris ajunsese din nou în mâna gorilei, care-1 mototoli și-1 aruncă în frapiera de lîngă el.

Locotenentul Popa sorbea tacticos din coniac, privindu~i. Cei patru arătau ca la un priveghL Se întoarse spre ospătarul care se așezase pe un scaun de la masa vecină.

— Fă-mi, te rog, nota de plată, ceru el.

Se ridică de la masă și mai luă un măr. Pe cel mai mare și frumos. Privi ceasul. Era aproape zece. Se îndreptă calm spre masa celor patru, nescăpmdu-i nici o clipă privirea omului-gorilă. Mergea întins, ca și cînd ar fi fost hotărît pentru un lucru grav. Celălalt era așa de încordat, îneît abia atingea scaunul pe care stătea. Se opri în drepul lui, îi zîmbi înghețat și cînd întinse mâna într-un gest larg, studiat, omul schiță o mișcare spre buzunarul de la piept, însă femeia îl apucă de braț, ca și cînd ar fi vrut să-i spună ceva.

Locotenentul zîmbi de astă dată femeii și îi întinse mărul.

f

.— Vi-1 ofer dumneavoastră, doamnă, pentru păcatul ca sîjiteți atît de frumoasă... Dacă n-ați fi fost în sala asta părăsita, ggara mi s-ar fi părut foarte anostă !...

Femeia luă mărul, ca pe un obiect de preț și—1 răsplăti c-o privire încărcată cu mii de promisiuni Știa să primească un

dar!

Locotenentul se uită din nou insistent la mutra perplexă a gorilei, apoi se înclină într-un salut, stn începutul acestui secol si ieși. Grupul celor patru rămase nemișcat în diferite poziții, foarte puțin convenabile, ca personajele unui tablo j vechi, surprinse de un fotograf amator.

Locotenentul Popa coborî încet treptele nnteiului. ca un

om ce are de gînd să facă o mică plimbare înainte de a se eulca și cu miinile la spate se îndreptă spre parcul de mașini. Ceva mai încolo, staționa retras un „Ford" albastru, tip sport. Alături „Samara" de aceeași culoare. Trecu pe lîn^ă „Ford", atinse cu mâna capota lucioasă și oftă cu multă obidi și necaz, într-un colț al parcării se afla o dubiți cu însemnele unei întreprinderi forestiere. Locotenentul se îndreptă spre ea. Ajuns Ia cițiva pași își aprinse o țigară. Omul de Li volan dormea cu geamul de la portieră coborît. „Cred că Începe dansul, murmură Popa. Eu mă retrag !" Omul clătină, imperceptibil din cap dar rămase în aceeași poziție pînă ce silueta locotenentului se estompă în întuneric. Cîteva clipe mai tîrziu din dubită cobo-rîră un ospătar și o fată îmbrăcată în uniforma celor de la re-

cepția hotelului. Oftînd uşurat, locotenentul aruncă țigara, se urcă în „Dacia” lui Dobre și porni motorul îi aștepta un drum de aproape trei sute de kilometri. Era însă mulțumit că noaptea era senină și rece.

«•

CAPITOLUL 12

O ușă se deschise și un bărbat intră cu multă precauție în întunericul camerei.

— Ai venit ? întrebă o voce răgușită

— Am venit, fiindcă m-ai rhemat ? De ce m-aș cnemat 1

ai

Nu puteai să-mi transmiți ce vroiai să-mi spui tot ca pînă acum } Știi doar că nu-mi face nici o plăcere să vin aici!

— în schimb eu mă bucur că te întîlnesc... Cam demult nu ne-am văzut și mă apucase dorul!...

— Lasă ironiile ! Ai putea aprinde măcar o luminare. Cel puțin să ne putem vedea mîinile.

— Luminare va aprinde preacuvioșia ta la mormîntul că~ luguărului Efronie, ca să-ți ierte păcatele...

— Ce vrei să zici cu asta ?

* Răspunsul veni dur și categoric.

— Nu cred că ești atît de prost! Să te ajut puțin ? Bărbatul scoase un oftat a lehamite.

Celălalt îi văzu pentru o clipă chipul, cînd își aprinse țigara. Reluă :

— Ai trăit o viață în rele și îți vine acum greu să te dezbari !...

— Nu am venit aici pentru predici moralizatoare. Sînt sătul!

— Ține loc de introducere...

— Ce vrei de la mine ? Celălalt ocoli răspunsul :

— Cînd ai să vezi trei oameni : un polițai, o rasă neagră și un amărît, înseamnă că miroase a moarte de la o poștă.

— Iar începi ?!

— Polițai ai fost...

— Și ce importanță mai au toate astea, după atîția ani ?! Am ieșit din rigorile legii.

— Acum ai intrat din nou.

— Vrei să spui că...

4 Celălalt rîse forțat.

— De unde ai mai scos-o și pe asta ? Nu ai dovezi, dom nule. pe ce te bazezi ?!

— Și atunci puteai fi dovedit, însă era după război și învîlmășeală mare... Acum e cu totul altceva și fiecare vrea să aibă siguranța zilei de mîine. Nu ?

— Ești cam evaziv... Nu mă poți acuza de nimic ! se înțepeni omul în convingerea sa

— În genere la astfel de treburi se găsesc și martori oculari...

— în ceea ce mă privește, nu cred !

— „Comoara-i în sufletul tău, nelogiuitule" ! Ei, ce zici de asta?!...

82

Celălalt nu răspunse.

— II cunoști destul de bine pe Nelu Corban. li tot vi,"a pe bătrîn... Poliția îi calcă pe urme. Chiar adineauri am aliat că i) vor sălta, dacă nu cumva faptu-i consumat. Mai ales că toate probele îl acuză. Se zice că el ar fi ucigașul bătrînului. yoî ce se poate... Dacă ești destul de înțelegător s-ar putea aranja o treabă ca atunci demult, că doar istoria se repetă.

— Ce vrei de la mine ? întrebă omul cu un glas șovăitor. Celălalt întîrzie răspunsul în mod vădit.

— Mai nimic. Să ne iubești și să ne vrei binele !

— Hm, nu merita deranjul...

— Și să termini treaba începută de Nelu...

'■■■■'■ •'

— Ești nebun?'...

— Nu. Nebunul e mort, așa că nu văd altul.

— Poliția este încă acolo.

— Și ce dacă ?

— Nu se poate face nici o mișcare. M-ar depista imediat !

— N-avea grijă ! Ce ai luat din cameră moșului e o nimica toată... Intervenția dumitale stupidă ne-a dat peste cap. Și cum ai vrea să capeți iertarea păcatelor ?

Omul rîse, presupunîndu-l pe celălalt foarte strîmtorat.

— Termină ! Ești mai lichea decît te credeam !

Urmă o liniște stranie. Cei doi erau atît de încordați, în-cît sfîșiară bariera întunericului. Își urmăreau mișcările într-o tensiune maximă Răsuflarea unuia dintre ei se făcea dir, ce în ce traia auzită Lejer și sub o aparentă liniște, celălalt își aprinse din nou o țigară. La lumina albăstruie a gazului i ^e vyzu iar fața însă întîrzie să stingă bricheta Probabil că nu mai vroia să stea pe întuneric. Tîrgul părea a fi încheiat. Apropie flacăra de celălalt. Omul gîfția din ce în ce mai tare și mîinile i se frămîntau spasmodic pe brațele fotoliului în care stătea. Era un arc strîns la maximum, însă ochii celui cu bricheta îl țineau prins ca într-o menghină.

— Observ că și acum îți flutură ceva prin cap... Las-o baltă. Ar fi înc-o prostie pe care ai face-o !

— Stinge bricheta, suieră omul. Bricheta se stinse într-un țacănit metalic.

— Ești cam nervos și contradictoriu. Mai adineauri vroiai lumină...

— Acum nu mai vreau !

83

— A, era să uit ! Știi că deunăzi m-am întîlnit cu un vechi prieten de-al dumitale ?

Celălalt sfredeli cu ochii întunericul. Întrebă :

— Despre cine e vorba ?

— Un vechi prieten de prin '43...

— Nu știu despre cine vorbești.

— Au scris pe atunci și ziarele despre el... Acum a venit în țară ca turist și m-a rugat să-ți transmit sincerele luisaiu. țări.

— Degeaba insiști. Nu cunosc niciun astfel de prieten.

— Iar ai memorie scurtă ?! Nici afacerea „Grosman*4 nu-ți spune nimic ?... Asta ai fost o viață întreagă : crimă, trădare Și promiscuitate...

— Văd că iar începi.

— Obiectul subtilizat de dumneata din camera bătrînului, este al lui E a doua oară, după atîția ani, cînd îi joci festa și, pe lîngă sincerele salutări, m-a mai rugat să-ți transmit că de data asta nu te mai iartă'

— Bine î Accent nripunerea ta !

Omul cu bricheta pocni din degete satisfăcut.

— Sper ia n ■•> să-ți trebuiască zece ani pentru atîta lucru.

— Cînd îl vrei ?

— Pînă mîine seară... Poimîine domnul Richter pleacă..,

— Așa-1 cheamă acum ?

Omni se sculă și-i întinse celuilalt ceva.

— Poftim !... Nu-mi plac înregistrările. Celălalt aprinse din nou bricheta și rîse.

— Oh, s-o ia naiba de treabă ! Uitasem de el... / Omul înjură cumolit M se repezi spre celălalt. Bricheta

se stinse în aceeași clipă

— Fii cuminte, prea sfinția ta, ce naiba ! Nu vezi că ești stupid ?'

Omul îl căuta. întînzîndu-și mîinile ca într-un grotesc joa de a baba oarba.

Richard î strigă rr-lălalt si împinse cu putere o ușă din soitele său Se auzi un foșnet mic, abia simțit. Aprinse bricheta Celălalt rămase cu un picior în aer, într-un gest neeterminat. Lîngă cel pe care îl căuta în întunericul camerei stătea un enorm cîine alsarian Doi ochi negri și inteligenți îl făcuseră să dea înapoi Cîirvlp abia mîrîi.

— Bestie ! scrisni printre dinți omul. Își ridică pălăria căzută si ieși

Cu cîteva ore înainte de această întîlnire Dobre îl căută pe profesor și îl găsi ceva mai remontat. Stătea de vorbă cu jit ■ ManrfaN actorul pensionar, în sala expoziției. în dreptul un i vitrine și după gesturile care le făcea, probabil că-i explica aceitui/j ceva destul de interesant

Era atît de absorbit de ceea ce spunea, încît fața lui palidă, părea luminată de o forță puternică ce-i venea din interior și îi dădea o paloare bolnăvicioasă, cu totul și cu totul insolită.

Actorul era numai ochi și urechi, privind la profesor ca la un magician

Cînd, în sfîrșit. l-au simțit, au întors capul spre maior, clipind mărunț și des, ca doi oameni

treziți dintr-un somn adânc, de o lumină foarte puternică.

— Îi explicam domnului Mantaș fenomenul acesta interesant și fantastic, rezultat din incidența razelor solare pe suprafețele unei pietre prețioase... Păcat că și astăzi este înmăsurat.

— După cum spune buletinul meteorologic în zona asta, cerul va fi acoperit de un strat gros de nori, încă cel puțin o săptămână. L-am ascultat chiar acum o oră ; preciza maiorul.

— Da, da. zise profesorul l-am ascultat și eu. Sîn-teți sîur că este vorba de o . etamină ?

Maiorul îl privi o clipă atent, apoi parcă amintindu-M 'le ceva îi întinse un pachet dreptunghiular.

— E pentru dumneavoastră.

Luîndu-1, profesorul ridică din sprîncene nedumerit.

— Un album de artă... întîmplător, astăzi, în oraș, am trecut pe la Librăria centrală și l-am cumpărat. Erau doar cîteva exemplare și mi-ar fi părut rău să nu-1 mai găsiți... Mai ales că vă știu atît. de pasionat în acest domeniu.

— Vă sînt complet îndatorat... Nici nu știu cum să vă mulțumesc '

— Nu este chiar în specialitatea dumneavoastră..., însă este an foarte reușit album cu reproduceri după cele mai celebre picturi. Cu mîinile nesigure, profesorul desfăcu ambalajul cărții. Era, într-adevăr, un album de reproduceri în color, o excelentă ediție de lux. La sfîrsit. coperta a doua era prevăzută cu un mic plic în care se află niște diapozitive și un aparat' de proiectat de mărimea unei cutii de chibrit.

— Este o ediție teribilă, zise bătrînul actor și în gias i se citi părerea de rău că maiorul nu știa că și el este un mare pasionat de pictură, mult mai împătimit decît profesorul.

— Conectat la o sursă de curent, cu jucăria asta se poate face o proiecție destul de bună... Vreți să încercăm ?

Intrară în camera profesorului. După ce conecta la priză micul aparat, maiorul puse primul diapozitiv. La început, pe perete, se proiectară, destul de confuz, mai multe pete de culoare. Reglînd minusculul obiectiv, petele acelea de culoare prinseră conturul dorit.

— „Dejunul pe iarbă”... al lui Manet, zise în șoaptă profesorul.

Pe perete apăru o altă imagine.

— „Parlamentul londonez”..., cam așa ceva, de Monet!

— „Dansatoarele” lui Degas. Profesorul răspundea cu conștiinciozitatea unui elev la examen. Stătea pe pat și își fră-mînta cu emoție manile. Actorul îi arunca din cînd în cînd priviri geloase.

— Extraordinar ! exclamă profesorul. Vreți să țineți mai mult imaginea asta ?!

Maiorul se conformă. Profitînd de neatenția celor doi, ao-torul ieși.

De pe peretele slab luminat îi privea peste umăr o femeie aproape dezbrăcată, stînd cu spatele gol spre ei. Părea surprinsă de lumina venită pe neașteptate și într-un gest conștinuu, încerca să-și acopere cît mai repede goliciunea, cu un capot de culoare verde strălucitor. În clipa surprinsă nu reușise să-și acopere decît coapsele.

— Este un Renoir..., zise maiorul. Ce-ați văzut dumneavoastră era doar o copie... însă foarte reușită.

Profesorul nu-și mai dezlipea ochii de pe imaginea aceea efemeră a femeii. Părea foarte tulburat.

— Am aflat cine-i posesorul, însă asta, deocamdată nu ne ajută la nimic... Plictisit și parcă deodată foarte obosit, Dobra lăsă minusculul aparat pe masă și se apropie de fereastră.

— Vremea e urîță și nu mai am nici un chef să mai ră-m'h aici

86

— Astăzi vreau să plec și eu... Am un tren pe la șapte, În seara asta... V-aș ruga, dacă mai aveți vreo întrebare, să mi-o puneți aici...

Maiorul se apropie de masa de lucru și privi distrat la niște coli albe de hîrtie. Profesorul se ridică de pe pat și veni lîngă maior.

— Venisem după stropul de liniște care-mi trebuia să termin cartea...

Priveau amîndoi spre mapa deschisă, însă gîndurile lor /burau în direcții numai de ei știute.

— Au trecut, atâtea zile și eu n-am reușit măcar să formulez ca lumea un titlu de capitol. Luă coala de deasupra, pe care erau scrise câteva cuvinte și apoi mîzgălite, probabil titlul de care vorbea, o mototoli în mîna și o aruncă într-un coș de hîrtii, de sub masă.

— N-are nici un rost să car cu mine hîrtii mîzgălite...

— L-ați cunoscut cîndva, pe un anume Bogdan Hanea ? Profesorul se opri pentru o clipă din strînsul celorlalte coli

împrăștiate pe masă. Zîmbi trist unui gînd, așa aplecat cum era el deasupra mapei maronii, și maiorul nu-l văzu, dar îl intui.

— Oarecum... Asta era în timpul războiului. Atît cît poate cunoaște un profesor, un student eminent. Pe atunci eram doar aspirant... Apoi a intrat în lumea interlopă și nu m-a mai interesat. De ce m-ați întrebat de el ?

Maiorul ridică din umeri și surise puțin încurcat.

— Aceasta era ultima întrebare care vroiam să v-o mai pun. Se îndreptă spre ușă.

— Ați uitat albumul...

— Nicidecum. V-am spus doar că vi l-am făcut cadou.' Dacă cumva aveți nevoie să vă duc cu mașina pînă la gară să-mi spuneți.

— Vă mulțumesc. Starețul mi-a promis șareta mînaștirii.

— Aveți dreptate ! O plimbare cu șareta e mult mai plăcută. La revedere și drum bun ! În cazul cînd nu ne vom mai fatîlni pînă deseară ! Deci, despre Renoir, era vorba !... Nu prea eram sigur...

Locotenentul Popa privi în oglinda retrovizoare, c-o unda de regret, luminile ce se îndepărtau. Oftă.

„Ca să guști, într-adevăr, o plăcere, trebuie să ai puterea necesară de a renunța la ea."

Citez din memorie... Cine o fi spus așa ceva ? Habar n-am ! întotdeauna s-au găsit niște tîoi cărora le-a plăcut să îmbrace un pumn de idei obișnuite în cele mai frumoase cuvinte... În orice caz mie mi-a cam venit cu sifon în seara asta să beau un coniac cu ghionturi și s-o fao și pe „Scufița roșie".

Privi cu necaz șoseaua pustie și accelerează. Își aprinse o țigară și trase cu nesaț câteva fumuri. Deschise aparatul de radio. O muzică de jazz îl împrășcă cîtr note bîne ritmate. Zîmbi „Ce înseamnă o muzică ?... O treabă de inimă și cap... Băieții de la „Perla" fac muzica mai mult cu mușchii|tt

Mașina înghițea cmnrștipncioasă panglica albă a asfaltului.

„Cu puțin noroc. în noaptea asta aș putea dormi și eu vreo două ore, gîndi locotenentul și profitînd de singurătatea în care se găsea^ căscă destul de slobod. Se înscrise pe centura orașului O. și în mai puțin de zece minute îl lăsă în urmă. Undeva în spate apăruseră, în sfîrșit, farurile puternice ale unei mașini

„Ei sîntr" și locotenentul deveni mai atent. O lăsă să sa apropie ceva mai mult și la o curbă mascată vira spre dreapta după niște tufe de verdeață. Coborî. IMind, mașina îl depăși. întunericul din spate era spart din cînd în cînd de^două faruri anemice, ceea ce dovedeau că mașina era foarte departe.

„Iată că-mi apare și clientul"

Scoase mașina în drum și accelerează.

Intră în oraș cu viteză și depăși centrul, fără probleme. „Fordul* se odihnea, parcă de cînd lumea, în fața hotelului „Lux*. Intră în întunericul străduței cu verdeață, liniște și aeo curat. Stopa undeva mai departe, în dreptul unui gard înalt, înconjurat de cel maf dens întuneric. Coborî și începu să. tato-

t

8*

terenul Casa era scufundată fntr-n tăcvre de o^ip.-âHK-iin*. Se apropie de poarta.

„Un om cinstit și cu bune intenții, întotdeauna intră pe poartă !"

Intenționa să-și pună gîndul în aplicare, însă se retrase imecliat în umbra unui stîlp tie beton. Poarta scîrțîi ușor și cineva se strecură la adăpostul umbros al gardului. După mers și statură era un bărbat. De după stîlpul său laorctemanifoii (1 urmări cum se îndepărtează".

Oho! făcu el a mirare Știam că elevii, soldații >i călugării n-au voie să intcrzie In «•*■-

după ora opt seara I"

Profită de poarta deschisă și se strecură înăuntru. O fereastră era slab luminată Ușor, abia simțit, reuși să se urce pe un brîu de ciment care înconjura casa. Prin sita perxMei, văzu un bărbat aplecat asupra unui vraf de hîrtii împrăștiate pe toată suprafața unui birou Camera - era luminată mîmai de o mică veioză și aceea camuflată cu un prosop vișiniu. Alături zări un cîine negru, mare cît un vițel, care-și mișca, foarte neliniștit, capul. Bărbatul scoase dintr-un plic un teanc de bancnote și le strecură într-o carte voluminoasă. Apoi o împacheta la un loc cu alte hîrtii și o puse într-o valiză destul de încărcată. Dintr-un colț mai întunecos al peretelui o femeie surprinsă în nemișcarea unei clipe, îl privea peste umăr. Bărbatul ridică receptorul telefonului. Avu o convorbire foarte sciirtă, apoi se așază de data asta mai

comod, într-un fotoliu. Își aprinse o țigară. Aștepta.

Nu trecu mult și se auzi o mașină care se opri cam în dreptul casei Locotenentul coborî de la punctul său de observație și se retrase într-un con de umbră, exact cînd un bănbat deschise poarta și urcă foarte grăbit treptele casei. Pătrunse înăuntru. Ușa nu era încuiată.

„Ăștia, după cîte observ eu, nu le este frică de boți i Mergi. Corb la corb nu-și mănîncă halvîta 1"... Își reluă locul în dreptul ferestrei. Noul venit intră în camera și se postă lingă ușă. Încerca să explice ceva, făcea mișcări precipitate din mîinile lui lungi, ca două cîngi și părea foarte supărat. Bărbatul din fotoliu îl asculta liniștit și din cînd în cînd trăgea din țigară. Scoase o sticlă de coniac și turnă în două pahare, ti întinse unul cu un gest suveran și stăpinit, în-să celălalt nu se atinse de pahar. Ii tot arăta ceasul. Părea foarte grăbit. Cel

din foto-

89

tiu făcu un gest a lehamite și-1 chemă mai aproape. Acesta -s3 desprins de ușă, si se apropie de masă. Luă sticla de coniac o duse la gură și trase o înghițitură zdravănă. Și ca și ?urn n-ar mai fi nimerit s-o pună din nou pe masă, o izbi cu putere în capul celuiilalt. Bărbatul din fotoliu întepeni într-un gest reflex și lung, de mare surprindere și apoi căzu Ceîlăit smulse de jos valiza deja pregătită și dădu să iasă, însă se retrase imediat, ducînd mîna liberă la pieptul hainei. Din usă li rînjea cu toți colții lui înfiorători, dezgoliți, cîinele. Se mai auzi un mic pocnet, mai mult un plescăit și animalul se prăbu "i. Gînd ieși, cineva din întunericul nopții îl bătă pe urr"-p. — Domnu' Nelu, n-ați vrea să vă ajut și eu la bagaje. ?| Încercă să ridice mîna spre buzunarul hainei, să apuce arma dar gestul rămase neterminat. Lovitura la carotidă, precisă și puternică îl paraliza. Noaptea căzu peste el, ca o avalanșă de zăpadă pufoasă și rece.

CAPITOLUL 13

Maiorul îl întîmpină cu un aer absent. „Nu arată bine deloc bătrînul I Se vede că i-am lipsit și i-o fi fost dor de mine, însă îi este jenă să recunoască".

Maiorul stătea jos pe niște trepte de piatră și citea un ziar.

„Văd că i-a priit deplasarea !... După cum arată, nu m-afl surprinde să-mi zică : săru'mîna, tată socrule î"

Locotenentul Popa luă o poziție de drepți, destul de relativă, atît cît îi permiteau pantalonii lui bej și bluza cărămizie si zise :

— Să trăiți, domnule maior, m-am prezentat...

Maiorul] întîrzie să-și ridice ochii din ziar și nu-i răspunse decît printr-un gest vag la salut.

Zîmbi plin de speranță.

„încă nu-i totul prea tîrziu, da' mai știi ?! Tinerii ăștia cînd și-au pus în gînd să-ți fure căciula, rămii și fără tichia dft noapte !".

90

<

Nu departe de ei, locotenentul o văzu pe Pațca Vanghelia trecind foarte țeapănă, în mîna cu o valiză cît toate zilele La trei pași în urmă mergea, ca un paj, fetița cea blondă și supusă- Ducea un coșuleț alb din nuiele, plin cu o sumedenie de gheme și sculuri de toate culorile.

— Plecați așa de repede, doamnă Pățea ?! se arată surprins locotenentul.

Maiorul nu-și putu stăpîni un zîmbet. Femeia se opri în dreptul celor doi, lăsă valiza jos și sa uită ofensată la locotenent.

— Mă rog, și ce ai vrea dumneata să fac ""

— Să mai rămîneți în mijlocul nostru, dacă vă face plăcere.
 ■— Asta e, că numi face plăcere. Mă mir că am rezistat și tu
 Ti tu! Mantaș s-a dovedit și mai puțin rezistent. El a plecat de aseară...
 Femeia făcu un gest nu prea onorabil.
 — Domnul Titel Mantaș este o fosilă ! decretă ea.
 — Mă mir ! Se părea că, din anumite puncte de vedere, l-ați simpatizat, dacă nu cumva am
 fost înșelați.
 — Sînt oameni, cărora chiar dacă le-ai băga binele pa gît cu sila, ei tot îl scuipă afară...
 „Așa bine”, gîndi locotenentul, însă se arătă sincer afectat i
 — Ne pare rău pentru dumneavoastră ! Ne-ați ajutat așa de mult !
 — Ași. făcu ea neîncrezătoare.
 — Vă mai mențineți declarația inițială ? Știți privitor la...
 — Nu, scutură ea hotărîtă din cap. Asta nu-i în stare să țină un băț de chibrit în mînă, mite
 să facă o crimă. Femeia îi pri vi pe amîndoi subțindu-și ochii. L-ați prins ?
 — Normal ! făcu locotenentul dezinvolt. Acum sîntem într-o odihnă binemeritată.
 — Zău ? Fața femeii era plină de o neîncredere zeflemi- < toare Locotenentul o intuit.
 — Dacă țineți neapărat, vă voi trimite chiar eu, personal, poza asasinului, așa cum l-a
 surprins aparatul fotografic, în cătușe și cu rînjelul cînelui din Baskerville pe buze. Va fi o
 poză de efect. Însă acum este la dezvoltat.
 — Aștept. Hai, căscato !

91

ci»

ffl iH rMică fijeamantawaî și fără «râ-și ia năîrm bun i <qM, se îndepărtă.

Mu te-ai lăsat piraă nu i-ei plătit-o, zise analului, ridi, de pe treapta de piatră.

— Au mai plecat și alții ?

— Activistul «nHtural și profesorul Vereș... Ceilalți pleacă mline sau poimîine

Maiorul o luă iraaîtnfe Locotenentul îl urmă îndeaproape «

— Neău Coraan a vorbit ?

- D:,

- Cela! Ji ?

— Cam ^neu... In urma celor găsite acasă la ei, pînă la urmă a recunoscut complicitatea.

MaioniiJ se uită Ha timar des teiJ de nedumerii.

— Complicitate, în cazul lui, este foarte puțin spus.

— Ai banda declarațiilor ?

— Desigur.

Intrară într-o cameră despărțită de cea a stărețmi printr-o ușă deschisă Dincolo, stareța! și
 economul erau afundați tn

— Pune-1 aici. pe masa asta și închide, te rog, usa aia. zise

Wj ri rul.

Locotenentul așeză casetofonul pe masă și încercă să închidă ușa, însă nu reuși decit să o
 lase întredeschisă. Broasca ■era defectă. Văzîndu-1 pe Eaaîor că-și caută tabat hera, se în-
 dreptă spre fereastră.

— Lasă, nu e nevoie. Nw mai fumez, că și așa rnă doare stomaciul... Dâ-i drurauuil.

Micuța baiiîdă începu să se ruleze în caseta ei transparentă. La împepurt ^»e aiMiră ratște
 j^onMte, ca ale onor oameni care si caută locurile pe scauae. Mrtii fosturad, apoi o liniște
 punctată •d? a răssufLaire sacadată. O voce autoritară întrerupse iiniștea. Apoi :

— Zi J—. la-i« de la început și fii metodic, cum ai încercat să fii și pînă acum

— în ziua de 28 august am pătruns în chilia călugărului ie. unchiul meu,, cu inteinția de a
 sustrage...

— N-ai îuoeput bine. La ce oră ai pătruns ?

— Cam pe la «ciraci, adică șaptesprezece...

~— Și în cameră, zici, că n-ai găsfî pe nimeni, da ?

92

— Așa este...

— Pe Ia ce oră a venit unchiul dumicate ? "" r '

— Imediat. Îl anunțasem că voi veni, de cînd făsesse wîtirna dată la doctorul Manta. Așa că mă aștepta.

— I-ai spus intenția diimitale ?

— Nu. I-am cerut doar să mă adăpostească în seara aree-a șf să mi procure o rasă de călugăr. Atît...

— De ce să te ascundă ?

— Îi îndrugasem o poveste, cum că sînt urmărit pe nedrept din cauza unor încurcături și aveam nevoie de sprijinul Îții. Știți doar că nu era în toate mințile și credea orice prostie...

— Și cum aveai de gînd să procedezi ?

— Planul era destul de bine întocmit de doctorul Manta. Nu se putea să nu reușim.

— Ce îegătură este între dumneata și cei doi străini, cu care ai fost văzut fa Slănic Moldova ?

— Prea muife nu știtt...

— Adică ?

— Trebuia să le duc o valiză dm partea doctorwlni iar ei să-mi dea un pachet Cam așa ceva...

— Și, unde trebuia să se mtrmple schimbul ăsta ?

— Mî se spunea precis locul, âirpă ce afacerea ar fi reușit-

— Furtul, vrei să spui...

— Mă rog,.

— Mona Elefterescu ce rol avea în toată treaba asta ?

— Mona trebuia să mă pună în legătură directă cu ei. Gu-noaște foarte bine germana.

— Era cazul ? Cel mai în vîrstă dmtre cei doi, bătrînul vreau să zic, cunoaște româna mai bine decît germana.

— Și mai era o chestie. Ea o făcea pe translatorea, așa, de ochii lumii Doctorul vroia să forțeze mîna cu ea, căci tipii, după eșecul care l-am avut, cereau banii înapoi.

— Deci rolul ei era de a-i convinge, într-un fel sau altul să nu renunțe.

— Cam așa ceva Mai ales că pe cel tînăr îť fierbea în zeama lui Tipului îi plăcea de ea...

— Să revenim în seara zilei de 28. nu? Deci unchiul ți-a făcut rost de cele cerute și te-a întrebat de ce =ti m-voie de ele, fiindcă oricît de senil era în unele momente, și-a dat seama că veniseși la el cu alte intenții, nicidecum să te ascunzi!...

Pînă la urmă i-ai spus despre ce este vorba, căci aveai nevoie de complicitatea lui. El a refuzat și te-a amenințat că te va denunța. Atunci dumneata l-ai...

— Nu l-am ucis eu ! veni răspunsul celui alt plin de siguranță.

— N-ai vrea să te credem pe cuvînt de onoare ?! Toate probele te acuză și noi pe bază de probe lucrăm. Pricepi ?

— Pricep, însă pe bătrîn nu l-am ucis eu. Cel mult am fost martor la uciderea lui...

— Atunci ai fost complice !

— Nu.

— Dacă nu admiți nici complicitatea la crimă, de ce nu l-ai salvat ?

— Bine, bine, să zicem că-l salvam. Însă de unde aveam eu siguranța că dumneavoastră, pentru gestul meu nobil, mi-ați fi dat drept primă, tocmai ce vroiam eu să fur ?

— Mda. Lasă ironiile ! Gare-i varianta dumitale !

În microfon se auzi o tuse repetată și răsuflarea gîfîită a eelui care trebuia să vorbească. Probabil că microfonul era așezat undeva foarte aproape de gura lui.

— Nici nu schimbasesm trei cuvinte cu moșul. Vorbea rar, sleit și nici nu auzea prea bine, iar eu mă feream să ridic tonul. Ba chiar începuse s-o ia razna. Delira de la o vreme. Atunci, cineva a bîjbîit ușa cu mîna, apoi a deschis-o încet. Acesta h fost norocul meu ; clipele acelea de ezitare. Am intrat imediat sub patul moșului. Altminteri, tipul dădea peste mine !

— Nu i-ai văzut fața ?

— Nu !... în chilie era foarte întuneric.

— La 5,30—6 după-amiaza ?!... Vrei să te cred?

— Bătrînul nu suferea lumina și avea tot felul de hîrtii și pături în geam. Vă puteți convinge...

— Și?
— Persoana care venise, pare-mi-se că l-a clătina să-si dea seama dacă doarme ori nu. Gestul nu ia plăcut bătrînului. L-am auzit mormăind : „De ce ai venit? Ce vrei de la mine ?”1. „Am venit să văd dacă nu ai murit” Atunci bătrînul l-a făc-jt cîine. Și șarpe veninos i-a zis. Vorbea încet și înfundat incit mie mi s-a părut că se sufocă de minie.

— Și vizitatorul ?
— Rîdea mulțumit... Cam așa : Hi. hi, hi !... Apoi a /is :

94

wAm venit pentru ultima oară să-mi spui unde-i ?” La care M-trmui par«ă s-a trezit deodată din amorțeală, a început .le-odată să rîdă și i-a răspuns celuilalt : „Ce cauți tu se află aici, în sufletul meu ! Dacă vrei să-1 iei cu tine, atunci va trebui sa mi iei sufletul !...” Și l-a făcut din nou nelegiuit. Oaspetele s-a înfuriat și i-a zis să lase prostiile. L-a întrebat din nou „Unde-i ?” Și a adăugat : „M-am săturat de cînd aștept ”

— Poți să reproduci exact fraza aceasta ?

— Am să încerc. Cam așa a fost : „Lasă prostiile că acum nu mai scapi. Unde-i ? De atîția ani mă tot duci cu vorba, de mi-au puirozit pînă și oasele în cocina asta a voastră... Zi-mi, unde-i ? Măcar acum. cînd mori ! Cam așa ceva... Vă închipuiți că nu-mi aduc aminte chiar perfect. Cînd a auzit moșul de moarte, s-a înfuriat tare de tot si a început să-1 amenințe ps ceîaialt că va putrezi în ocnă, nu în sfîntul lăcaș, pentru toate fărădelegile făcute și că mîine, adică a doua zi, va spune că-1 cotrobăise pe stareț prin sertarele biroului și cîte și mai cîte.

— Adică ?

— Adică îl mai învinuia pe celălalt că i-a furat starețului un >iel și bani. că ar iiii necinstit o fameie și că, dacă pînă acum j-a ascuns de pedeapsă, de data asta nu-1 va mai tăinui și-l va ria în vileag, ca să nu mai pară în faț-i lumii ca un om în-vătyt și lipsit de prihană Cred că bătrînul o luase razna rău de lot!

— Continuă !

— Păi, după toate astea, celălalt încercă să-1 liniștească și să-1 facă să vorbească mai încet, însă nu reușea. Bătrînul aproape că zbiera și asta l-a scos din sărite, că am mai auzit un „te omor” așa de crîncen și de groznic, îneît mă cuprinse și pe mine frica, acolo sub pat, apoi niște zbateri și atît Bătrînul amuțise iar el, după ce s-a foit un pic prin cameră și a luat parcă ceva de pe măsuta de la căpătiul moșului, s-a strecurat pe ușă, tot așa precum intrase Cînd am ieșit eu de sub pat bătrînul era mort...

— Grezi că dacă ai mai auzi vocea aceea o dată, ai putea s c recunoști ?

— «.tiu și eu ? Poate !...

-- Atunci, dufrutata l-ai igățat în ștreang? Ruspuf-pul veni foarte greu

— Da, eu...

95

— Ce rațiune ai avut ?

— A fost una...

— Adică ?

— Cu cîtva timp în urmă l-am însoțit pe bătrîn acasă la doctorul Manta. L-am dus cu mașina... Zicea că-1 doare capul rău de tot

— De ce tocmai la doctor acasă ?

— Doctorul Manta pretindea că-1 poate consulta mai in liniște.

— Dumneata îl cunoșteai mai demult ?

— Nu. Atunci l-am cunoscut și eu Părea foarte amabil No-a invitat să ne ducem și a doua zi

— Tot pentru consult ?

— Da. Abia după aceea am aflat că doctorul știa de vedeniile moșului și treaba asta îl pasiona în mod deosebit, zicea el.

— Car", de cînd a apărut interesul doctorului Manta pentru cazul bătrînului ?

— Să fie vreo săptămîină înainte de...

— Spera ca bătrînul să-3 ajute ?

— Mai mult. Ambiția doctorului era să-1 facă chiar pe bâ-trîn să fure. Avea circumstanțe

atenuante. Era socotit nebun ;i, de cîte ori se apropia de vitrina aceea, avea vedenii... Toată lumea ştia asta.

— 'Şi?

— Bătrînul însă se lăsa foarte greu.

— Atunci doctorul a apelat la dumneata, bineînţeles în schimbul unei mari sume de bani, nu ?

— Nu numai atît! Nu ştiu de unde aflase de povestea aia pe care acum o ştiţi şi dumneavoastră şi începuse să mă şantajeze. Pînă la urmă m-a convins. El între timp luase legătura cu tipii ăia străini, ca să-şi livreze marfa... Era sigur de reuşită !

— Nu cumva stranii i-au sugerat furtul, cu mult înainte de a te cunoaşte pe dumneata ?

— Asta nu mai ştiu ! A doua zi, după ce l-am dus eu prima dată pe bătrîn la Manta, acesta i-a spus doctorului că durerile îi sînt şi mai mari. Se simţea mai sleit şi zicea că pămîntul se învîrte cu el.

— Doctorul îi dăduse să ia nişte pilule ?

— Cred că da. De altfel, mai tîrau, însuşi doctorul i-a spus că este vorba de un cancer la cap şi că nu mai are mult de

96

trăit! Ii descriesese în cele mai cumplite culori cum va muri. Bju va mai suporta durerea, va orbi, în fine, tot taciniul

— Cum a reacţionat bătrînul, a acceptat propunerea doctorului ?

— Deşi îi spusese că-l poate salva cu medicamentul acela străin, n-a acceptat. A căzut ca o cîrpă pe scaun şi a zis : „De-cît așa, mai bine mă spînzur cu mina mea că e mai ușor de murit. Asta i-a zis şi stareţului.

— Deci, de aici ai plecat dumneata, cînd l-ai agăţat în ştreang, nu ?

— Mi-a fost frică, să nu mi se pună în circă moartea lui, mai ales că în planul doctorului era aşa ceva...

— Probabil după ce s-ar fi săvîrşit furtul, într-un momcit de luciditate bătrînul ar fi demascat totul!

— Cam așa ceva...

— în rest ?

— Nimic. Celelalte văd că le ştiţi mai bine decît mine... Şi poate că n-aş fi simulat sinuciderea lui, însă sub pat era o cruce. Din acelea care se aruncă în fîntînă, de bobotează. Era legată cu o frînghie tocmai bună de așa ceva. Deşi era ea cam subţire...

— închide-1. te rog, spuse r.n;«r.rul ridicîndu sa de pe scaun

— Nu vreţi să ascultaţi şi declaraţia celuiilalt ? întrebă locotenentii1 închizînd casetofomil.

— Deocamdată nu mă mai interesează Ştiu despre ce este vorba. Stareţul apăru în cadrul uşii dintre cele două camere

— N-aţi dori cîte o cafea ?

Maiorul se întoarse spre el şi se înclină politicos

— Vă mulţumim Sînteţi foarte amabil. în^â deocamdată. nu

„Eu aş fi băut o cafea, însă dacă nu vrea şeful, nu vreau nici eu", gîndi cu necaz locotenentul.

Stareţul zîmbi în felul lui nefiresc şi ridică din umeri

— Părintele econom văd că a plecat. Cumva v-am deranjat noi ? întrebă maiorul, privind peste umărul stareţului

— O, nu ! Nicidecum... De cîtva timp nu prea se simte bine şi a ie^it să ia puţin aer.

97

— Curios, nu l-am observat.

— Să fie vreo zece minute de cînd a ieşit. Aveţi cumv nevoie de el ?

— Nu. Am întrebat doar așa...

•*. „Deci a ieşit cam de cînd Nelu

Corban începuse să-şţpovestească varianta sa...", gîndi maiorul şi părăsi încăperea»

CAPITOLUL 14

* — Unde ai fost? îl întrebă răstit maiorul.

— M-am plimbat puţin, ba pe aici, ba pe colo..., răspunse locotenentul.

— Te-am căutat peste tot !

— Se poate una ca asta ?! Cu flerul dumneavoastră ?! „Asta și-a cam luat-o în cap, de când cu treaba aia de la Slănic", se gîndi maiorul.

— Ai mai fost prin camera călugărului ?

— Și pe acolo și prin alte odăi. Au o droaie goale... Pentru ce m-ați căutat ?

— Vreau să mai recapitulăm faptele și să vedem la re concluzie vom ajunge. Ce ai în hîrtia aceea ?

Locotenentul întinse maiorului ceva împachetat într-o foaie de ziar.

— O cană.

Maiorul luă pachetul și-l desfăcu.

4

— Mda, o cană de tablă...

— Am trecut pe la bucătărie și am văzut încă două câni asemănătoare și am luat una s-o privesc. Păreau destul de vechi și știți că mă pasionează lucrurile astea...

— Și ? întrebă maiorul enervat de digresiunea subalternului. Sper că nu ai de gînd să-ți întregești colecția de hîrburi din donații de pe la mînăstiri.

— Nu! locotenentul înghiți cam greu ironia șefului. În timp ce eu mă uitam la ea, un călugăr s-a apropiat de mine și mi-a spus că este foarte veche, are peste o sută de ani.

Maiorul vru să ia cana do toartă, s-o privească mai atent, însă locotenentul îl opri.

98

— Nu puneți mîna pe ea !

— Aha i făcu maiorul. Atunci păstrează-ți-o.

— Călugărul mi-a spus că au fost trei căni din astea, dar de cîteva zile lipsește una.

— Și dumneata ai găsit-o ? - Da.

. — Păi atunci du-le-o ! Poate te alegi cu vreo laudă părintească din partea starețului...

Unde ai găsit-p ?

— În gropile alea din cimitir... Era înfășurată într-o haină preotească și băgată în pragul lateral al unei gropi. Așa a scăpat să nu fie udată de apă. Gropile sînt mai toate pline cu apă, însă nu înțeleg din ce cauză cel care le-a ascuns acolo a avut grijă de ele.

Maiorul se uită la el ca și cum i-ar fi vorbit : „Multe mai ai tu de înțeles, băiete".

— Bucata aia de postav, ruptă de profesorul Vereș, se pare că este din anteriorul ăsta.

■ — Unde ai lăsat anteriorul ?

— Exact acolo unde l-am găsit.

— De ce ?

Locotenentul răspunse tonului precipitat al șefului cu un zîmbet liniștit, nonșalant chiar.

Mimă apoi o scîrbă fără margini.

— Era umed și slinos. Mi-a fost greață să-l iau... Dobre o luă înainte fără a mai ține cont de prezența celui alt.

— Domnule maior, domnule maior ! Să mergem ca și cînd ne-am plimba. Lumea ne vede și s-ar putea crede că nu avem puncte de vedere comune...

„Dacă nu se întoarce chiar în clipa asta să mă pocnească, înseamnă că-i om bun", își zise locotenentul, urmărind mersul șefului.

Într-adevăr maiorul se întoarce, însă nu cu fața care o aștepta celălalt.

— S-ar putea să ai dreptate...

„Parcă numai acum am eu dreptate?! Și în cazul de la restaurantul Perla am avut... Dacă nu forțam ndta un pic, ne apucau anii de pensionare, lucrînd tot la ca'zul ăsta.. "

— Deci ai făcut-o intenționat ?! Cît să fi trecut de cînd ai dat peste ele ?

99

. — Aproximativ o oră...

— De ce așa de mult ?

— Este exact ora pe care ați pierdut-o și dumneavoastră, căutîndu-mă. Am mai trecut apoi prin chilia victimei ?i odiile celor plecați, ca să-mi verific niște presupuneri. Apropo, era să uit... Domnul Hi, Ho, cum îi zice, boxerul, vrea să vă ^mu-nice urgent și strict personal o descoperire senzațională !

Maiorul întoarce spre locotenent o față inundată de plăc-tiseaJă. Popa ridică amuzat din umeri.

— N-avem ce-i face ! Omul a inițiat o ancheta De cont propriu și merită să-i dăm ascultare...

— Și de ce nu ți-a spus dumitale ?

— Prea mic în grad. „Primești întâi un luceafăr pe umăr <,i după aceea stăm de vorbă" Astea sînt cuvintele lui, spuse textual. De altfel, uitați-1 acolo, stă de vorbă cu ex boxerul iar pe econom nici că-1 bagă-n seamă Cred că-1 are la degetul cel mic...

Maiorul făcu o întoarcere țeapănă spre dreapta, a^a » re vremea cînd era recrut și avea cișmele de două feluri \$1 n toate cazanele sub presiune, se îndreaptă spre Hristaehe flora-țiu cu un dor nebun de a-i stîlci nasul.

— Cum se face, domnule Hristaehe, că nu v-ați expus întregul punct de vedere, cînd v-am întrebat ?

— Intre timp. domnule maior, s-au mai petrecut atitea lucruri grave'

— De pildă?

— Pe pildă răpirea profesorului, descinderea subalteT'i-lui duir nea voastră la hotelul „Perla" din Slă.ii» Moldova arestarea lui Nelu Corban și a doctorului și încă multe altele.

— Cum se face că dumneata cunoști acest.? lucruri ? Aici Hristaehe Horațiu își mîngîie triumfător cele cinci fire

dar par rămase înfipite în ceafă, ca puținele ruine ale unui castru roman demult dispărut.

— Acesta este secretul meu, domnule maior, si pasiunea vieții mele. Citesc tot ce apare în domeniul ăsta !

Maiorul dădu din mînă ca și cum ar fi alungat o mu- â supărătoare și locotenentul îi văzu fața, crispîndu-se într-o durere fără margini.

100

— Ți or li plăr-înd dumitale romanele polițiste, cu detectivi r-ip- descoperă în somn cei mai odioși criminali, după nu știu a l'ieac, însă noi, cum vezi, nu sîntem nici polițiști, nici detec-tivi geniali, iar pe făptași i-am depistat și fără ajutorul dumi-tale

— Zău ?! făcu omul, dezumflîndu-se ca un balon roz înțepat cu boldul.

— Zău ' i-o întoarce locotenentul, astfel răzbunîndu-se. Fostul boxer rîdea cu gura pînă la urechi și îl bătea pe spatt în zeflemea. Hristache Horațiu se îmbățoșă.

— N-aș prea crede !

Maiorul făcu un gest obosit, a lehamite.

— Parcă vroiai să-mi spui ceva...

Omul privi pe furiș spre econom, care stătea ceva mai retras de grup. Se apropie foarte mult de maior și-i spuse în șoaptă :

— Am descoperit și eu un criminal!

— Mă rog, mă rog, e o chestiune de fler, zise locotenentul do-a dreptul ironic.

Maiorul îl privi încruntat ca și cum ar fi vrut să-i bage înapoi, pe gît, cuvintele. Se adresă celuilalt :

— Spune, te rog !

— Faptul că acum o oră cineva dădea tîrcoaie ușei ce dă în sala expoziției, nu vă spune nimic ?

— Cum arăta ? Era cumva un călugăr ?

— Da. un călugăr ! Nu 1 am văzut fața. în^ă așa, privit din spate, era de statură potrivită și purta barbă.

— în mînăstirea asta mai toți sînt mijlocii de statură și po.ii tă barbă

— L-am urmărit, însă el probabil că m-a simțit, fiindcă foarte grăbit s-a îndreptat spre pavilionul de vest și acolo l-am pierdut.

— Tot ce se poate. V-aș sfătui să fiți mai prudent în cercetările dumneavoastră. îl sfătui insinuant, locotenentul.

— Sau chiar ar fi bine să le abandonezi, adăugă maiorul. Noi pe ale noastre le-am încheiat și tocmai ne îndreptam spre cameră să ne facem bagajels. Spre seară plecăm . In orice caz, vă mulțumim pentru strădanii.

Urmă de locotenent, Dobre se îndepărtă de grup. încet, ca și cînd și-ar fi propus o mică

plimbare în aer liber.

101

Mormintele păreau simple mușuroaie după ploaia care le bîn'uisse. Gropile săpate aiurea erau pline cu apă. Cei doi le ocoleau cu grijă.

— După cum sînt făcute, se pare că cineva ar fi căutat în zona asta să dezgroape un lucru anume, nu ? zise maiorul.

— Cred că spusele lui Nelu Corban au o doză de adevăr.

— S-ar părea eă-1 crezi nevinovat.

— Nevinovat, nu, însă nu el l-a ucis pe bătrîn. Nici dumneavoastră nu credeți asta.

Criminalul se află aici, între zidurile astea.

Maiorul privea cu jind la dealurile verzi și slobode de dincolo de ziduri. Nu arăta interes discuției cu locotenentul.

— Totuși, în declarația sa, Nelu Corban a ascuns un lucru esențial, care de abia astăzi am început să-1 bănuiesc... Maiorul păru pentru o clipă interesat.

' — Anume ce ?

— Deocamdată nu este decît o supoziție.

Dobre își aprinse o țigară și dădu din cap a paguba.

— În stadiul în care ne aflăm ne trebuie numai certitudini Ale dumitale sînt urmele astea ?

— Da, ale mele.

Cineva venise din altă direcție și continuase drumul oar-curs de locotenent.

— Astea nu mai sînt ale mele.

— Capcana dumitale s-ar putea să fi prins.

— Asta-i groapa unde am găsit cana și anteriorul. Locotenentul se aplecă peste groapă.

— Stai așa, că stricăm socoteala ! ■* Maiorul îi arată chiar pe

marginea gropii urma unui bocanc, numai pe jumătate întipărită. Pămînt cleios și galben conservase exact urma tocului.

— Are ținte și potcoave ca la bocancii militari, zise locotenentul Par să fie noi, căci țintele nu sînt deloc tocite. Se aplecă și maiorul.

— Vezi ?

— Și un orb le-ar vedea, cît sînt de frumos întipărite. :

— Dacă pe gîtul victimei nu și-a lăsat urmele, aici văd că a fost mai imprudent... Ia-le cu grijă. Cu ajutorul unui briceag, locotenentul desprins cu foarte mare atenție bucata de pă-

102

mînt care păstra, ca pe buza unei oale necoapte de lut, urmele degetelor olarului. Apoi tatona cu o mî-nă peretele gropii.

— Degeaba cauți, anteriorul feste acum în cu totul altă parte' Locotenentul se holbă la el plin de neîncredere.

— Mai era cineva în bucătărie, cînd te uitai la oale ?

— V-am raportat, că era călugărul cu care am vorbit, economul, nu știu ce făcea pe acolo, și încă un călugăr...

Cînd ajunseră în dreptul livezii de pruni, văzură vreo cinci călugări cosind iar alți patru strîngînd cu greblele fhuil în căpițe mici. De crengile unui prun atîrnau, o pereche de bocanci, Locotenentul se apropie de ei și-i cercetă. Erau noi, cu talpă groasă bătută în ținte înflorate.

— Ai cui sînt bocancii ăștia ? întrebă locotenentul. Călugării nu răspunseră. Cînd se apropie, văzu că toți erau

încălțați cu gumari. Repetă întrebarea, nu cu același elan ca prima dată.

— Nu știm... Acum îi vedem prima oară. Noi nu purtăm așa ceva...

Plecă dezamăgit și cătrănit, mai ales că maiorul rîdea ca după o glumă bună.

— Să mergem la stareț și să ne luăm rămas bun. Poate că pînă plecăm noi nu-1 mai întîlnim.

În cancelaria stăreției nu era nimeni. Au rugat pe cineva să-1 caute. În timpul rămas pînă la venirea starețului, maiorul se plimbă prin încăpere, deodată nervos, parcă neștiind cum să procedeze într-un lucru ce vroia să-1 facă. În cele din urmă se opri în dreptul bibliotecii. Se

aplecă spre un raft anume, apucă o carte legată în piele roșie și încercă s-o scoată. Cartea se lăsă greu și, când ieși din rîndul celorlalte, mai căzură cîte-va, lăsînd să se vadă golul întunecos al raftului. Băgă mîna adine în golul rămas și scoase ceva negru și textil. Ca un pachet strîns în grabă.

— Vezi unde este ?

Locotenentul cercetă rasa de călugăr. Era încă jilavă Vru să spună ceva, însă maiorul îi făcu semn să tacă. . Pe hol se auzeau pașii celui așteptat.

— Mi s-a spus că vreți să plecați ! zise starețul cu zîmbe-acela blînd și liniștitor.

103

I

— Da ! răspunse maiorul. Ne-am cam încheiat socotelile pe aici...

— Ne pare rău că, atît cîte ați stat, nu ați avut un pic de liniște. Aveți o muncă foarte grea.

— Nu este mai grea decît altele. Nc-am obișnuit cu ea i Maiorul se apropie de stareț și îl luă deoparte.

— Nu cumva știți, călugărul Efronie a mai avut și alte rude în afara nepotului ?

— A mai avut un frate, pare-mi-se... Mai mic cu Vreo douăzeci de ani! Cîndva îmi tot vorbea de el.

— Vă mai amintiți cînd v-a vorbit ultima dată ?

— Cred că sînt vreo zece ani și am impresia că, atunci cînd mi-a vorbit, îi murise acest frate. Era foarte distrus. îl iubea mult. Spunea că avusese o viață foarte zbuciumată și mai tot timpul fusese hăituit L...

Maiorul clătină din cap dezamăgit Se uită Ta econom care intrase fără să-1 simtă și se întreba de cînd era acolo.

— Deci asta-i tot. Credeam că i-au mai rămas ceva rude în viață. în afara nepotului, care nu-i prea face cinste...

Cînd să plece, abia în capul scării de la ieșire maiorul ti mai întrebă :

— Ziceți că de mîine dimineată închideți expoziția pentru curățenie ?

— Da. așa ne-am hotărît...

Maiorul dădu din cap cum că ar îi înțeles și își mai luă încă o dată rămas bun. Pe lîagă el treceau în șir indian călugării pe care îi văzuse la cosit. Aveau fiecare pe umăr cîte o greblă sau o coasă și mergeau cu privirea în pămînt, dîndu-ți ipipre-sia că sînt supărați. Ultimul făcea excepție. El nu purta vreo unealtă pe umăr, în schimb ținea de șireturi o pereche grozavă de bocanci cazoni, noi, nouți.

CAPITOLUL L

— Și zi așa. mister Hi Ho, te consideri un om terminat și fără nici un scop în viață. Dă carte... Amicii dumitale, polițiș-

104

tiî. nebănuîndu-ți ardoarea cu care ai lucrat pentru ei, bineînțeles în subteran, chestie ilegală (rinjet prelung), neț tun de nimeni, neauzit nici de vînt, te-au torpilat brutal în sensibilitatea dumitale clasicizată, imprevizibilă și indubitabilă, ți-au smuls bretelele de la pantaloni și ți-au dat un picior în spate !

— Termină ! Nu vezi că ești beat ? Vorbești anapoda.-Hristache Horațiu se uita la cărțile de joc din mînă așa cum se uitase prima dată, cînd era mic, la primele litere din abecedar. Cu o batistă enormă, cadrilată și foarte boțită, trecea, din eînd în cînd nervos, în dușmănie peste față și chelie lăsînd în urmă pielea ușor înroșită, vîrstată de mici fire sîngerii, adevărate dîre de suferință.

Domnișoara Irinel Popa, într-un vast capot roz-seclam, stătea leneșă într-un balansoar mic, și arunca, din cînd în cînd, spre Ignat Valentin priviri senzuale, pline de o pornire apocaliptică, abia înfrînată. Avea fața în flăcări : dragostea o făcea să se simtă plină de încredere în puterile ei. Pe gît avea o mușcătură rozalie și era mîndră de ea ca de-o medalie jubiliară. Stătea picior peste picior și se simțea ca la ea acasă.

— Mai toarnă-mi, stăpîină a desfrînării î îi zise declamativ fostul boxer, arătîndu-i paharul gol din fața sa.

Irinel luă o mutră de pisică alintată :

— Valy, te rog, respectă-mă, măcar în luna de miere ' Ii turnă dintr-o sticlă de coniac, ce o

avea lângă micuî balansoar.

— Ha, ha, rîse spart boxerul. Luna noastră de miere n-a durat nici măcar o săptămînă. Duse paharul la gură și sorbi cu ^ornot. Se întoarse spre celălalt. Pas, băiete, ce naiba... 1 Bău tot coniacul și aruncă paharul în pat.

— Mîine, plecăm ! Tu, pasager clandestin, mai rînîi 7 Hi Ho rostogoli spre el niște ochi congestionați :

— Cred că tot mîine voi pleca si eu...

Se uită la ceasul de la mînă și oftă a îngrijorare.

— În seara asta vreau să mă culc mai devreme

— Boxerul se holbă ambiguu la el. Era beat. Ii împinse paharul cu degetul arătător, vînat și gros cît un debrețin.

— Nu mai beau..., zîmbi firav Hi Ho, a scuză și vru să se scoale. Laba mare și păroasă a fostului campion la categoria semigrea, îi îndesă în scaun. Hi Ho se uită la el ca și cînd i se

105

striviseră niște ouă în buzunare. Privi implorator spre doțnni-soara Irinel :

— Termină, Valy, domnul Hristache e obosit !...

— Merți, zise plin de ură Valentin. După ce m-a curățat și de banii de tren acum vrea să plece ?!

Se întoarse spre celălalt și-1 privi lăptos și rugător.

— Să jucăm, Hi Ho, să jucăm. Vreau să-ți cîștig depozitul ăla nenorocit de scînduri... Fă-mă și pe mine om !

— Ești beat, băiete ! Mie nu-mi plac bețivii!

Boxerul tresări. Glasul lui Hristache Horațiu suna altfel de cum îl știuse, straniu și metalic. Rămase într-o poziție pleoștită de semn de întrebare.

— Măcar...

Omul se ridică de pe scaun și îl privi sever. Ochii namilei căutară supuși, în lături, ca ai unui animal biciuit. Scoase un teanc gros de hîrtii albastre, smulse din mijlocul lui cîteva și le aruncă pe pat. Banii se împrăstiară.

— Cred că va ajunge pentru tren și micul dejun de mîine dimineață ! Se înclină ceremonios în fața domnișoarei, care rămase ghemuită în micul balansoar și fără a-i mai acorda vreo privire celuilalt, părăsi camera. închise cu grijă ușa în urma Lui, privi atent și îndelung întunericul holului și, cu pași abia simțiți, se îndreptă în sens opus camerei sale.

Boxerul se ridică imediat de pe pat, fără să se atingă de bani și își lipi urechia de tăblia ușii. Apoi reveni.

— N-a ținut figura '

Femeia își recapătă aerul ei acru și pusă pe ceartă :

— Fiindcă te-ai purtat ca un imbecil! Trebuia cu"1 orice preț reținut.

— Dar...

— Nici un dar, imbecilule ! Noroc de mine, că de mult înfundai pușcăria ! Pradă unei nervozități excesive, femeia își duse pumnii strînsi la gură și începu să muște din ei. în lumina palidă a becului din tavan, un rubin, venit parcă din altă lume, își aruncă văpăile sîngerii, într-un joc vrăjitoresc, pe pereții întunecați ai camerei.

Privirile celor doi se încrucișară nebune. Bărbatul rînji silit, gata să se repeadă la gîtul alb al femeii. Stătu așa în cumpănire, un minut, două și apoi se îndreptă spre ușă. Puse mîna pe ț

106

clanță și privi din nou femeia. Aceasta scotoci într-o poșetă mică și îi întinse o lanternă de mărimea unui stilou.

— Ești nebună ?! Știu precis unde este pe întuneric... Fifty-fifty, nu ?

— Descurcă-te singur, zise ea abia auzit. Pe mine nu conta. De altfel ar fi mai bine să plec în camera mea.

Noaptea închise totul ca într-o cameră obscură. întunericul distrusese orice prezență a lucrurilor, orice punct cardinal, negînd simțul orientării. Nici vîntul nu mai bătea. Căzuse undeva în tufele de verdeață sau între cele două ziduri, neputincios ca o pasăre mare, cenușie, neștiind încotro s-o apuce.

Omul ridică ușor mîna asudată spre suprafața zgrunțuroasă a peretelui. Pipăi orbește și, în cele din urmă, o retrase neputincios. O durere ascuțită îi dădea senzația că are un cui înfipt în ceafă. Urechile îi țiuiau iar fruntea îi era permanent plină de broboanele unei transpirații reci. O mișcare mai mult bănuită, ca suflul unui aer dislocat îl făcu să-ți țină respirația.

Deveni foarte atent. Cineva se afla în preajma lui.

„Nu-mi plac lanternele și nici tropăiturile noaptea, deși acestea două îți dau curaj, iar mie în clipa asta mi-e frică...” însă întunericul rămase compact și liniștit. Simți că celălalt trece foarte aproape de el, atît de aproape, îneît îi descoperi mirosul.

„Mă cauă. Pe mine sau pe altcineva ?! Dacă nu m-a simțit și mă caută pe mine, va mai trece pe aici, că drumul lui se înfundă într-o ușă. Sau vrea să treacă de ea ?!”

Celălalt trecu din nou. Tot atît de aproape. Omul de lîngă zid se concentra mai mult și-1 recunoscuse.

„Umblă în ciorapi, cu pantofii în mînă iar eu aș putea să 1 strig și să-i spun că nu mă interesează, însă atunci ce-am făcut ?»

După cîtva timp se auzi undeva, mai departe o ușă închi-zîndu-se încet. Omul răsuflă ușurat. Știa că deocamdată celălalt nu va mai reveni. îl va căuta din nou, însă în altă parte.

Deodată se auzi un zgomot surd. Tresări. Zgomotul venea de dincolo de zidul de care stătea lipit. Ceva ca un scîrțîit de geam sau foșnetul unui postav rupt. Se desprinsese din colțul lui și se apropie de ușă. Ascultă atent cîteva clipe. Nimic ! Poate

107

că i se păruse. într-un astfel de întuneric și liniște, simțurile uneori te mint!

Se desprinsese de lîngă tăblia ușii masive de stejar și străbătu repede coridorul. Ocoli un zid alb, așa îl vedea ei în clipa aceea și intră într-un gang atît de îngust încît dacă ar îi întins mîinile, ar fi reușit să atingă cu ușurință pereții laterali. întunericul deveni vîscos. Mergea din ce în ce mai greu, lovindu-se de tot felul de mici obstacole, care scoteau un zgomot înfundat, iung doar pînă la urechile lui.

„Aici nici moartea im s-ar descurca fără un dram de lumină”...

Scoase din buzunar o mică lanternă și o suviță palidă găuri întunericul. Bra 11,15- Inspecta cu Lamina, pe verticală, zidul din dreapta. Apoi își lumină picioarele enorme din cauza unor bucăți de sac, în care și le înfășurase. Gu o sprinteneală neobișnuită escaladă zidul, așa cum ar face-^o aipiniștii.

Ajuns în dreptul unei fereștruci, privi înăuntru și se strecură prin ea fără nici o dificultate. Simți în fața sa pînza groasă și prăfuită a unei draperii. Și deodată, .fără nici un motiv anume avu senzația clară că rai e singur în încăperea aceea. într-adevăr, la cîtiva metri de el, ghemuit în spatele unei vitrine altcineva avea aceeași ciudată senzație. I se părea că cineva străin violase intămîtatea celor patru pereți. îl străbătu un fior de Irig și mîîraie începură să-î tremure spasmodic. Cadranul fosforescent al ceasului brățară arăta ora 11,20. Socoti că mai are destul timp la dispoziție. Se ghemui după vitrină, stăpînin-du-și cu greu pulsațiile inimi.

Printr-o fereastră străbătui o lumină albă și difuză, o miră rază de lună filtrată printr-un munte de vată. Omul de lîngă vitrină văzu cum banul aîbicos al lunii înoepea să răsară din perdeaua de nori. Se gîndi -

„Voi lucra fără lanternă... încă un minut, două și totul va fi perfect!”...

Omul de după draperie privi spre aceeași fereastră și fața i se crispa într-un gest de nemulțumire. Se consolă :

„Pe cît mă dezavantajează lumina asta, deconspirîndu-mă, pe atît mă ajută în orientare...

Așa că n-are detît să apară și soarele ?”.

Rămase în aJU.^ro. Se străduia să respire cît mai incet posibil. Se îngrozi la jindul că l-ar apuca tușea aceea sîcîitoare

108

da dimineată. Luase ioatc siropurile și băuse toate ceaiurile posibile, numai să și-o oprească. Poate că și din această cauză transpira continuu. Cuiul din ceafă îl simțea acum înroșit. Se gîndi că această durere îl încearcă în fiecare toamnă ploioasă și că trebuie neapărat să consulte un medic. De altfel știa că-i un început de spondiloză, dacă nu ceva mai grav.

„Dacă mise capul, gîndi el, aude celălalt cum îmi trosnesc vertebrele, ca niște degete țepene L"...

O pînă groasă de nori restabili întunericul. Prin fereastră peticul alburii al lunii fusese înlocuit cu o pastă groasă de cenușiu spre negru.

„La naiba cm toate astea f Trebuie să sfîrșesc odată, că mă apucă dimineața aici !"...

Omul dîa dreptul vitrinei se ridică și începu să pipăie îndelung suprafața netedă a sticlei.

Făcu o mișcare bruscă și produse un mic scîrțîit.

»Aha, lucrează cu mănuși chirurgicale. Treabă fină, de doctor, nu glumă t gîndi cel de lingă draperie. Aș putea să mă apro_ pîi de ei, să-1 bat pe umăr și să-I întreb: Nu vă supărați, domnule, nu știți unde este stația lui 32 barat ? Sau ceva mult mai trăsnet. Însă lasă-1 să se afunde întîi în nemernicia faptei lui !"... Zîmbi întunericului cu fața plină de sudoare.

„Ar fi mai simplu să ridic capacul și să-1 iau, gîndi cel de lingă vitrină.» Apucă de marginile capacului ce închidea vitrina și vru să-1 ridice. Se crispa într-un mic efort Se opri brusc îndepărtă mîinile ca ars.

„Sînt un bătrînt imbecil și nerod f Dacă forțam capacul, se declanșa sistemul de alarmă și cu asta încheiam povestea Doamne apără și păzește!". Și, fără să realizeze ridicolul situației, își făca semnul crucii. Repede și de trei ori t

Dîndu-și seama ce imprudență putea face, le ignoră pe celelalte mai nrici. Aprinse o lanternă și inspecta atent. O înfășură, așa aprinsă, mtr-o batistă și o așeză ușor pe geamul vitrinei. Lumina se filtra sărac și difuz prin țesătura batistei. Scoase ceva, ca un creion, și trase o dungă rotundă și groasă pe geamul vitrinei. Probabil o luminare. Apoi cu un diamant de geamgiu, trase încet și chinuit, străduindu-se să urmărească dunga de ceară. Lucra concentrat. Geamul scîrțîia cumplit. Asta n permise celui de Îngâ draperie să-și schimbe poziția, să se

. L«9

apropie mai mult, tîrîndu-și picioarele oblojite pe lespezile lunecoase ale încăperii. Acum era foarte aproape. Pipăi ușor cu mîna peretele și atinse butonul rece al unui comutator.

„Aș putea să-i sfîrșesc chinul, însă de ce să nu-1 las mai departe ?! E în mîinile mele acum !".

Un val imens și cald îi cotropi întreaga ființă, ca valul unui sînge fierbinte, erupt dintr-o arteră sfîșiată. Scîrțîitul geamului sub diamant îl făcu să se scuture nervos. îl urmărea atent pe celălalt. Lumina lanternei îi era de ajuns ca să-i observe toate mișcările. îl văzu cum se îndreaptă de șale, după ce încheie cercul cu diamantul, tăie dintr-o rolă de leocoplast două fișii pe care le lipește cu grijă în interiorul cercului și lovește scurt cu podul palmei. Se auzi un pocnet înfundat și omul ridică, agățat de plasture, un petic de geam rotund. Apoi înfundă o mîină în gura geamului și scoase, destul de precaut pentru clipa aceea, așa cum ar face-o un prisăcar cînd scoate un fagure dintr-un stup plin eu albine, Marea Cruce. Privi în jur, ca și cum ar fi putut vedea pe cineva în întunericul ce-1 înconjură și-1 ascunse sub pulpana hainei. Se uită din nou cu multă atenție la vitrină și, după ce se convinse că totu-i așa cum dorise, se îndepărtă, luminîndu-și timid calea.

„Acum ar fi timpul!" Omul duse încet mîna umedă și fierbinte, spre zidul zgrunțuros și întîlni butonul comutatorului.

O lumină orbitoare inundă întreaga sală. Din cupola fostei capele atîrna în mii de curcubeie imensul can delabra. Clipa îi surprinsese pe cei doi la un pas unul de celălalt. Bărbatul mărunț, cu fața lac de sudoare, întinse o mîină leneșă într-un gest, parcă de implorare :

— Dă-mi-1 !...

Din ușa deschisă se îndreptă spre ei Dobre urmat de locotenent.

— Ce-ai făcut, părintele Gherasim, nici n-ai avut timp să-ți schimbi hainele de oraș cu preacinstita rasă călugărească și te-ai și apucat la miezul nopții să faci inventarul ?

Apoi se întoarse spre bărbatul cel chel, privindu-1 ironic :

— Iar ți-ai dat în petic, dragă Teo ! Mîine te torn colonelului ! Pieri din ochii mei, sinucigașule'...

Falsul Hi Ho ridică obosit din umeri, își îndesă mîinile în buzunar și se îndreptă spre ușă. În întunericul ei desluși fața

holbată, sluită de mirare a fostului boxer. îl văzu și acesta o luă la fugă pe coridorul lung și plin de umbre. Falsul Hi-Ho strigă după el.

— Hei, băiete, ce naiba faci la ora asta de nu ești în așternut ?! Pariez că, dacă te invit acum să facem o foiță, mă vei refuza categoric !..

CAPITOLUL 16

! A doua zi, în jurul orei opt în cabinetul colonelului se petrecea o scenă nu chiar atât de plăcută. Colonelul, așezat la birou cu un maldăr de hîrtii și fotografii în față, reprezen-tînd chipuri de bărbați sau femei, în diferite posturi, așa cum fuseseră surprinși de obiectiv, interioare și exterioare de case, mașini de toate tipurile, obiecte de cult și de artă etc. etc.

în fața lui, picior peste picior, stă Dobre, cu mîinile ascunse sub birou, mușeîndu-și buza de jos cu o enervare ascunsă. Se străduia din răputeri să găsească măcar o mică fisură în cascada de cuvinte ce curgea peste el, din gura șefului, bineînțeleș, însă trecuse aproape o jumătate de oră și nu reușise mai nimic.

În spatele maiorului, cam la o distanță de un metru, stătea în picioare căpitanul Voinet Teodor, cu capul plecat ?i mîinile împreunate în față, ca un elev căruia i se făcea o muștrare aspră și el nu înțelege ce se petrece cu el.

Din poziția sa, colonelul nu vedea decît o chelie mare, roșie și inundată de broboane de sudoare, precum un cîmp neted, plin cu dovleci albi.

— Este inadmisibil felul dumitale de a acționa ! Și acesta nu-i singurul caz în care dumneata acționezi în stilul ăsta detestabil, hazardant și plin de riscul eșecului.

Domnuie maior, îți ordon, încă o dată, să nu încerci să-i iei apărarea !

Dobre ridică ochii spre el și se întrebă nedumerit cînd oare avusese intenția să ia apărarea colaboratorului său

— Auzi, dom'le, pînă nu se înhăitează cu toți derbedeii, avortonii și aruncații peste gard. la pocher, orgii cu coniac,

111

femei și mai știu eu ce, nu-și poate duce la capăt misiunea i Iar jocul acela stupid, de-a baba oarba încep să cred că-i pasiunea vieții dumitale ! Am ordonat, și aici colonelul, pătruns de importanța celor ce avea să spună, aproape că se ridică în picioare — să se acționeze sobru, legal și în conformitate cu etica profesiei noastre ! O ! Păi nu, domnilor!... Va trebui să trec la măsuri ! Și încă dintre cele mai drastice'

Maiorul, încercă să spună ceva. Poate faptul că ei. în acest caz, destul de dificil și de rar în practica lor, fuseseră nevoiți să acționeze ceva mai aparte, mai ales căpitanul Voi-neț, procedase cu multă dibăcie, eă altfel cum ? Doar ăla nu era nebun, infractorul, să se demaște numai pentru că Voinet recită frumos „Cățeluș cu părul creț...”, însă se lăsă, pentru a nu știu cîta oară, păgubaș, redus la tăcere de gestul categoric al șefului.

Pe cît era el de pîrpiriu, căpitanul Voinet ar mai fi căzut și jos, carbonizat, fără suflare, dacă în clipa aceea ar fi întîlnit privirea colonelului.

— Ar trebui să mai înveți de la cei mai tineri ca dumneata... De pildă, de la locotenentul Popa, care s-a descurcat excelent la Slănic Moldova și apoi în prinderea lui Nelu Cor-ban ! „Merci ! Dar cine stătea după tufe să-i sară în ajutor la cea mai mică clipă de primejdie ?” Maiorul zîmbi în-ciudat.

— Ești liber ! Și să nu mai aud de astfel de lucruri, că atunci uit de merite, uit de tot și... înțeleș ?!

Cu aceeași figură de copil năpăstuit pe nedrept, căpitanul Voinet făcu sînga-mprejur și se grăbi să dispară prin ușa,, din spatele său.

Colonelul, după atîta logoree nervoasă își dresе glasnl de cîteva ori. Maiorul oftă și dădu din cap a pagubă. Își scoase tabachera și prinse a buchisi după o mărășească.

— Măi Dobre. oftă colonelul, de ce nu ai atîta voință să te lași de fumat ? Nu vezi că-ți face rău ? Crezi că durerea asta de stomac e întîmplătoare ?

Impasibil, maiorul își aprinse țigara, împrōșcînd aerul curat al biroului cu un fum înecăcios. Se uită la colonel oarecum înveselit.

„Pariez că nu de mult a citit în „Magazinul” treaba aia, că dacă stai în cameră cu un fumător si chiar dacă tu nu fu-

r mezi, inhalezi tot atîta fum ca și celălalt, și e la fel de dăunător l sănătății*... Calm își băgă bricheta în buzunar.

Telefonul sună strident și colonelul ridică receptorul precipitat rostind, cu sufletul la gură, un „Da !” rotund și înțepat ! Apoi aruncând spre maior o privire îngrijorată adăuga : „Am onoarea, domnule procuror !...” Dobre se ridică de pe scaun, făcîndu-i disperat semn cu mîna și șoptindu-i :

— Am holeră !... Ciumă bubonică !... Tuse măgărcască !... Orice1...

— îmi pare rău, domnule Ogneanu. L-am învoit astăzi ! E suspect de ulcer perforat!... Da!... Da L... Cred că acum e pe masa de operație... Să trăiți !... Așeză calm receptorul în furcă !

— Am ajuns să mint pentru voi ca un...

| — Îți mulțumesc. Sandule, oftă Dobre. N-am chef să-1 văd

l astăzi pe pisălogul ăsta ! Mîine, poate, am să fiu într-o stare și sufletească mai bună'

I Colonelul zîmbi „a înțelegere” și împinse dosarele spre | marginea biroului.

; — Hai. să dăm dracului toate hîrțile astea și să-mi spui

tu mie. în două cuvinte, cum devine cazul. Maioruf M caută o poziție mai comodă.

; — Ne oprișem cu ancheta la Nelu Corban. Toate conver-geau spre el și probele, la prima vedere, n implicau nu numai în w.rativă de furt. răpire de persoană dar îl făceau cul-pabj! ț> dn crimă ! Toate acestea făcute la inițiativa și sub îndrumarea doctorului Manta care-J finanța. La anchetă, după cum știi Ne lu Corban recunoaște absolut totul fără rezerve irt *fi»ră de crimă și ne relatează ovestea aceea pe care am luat-o de bună nu fiindcă l-am fi crezut pe cuvînt de onoare, ci pentru ră noi începusem de acum să ne creăm o altă pistă i

— Deci ? făcu colonelul, un pic impacientat de introducerea lungă a maiorului Anume ce ?

— într-o mare măsură, cele spuse de el întăreau o parte din presupunerile noastre. în primul rînd. felul cum pornise NpIu Corban la acțiune, ar fi săvîrșit un furt fără urme vizibile !a prima vedere !

— Deci crima o consideri un accident!...

— Da . întors cu buzele umflate, după atîtea isprăvi inutile și grave, refuză participarea în continuare ta această

afacere pe care, în noile condiții o consideră sortită eșecului, însă doctorul îl șantajează că-i va pune în cîrcă uciderea moșului ! Apoi se procedează la răpirea profesorului Vereș, crezîndu-se că și el ar fi intenționat să sustragă crucifixul. îl aduc la casa doctorului, i se face scopolamină dar sînt dezamăgiți. Profesorul cunoștea existența celui de al doilea crucifix, dar nu știa unde se află el în momentul de față.

— Atunci caută și ei altă pistă, nu ?

— Desigur. începe și doctorul să creadă în povestea iui Nelu Corban și procedează ca atare. Cu ajutorul lui Bogdan Hanea venit în țară pentru acest furt, de altfel el a finanțat toată afacerea, îl depistează pe Curelaru Mircea, fratele victimei, care, hăituit de lege pentru o serie de jafuri cu mîină înarmată, găsește adăpost acum vreo douăzeci de ani, la mî-năstire. Bineînțeles ajutat de fratele său, care era convins că-1 va aduce pe calea cea dreaptă. Curelaru Mircea alias părintele Gherasim...

— L-a ținut atîta timp, promițîndu-i că-i va dezvălui taina unei comori, pe care Curelaru o credea îngropată la mînăstire.

— De unde și gropile acelea făcute aiurea în cimitirul mî-năstirii. Ne-au atras atenția chiar din ziua înmormîntării, însă abia după declarația lui Corban, le-am aflat rostul. Bănuielile încep să se certifice, după ce aflăm că, în timp ce Nelu Corban făcea excursii cu cei doi străini la Slănic Moldova, doctorul îl cheamă pe acest Curelaru Mircea și îl obligă prin șantaj să continue treaba începută de Nelu Corban. Doctorul forțează nota, fiindcă domnul Richter, alias Bogdan Hanea intrase •în panică și cerea cu orice preț banii investiți în finalizarea afacerii.

— Iar doctorul îi înghițise o groază de bani...

— Revenind la aspectul strict al problemei, se știe că în camera victimei nu au fost găsite

urme de amprente sau altceva, care să ne conducă cît de cît spre o pistă. Bătrînul avea o barbă așa de mare și plete atît de lungi, îneit amprenteles ucigașului nu au putut rămîne pe gîtul victimei. Părul abundant al victimei i-a servit minunat drept mînuși asasinului... în schimb, pe măsuta de la capul patului se găsesc urmele uscate ale cîtorva picături de lapte. Apoi Popa descoperă cana în care i-a fost adus laptele victimei, într-una din gropile din cimitir. Cana, în sfîrșit, păstra amprenteles ucigașului...

114

Maiorul făcu o pauză. Vorbesc prea mult! De obicei era omiu care mai mult purta dialoguri intenoure Scoase tabachera și reîncepu ceremonialul cu mărășeasca. Colonelul strîmbă din nas și, constatînd cît de nepăsător trage maiorul din țigară, se gîndi la o eventuală mască împotriva fumului de țigară sau un filtru anume care, introdus subtil în nas, fără să jeneze respirația, ar rezolva în sfîrșit și această problemă.

— Nu ne rămînea decît să-i dovedim și complicitatea cu cei de afară, adică prîn doctorul Manta. Trebuia să lucrăm fin, fără zgomot și tatonări inutile. Așa că lansăm zvonul că afacerea e încheiată, că făptașul este prins în persoana lui Nelu Corban, ne facem valizele, nici prea discret, nici prea ostentativ și plecăm în urma noastră rămîne pe baricade bietul Voineț...

— Și mă roq. de ce „bietul” ?! Maiorul trecu peste această întrebare.

— Noi, adică eu și Popa facem o mică excursie pînă acasă, ne îmbăiem, ne primenim și pe la ora zece, cînd bezna era în toi, ne întoarcem și ne împrăștiem, precum o grupă de pușcași, pe lîngă pavilionul cu sala expoziției. De data asta am acționat după metoda cadetului meu ! Adică, atunci cînd lucrurile se tărăgănează, trebuie ajutat presupusul infractor să fie mai operativ, mai curajos, și după ee-i faci lucrătura asta, expresia îi aparține, poți să te duci liniștit, sâ-1 aștepți la locul faptei...

— Cum a pătruns Curelaru în expoziție ?

— Foarte simplu... Tot săpînd el așa de nebun, dă peste o hrubă, pe jumătate plină cu pămînt, care ajungea exact sub saia expoziției. Deci primitiv, însă sigur. în rest căpitanul Voineț a finalizat ce pregătisem noi și a făcut o treabă de bijutier...

Colonelul tuși de cîteva ori vădit nemulțumit.

— Ar mai fi de lămurit niște probleme...

— Ce probleme, se încruntă Dobre care considerase că fusese foarte explicit.

— De exemplu cei doi : Irinel Popa și fostul boxer, în raportul de ieri erau trecuți ca dubioși și nu prea reiese în ce fel?

Maiorul se foi plictisit și obosit pe scaun.

— Cei doi îndrăgostiți... S-o ia naiba de treabă!

■*.

-*

115

Astia pînă și din sentimente fac arme pentru bișnița Tor. Sînt o pereche de escroci specializați în acțiuni mărunte prin stațiuni* sau prin alte locuri unde oamenii vin cu ceva bani la ei și sînt dispuși să se distreze. Profitau de acest lucru și pur și simplu îi tapau de bani prin diferite mijloace : furt, șantaj, mici împrumuturi și bineînțeles jocurile de noroc, unde erau bine puși la punct. Ultima lor victimă trebuia să fie căpitanul Voineț. adică prea simpaticul Hi Ho, șef de depozit..

— Să nu-i scăpăm din vedere ' Cine știe...

Maiorul se uită la colonel ca și cum i-ar fi spus : „de ce nu citești din nou rapoartele, dacă ai uitat ceva ? Sau îți place vocea mea...”

— I-am spus lui Popa săi sesizeze pe cei de la moravuri ! E treaba lor !...

Colonelul, în sfîrșit, își dădu seama că Dobre este extrem de obosit. Nu dormise deloc noaptea trecută și se hotărî să-1 lase să %e odihnească

— Ar mai fi cîteva probleme de clarificat. Mă refer la participarea la acțiune a lui Bogdan Hanea, alias domnul Ri'h-ter. își are partea lui de vină în toată povestea asta, nu crezi ?

Dobrc ridică neputincios din umeri :

— Cum să-i dovedești participarea. El a plătit, alții au executat f... Pe simple declarații, fără probe concrete, nu numai Ogneanu dar nici un alt procuror, fie el stagiar nu-ți confirmă dosarul !...

— Am să mă mai gîndese, oftă colonelul. Du-te, aeașă, Petre ! Mîine ești liber. Să nu te prind pe aici ! Clar ?

Maiorul îi mulțumi în gînd și se sculă de pe scaunul pe care înțepenise. Stomacul îl ardea și un gust de cocleală îi umpluse gura.

„Cred că e necesar să mă las odată de porcăriile astea de țigări*, gîndi el așezîndu-si ținuta.

— Nu să crezi, ci să fii convins că e absolut necesar să te lași de fumat! îi rosti colonelul cu voce tare gîndul.

Maiorul rămase locului, pe jumătate pornit spre ușă. * „...și să mă duc neapărat la un psihiatru, că nu mai știu ce e cu mine, se hotărî maiorul în gînd, punînd mina pe clanța ușii. Tot ce-mi trece prin gînd află vecinul !*

116

— Nu vrei să-ți recomand doctorul meu ? îl mai întrebă cu solitudine colonelul, însă Dobre se holbă la el, nespun de caraghios și ieși din birou cît putu mai repede.

CAHTOUL 17

Cu pașii tîrșiți. bătrînul străbătu holul întunecos al casei și intra în camera de zi. Un miros de flori moarte -și de praf îl izbi în față, dîndu-i o senzație de sfîrșeală. Mirosea și era întuneric cenușiu, ca într-un cavou. Fără a-și scoate pardesiul, bîjbîi cu o mîină prin aer, întîlni spătarul moale al fotoliului și se lăsă în el. Bătrînul stătu așa timp neînchipuit de mult, golit de gînduri și nemaisimțîndu-și bătăile inimii. Percepea, fără să vadă, lumina ce se filtra sîrac, prin perdeaua albă a ferestrei Se concentra o clipă și zări undeva printre frunzele artarului un fragment, încă palid, din luna toamnei. Se însera.

Privi străin obiectele din jurul său și nu le mai recunoscuse Fruntea i se relaxa într-o pace demult așteptată iar liniile contorsionate ale obrazilor zvîcniră abia știut spre niște forme liniștite. Ațipi

Dinspre bucătărie se auzi un zgomot de crătjiți trîntite. O ușă se deschise și cineva intra.

— Tu ești Măria ?

— Da, domnule... Ați adus bagajele de la gară ?

— Sînt în hol !

Femeia străbătu camera și intra în holul întunecos. Se întoarse cu cele două geamantane și le așeză lîngă „canapea.

— Să aprind lumina, domnule profesor, și să desfac geamantanele ?

— O nu, nu e nevoie ! Te rog, nu te îngriji de geamantane Am eu tot timpul pentru asta...

Femeia ridică nepăsătoare din umeri.

— în timp ce erați plecat să aduceți bagajele de la gară, v-au mai căutat domnii aceia de ieri... Mi-au spus că vor reveni.

117

Bătrînul își înfrînă un gest de neliniște.

— Bine, bine ! Te rog, du-te la bucătărie... Plecă îmbufnată de felul cum fusese expediată.

— Și chiar nu vreți să aprind lumina ?

— Nu e nevoie. Mă descurc destul de bine și așa. Du-te! Cum rămase singur, se sculă din fotoliu și foarte preci,

pitat ridică un geamantan pe birou. II deschise și cotrobăi în măruntaiele lui. Scoase un pachet alb de forma unei cutii. Deschise apoi un mic fișet verde, situat în colțul camerei, lîngă birou și băgă pachetul înăuntru. După ce îl încuie se așeză din nou în fotoliu. Răsufală un timp ușurat, apoi se ridică iar și se apropie de fișet, deschise febril mica poartă verde și începu să rupă grăbit sforile pachetului. După ce-l desfăcu, se dădu un pas înapoi și rămase așa, într-o contemplație mută, timp nemăsurat de lung.

„încă nu e timpul luminii", gîndi el. Se smulse cu greu de sub puterea acelei magii, închise pentru a doua oară dof-tița verde și se retrase în fotoliu, hotărît să aștepte mișcarea razei de lună. Era atît de adîncit în. meditație, încît nu auzi că femeia intrase în cameră.

— Vă caută un tînăr, domnule...

Bătrînul o privi ca și cum femeia i-ar fi vorbit într o limbă necunoscută.

—r Zice că îl cunoașteți și vrea să vă vorbească neapărat... Este deja la ușă. Să-i spun să intre ?

Era îmbrăcată ca pentru plecare.

— Eu trebuie să plec... V-am lăsat mîncarea acoperită pe masa din bucătărie... Nu întîrziați, că se răcește și-i păcat.

— Poftește-1 înăuntru, te rog, și după aceea poți pleca în cameră intră, timid, un tînăr înalt. După felul cum

înainta spre bătrînul profesor, se vedea precis că nu-i făcea plăcere vizita. Bătrînul avu o mică tresărire, apoi își reveni.

— Bună seara. Vă rog, să mă scuzați... B o oră nu prea...

— Oh, dumneata erai, tinere ? Ia loc... Ii arătă fotoliul din fața celui în care stătea el. Dar mai întîi să aprind lumina...

— Nu, nu e nevoie. Nu vă deranjați pentru mine... Este atîta lumină de afară, că ar fi păcat...

Profesorul se reaseză în fotoliu.

— Da, într-adevăr, este foarte multă lumină.

118 f

Cei doi se priviră un timp în tăcere. Bătrînul profesor nu distingea prea bine fața celui venit. Încă nu era cuprins de lumină.

— Mă mai cunoașteți, domnule profesor ? Bătrînul schiță o mină nedumerită. Nu răspunse. „Bineînțeles că, da ! Ce vrea să zică tînărul acesta cu în-J
trebarea lui'?"

— Nu de acum. Mă refeream la o perioadă cu cîțiva ani-în urmă.

— Adică?

— V-am fost student, domnule profesor...

Tînărul frămînta nervos între degete un mic cocoloș de hîrtie. Probabil biletul de la autobuzul cu care venise. Alături de el, jos, lîngă fotoliu avea o mapă. Bătrînul îl privea cu un licăr de curiozitate.

— V-am avut profesor numai un an, după aceea v-ați pensionat'...

În atitudinea tînărului se ciiea un pic de jenă. Ducea greu discuția, mai ales că bătrînul nu-1 stimula deînc,

— Nici eu n-am stat la istorie decît un an, apoi am dat niște diferențe și m-am transferat la drept...

— Mda, făcu profesorul ca și cum era normal să se fi întîmplat așa.

— Am dat un examen cu dumneavoastră în sesiunea de iarnă a aceluia an. Țin minte ca și acum. La istoria medievală și ne era frică, fiindcă toți vă știam chițibușar...

Tînărul zîmbi vinovat și se înroși tot, pînă în vîrfurile urechilor, își dădu seama că gafase.

— Vă rog să mă iertați... Știți cum sînt studenții. La examenul acela am picat !...

Profesorul vorbi plictisit:

— De ce îmi spui, dumneata tinere, toate astea ?

— Este singurul examen la care am căzut vreodată și de aceea îl țin minte. În vară l-am luat, însă examinatorul a fost alt profesor.

Bătrînul îl privi cu interes. Unda de bănuială dispăruse. Zîmbi ușurat și ridică neputincios din umeri.

Numai că în fața dumneavoastră tot corigent am rămas, a

119

'— Tinere e absurd ! Îți admir exigența, însă e inutil și absurd, atîta timp cît eu am uitat. Am examinat mii de studenți, am picat sau am promovat la examen, atîtia dintre ei. E prea mult. Îmi ceri să-i țin minte pe toți ?!

Celălalt luase mapa pe genunchi și scotocea febril în ea. Părea foarte concentrat la ce trebuia să găsească în mapa lui neagră. În cele din urmă îi întinse profesorului o revistă.

— Pofțiți. Am citit-o toată, iar articolul dumneavoastră este în întregime înroșit cu creionul... Atunci m-ați întregat, dacă am citit acest articol apărut în „Revista de arheologie" din 1947. Nu-l citisem și asta v-a înfuriat cumplit. Păcat că n-a mai apărut continuarea articolului în celelalte numere, așa cum fusese anunțat...

Bătrînul se afundă în pernele adînci ale fotoliului. Își în-i tinse mîinile, pe brațele fotoliului într-un gest decisiv, de eliberare. Capul i se contopi cu havanul obosit al spătarului. Părul lui alb și încă bogat devenea din clipă în clipă tot mai alb, de un alb mat, contrastînd

puternic cu nuanța din ce în ce mai vineție fe feței. Imbătrânise deodată cu peste douăzeci de ani și acolo, în căușul fotoliului, așa cum stătea fără suflare și cu ochii închiși, părea din altă lume, demult dispărută. Într-un târziu, fără să deschidă ochii, întrebă abia auzit.

— Cum ai aflat ?!

Tînărul răsuflă ușurat, deși era conștient că din clipa aceea pășise pe un teren abrupt și alunecos.

— V-am bănuț, însă nu știam nimic concret...

— M-ai suspectat de la bun început ? Tînărul scutură din cap în semn de negație.

— Bănuiala a venit ceva mai târziu, cam din seara cînd v-am găsit citind volumul acela îmbrăcat în piele roșie, în cancelaria stăreției.

— Bine, dar pe atunci mai luptam încă cu mine, mă zbăteam și mă împotriveam încă să rezist tentației, să alung gîn-dul acela nebun...

— Erau ultimele dumneavoastră forțe.

— Și m-ați lăsat să-mi continui drumul fără să-mi dați de știre în vreun fel ?!...

Tînărul ridică din umeri. Nu răspunse decît după o pauză lungă.

(120

— N-am fost siguri. Era doar o supoziție care nu se baza pe ceva concret.

— Și, cînd a început concretul de care-mi vorbești ?

— Abia după ce ați fost răpit... însemna că cei care au lăcut-o vă implicau serios în acțiunea lor ratată, că știați niște lucruri, care nouă ați întîrziat să ni le spuneți.

— In seara aceea, cînd ați început ancheta, mă hotărî>-sem să vă spun tot. De altfel, starețul știa. Îmi era cumplit de frică că nu mă veți înțelege...

Tînărul îl privi cu o undă de regret.

— Poate că era mai bine dacă ați fi avut puțină încredere în noi.

— Da, însă era deja prea târziu.

— Răpirea dumneavoastră, în ciuda atîtor dovezi care vă acuzau, ne-a făcut să vă scoatem, pentru mai mult timp, din rîndul suspectilor.

Bătrînul părea intrigat.

— Vi se făcuse o injecție cu scopolamină. Acest fapt ne-a făcut să ne lărgim aria cercetărilor. L-am depistat pe cel care în noaptea crimei pătrunsese în expoziție și care din cauza prezenței dumneavoastră acolo n-a putut înfăptui furtul, apoi pe doctorul Manta, care inițiasse acțiunea. Aici ne-ați ajutat cinstit și relatîndu-ne amănuntul acela cu femeia dezbrăcată... Am avut multe împotmoliri.

Tînărul se opri înciudat din relatarea sa.

— In fond, de ce vă spun toate astea ?

Bătrînul profesor ridică încet o mînă și miji ochii spre cel care vorbise.

— Spune. Te rog, spune! Cum ai vrea să-ți dau dreptate ?

Celălalt zîmbi îngăduitor. Nuanța aceea de tristețe și dezamăgire îi insista pe față.

— Aflăm deci că cel mai în etate dintre cei doi străini, adică Richter, nu este de origină germană, ci română, Bogdan Hanea. În seara răpirii găsesc sub manuscrisul dumneavoastră această revistă veche. La început nu i-am acordat atenție, însă am luat-o, fiindcă data ei de apariție, mai bine spus anul și faptul că era de arheologie, mi-a amintit de motivul pentru care m-ați picat la examen. Vroiam neapărat să citesc acel articol. In seara aceea nici n-am reușit s-o deschid, atît de ocu-

121

-1-

pat am fost. Abia a doua zi, la hotelul „Perla” din Slănic Moldova am avut răgazul să citesc articolul.

'''<■■■ Tînărul deschise revista la o pagină anume.

''*■■■'

— Aveți un stil pasionant de a prezenta faptele, alert, care-1 prinde pe cititor. De altfel și titlul „Misterul gemenelor” și faptul că este scris și în cadrul rubricii „Mici enigme ala istoriei” reclamă acest lucru...

Bătrîniul făcu un gest a lehamite. Tînărul observă gestul.

— La început faceți puțină istorie, apoi descrieți în amănunțime un crucifix, apoi pe celălalt și susțineți că, deși ele frapează prin asemănare, se deosebesc foarte mult. Spre sfîrșitul

articolului strecurați cititorului ideea că enigma lor o veți dezvălui în numărul viitor al revistei.

— Poate că o făceam doar cu un scop pur comercial, zise bătrînul.

— Așa am crezut și noi la început, însă pentru a ne edifica, am căutat numerele care au urmat, dar articolul nu mai continuă din nu știu care motive.

Profesorul se închise mai mult în el.

— Un alt fapt care ne-a reținut atenția a fost și acela că sub semnătura dumneavoastră mai figura un nume. Priviți.. în această revistă al doilea nume este tăiat cu cerneală și nu se mai cunoaște nimic. Ne-a fost destul de ușor să aflăm că a doua semnătură era a fostului dumneavoastră colaborator, Bogdan Hanea.

Din nou se așternu o tăcere grea. Bătrînul stătea liniștit în fotoliu și părea că nu mai așteaptă nimic.

— Când ați fost întrebat, așa în trecere, dacă îl cunoașteți, ați răspuns foarte evaziv, ca și când numele de Bogdan Hanea nu vă spune nimic deosebit.

Tînărul observă figura căzută a profesorului și clătină ușor din cap.

„Dacă tot m-am pornit, măcar să-i spun tot...”

— Soția mea care avusese o afecțiune deosebită pentru el îi spunea „Dănuș cel mititel”..., zise bătrînul.

— În fine, dumneavoastră ați plecat, au mai plecat și alții; noi am rămas să încheiem cazul. Am găsit noi dovezi concludente care ne-au ajutat cu precizie să-l surprindem pe asasin exact în momentul cînd vroia să sustragă crucifixul. Nici acum nu știe cît de inutil a fost actul său.

122

*

Bătrînul îl privi mirat. Dîndu-și seama că celălalt îl intuiește, se închise în spatele unui mic zîmbet.

— Am mni făcut o descindere prin camerele celor ple-«ați, mai știți, poate eu folos, și am mal găsit eeva in ea-rnera dumneavoastră. Scoase dintre filele revistei o coală de hîrtie. Se vedea că fusese mototolită, însă cineva o netezise cu multă grijă..

— Era aruncată în coșul de hîrtii de sub masa de lucru din camera dumneavoastră. Bătrînul luă hîrtia, o privi și zîmbi fără speranță. Era eoala de hîrtie aruncată de el la coș înainte de a pleca. Încercase să scrie un titlu de capitol, însă ceva nu-i convenise, căci mîzgălise rîndul scris.

— Dacă se înlătură cu grijă această mîzgălitură și asta vă asigur că ia timp și necesită multă măiestrie, se descoperă ee fusese scris.

Bătrînul își continua tăcerea lui grea.

— Titlul capitolului de final al lucrării în care vă pro-puneți să scrieți despre crucifixe este tot de factură enigmatică, ca și în această revistă din '47, însă mult mai elocvent. El s-ar fi numit: „Cazul celor trei gemene”. Deci în realitate au fost trei crucifixe...

Ultimele cuvinte ale tînărului locotenent Popa sunau imperativ și rar, ca o sentință, însă ecoul lor nu trezi nici o reacție pe fața celuiilalt.

— Ești mulțumit, tinere ? Acum ți-ai luat corigenta cu nota zece...

— Însă regret, domnule profesor, se pare că dumneavoastră în schimb ați rămas cu o restanță, față de un fost student !...

Locotenentul îl privi lung, dar profesorul îi ocoli privirea. Tărăgănat și fără niciun chef, în schimb hotărît să termine cît mai repede întrevederea, profesorul vorbi :

— Spune ce știi și ai cuvîntul meu că în seara asta o să afli adevărul!

— Iată, pe scurt, relatarea faptelor, vorbi locotenentul i înainte de a pleca la mînăstirea Dania vi se face o vizită neașteptată din partea acestui Richter, care venea din străinătate cu cel de al treilea crucifix, bineînțeles tot fals și de mică valoare materială, ca unul dintre cele două rămase în țară. Înainte d? război ele au fost de toate, Irei IDîn aceste moți-*

123

re nu ați mai «fntinuat, a tun ti în 47, articolul, fiind, că vă decepționase colaboratorul și prietenul dumneavoastră de familie... Sustrăsese unul din cele trei crucifixe exact cu același raționament. Furtul celui adevărat. Și atunci, ca și acum, socoteala lui era foarte simplă. Crucifixele semănau leit El nu avea decît să găsească un moment potrivit să-l pună pe cel

de al treilea în locul celui adevărat și, pînă se descoperea furtul, el era departe. Vine după mulți ani și vă propune această afacere, fiindcă știe că sînteți la mînăstirea Dania de-ai casei și erați cel mai potrivit pentru înfăptuirea acestei înlocuiri, în schimb nu vreți să auziți de așa ceva. Nu con-eepeați furtul. Obține, însă de la dumneavoastră cuvîntul de onoare că dacă renunță la această acțiune murdară, nu-1 veți denunța. În seara aceleiași zile vi se dă acel telefon stupid pentru a vă scoate din casă iar ei, în voie, căci între timp Richter luase legătura cu doctorul Manta, să pătrundă în locuință. Ii interesa manuscrisul. Gînd vă vizitase i-ați spus probabil că ați terminat lucrarea, inclusiv capitolul despre crucifixe. Vroia să știe dacă ați scris despre două sau trei! Atît! Richter vroia să fie sigur că cel existent în expoziția de la mînăstire este cel adevărat. Acest lucru îl cunoașteți foarte bine dumneavoastră. Spre deosebire de el care nu mai știa nimic de crucifixe de cînd vă fusese colaborator. Intenția lui era de a fotografia paginile cu pricina nicidecum să sustragă manuscrisul. Asta v-ar fi alarmat și nu era bine pentru el. Ghinionul face că, înainte de a pleca spre spitalul indicat de cel care vă telefonase, un puseu acut de cord vă imobilizează la pat. — Inima își bate joc de mine, oftă profesorul. O combuia-ție între scleroza vaselor și fibrilație! Cum e mai rău !...

— Cînd Mona Elefterescu pătrunde în casă, continuă impasibil locotenentul, vă găsește dormind. Așa că este nevaită să sustragă manuscrisul ! Nu întîmplător este trimisă Mona Elefterescu... În linii mari semăna cu fiica dumneavoastră, de unde și deci'irația sectoristului, eare pretinde că ar fi văzut-o ieșind din casă și chiar a schimbat cîteva cuvînter cu ea. Doar o știa de mică. Vă închipuiți cît ne-a încurcat această declarație...

Descoperiți furtul manuscrisului abia a doua zi, la mînăstire, însă cînd vă întoarceți îl găsiți la loc. Cei în cauză nu află nimic din ce i-ar fi interesat și vi-1 aduc într-un timp util,

124

astfel reparîndu-și gafa și punîndu-vă într-o lumină destul de nefavorabilă față de stareț. Vedeți, după atîția ani, crucifixul cel adevărat și din nou începe să vă pasioneze ca în tinerețe. Începe să vă obsedeze și vă pierdeți liniștea, mai ales cînd știți că cineva îi pusele gînd rău. Un îndemn tainic, nebun aș putea spune, vă dă tîr-coale. Nu vă lasă să dormiți. Plecați în puterea nopții să vedeți dacă mai este acolo, cit este de fantastic și noaptea, cînd se reflectă luna în el. Obsesie în toată regula !

Tot în seara aceea, a crimei, Nelu Carban se strecoară în chilia bătrînului. Adusese cu el cel de-al treilea crucifix, pe care trebuia să-1 pună în locul celui adevărat, însă este surprins de ucigaș care, după ce îl sugrumă pe bătrîn, găsește crucifixul adus de Nelu Corban, îl ia crezînd că în sfîrșit a pus mîna pe comoară și dispare. Normal și logic, Nelu Corban ar fi trebuit să abandoneze ideea furtului, însă își dă scama că cei de afară nu-i vor crede povestea și-1 vor pedepsi, așa că încearcă să-și ducă la capăt treaba pentru care venise și iar nu are noroc. În sala expoziției este surprins de dumneavoastră. Vă lovește și tot el este acela care vă duce în cameră, de se descotorosește și de anteriorul, care-l îmbrăcase pentru a fi luat drept călugăr, astfel încercînd să vă implice în crimă și tentativă de furt. Își dă seama că totul este ratat și fuge.

A d.ju? zi descoperiți anteriorul într-unui din geamantane. Nasturii grosolani din tablă ai acestuia vă duc cu gîndul la ce] găsit în raftul bibliotecii starețului, ba chiar credeți că acela este Profități de învălmășeala de a doua zi ; mînăsti-rea era în sărbătoare și dosiți anteriorul tot acolo, în spatele cărților Totul s-ar fi putut termina aici și discuția de față poate că n-ar mai fi avut loc, dacă n-ați fi găsit în raftul acela de bibliotecă, după cărți, crucifixul, ascuns acolo de ucigaș. Acela era locul unde-și ascundea lucrurile care nu trebuiau văzute sau găsite de altcineva. Era o ascunzătoare provizorie. Abia atunci, în fața crucifixului găsit, începeți cu adevărat să vă gîndiți la furt. îl luați și îl ascundeți pe undeva pe aproape, în orice caz tot în preajma celui alt, ca să-1 aveți la îndemînă. iar în caz că l-am fi descoperit noi, să nu vă implice.

— L-am ascuns exact după o stinghie care întărea lada vitrinei în care se găsea cel adevărat. Era loc suficient...

125

— Știm că schimbul l-ați comis îmintea de a pleca. Cînd 'anume ?

— Când îi explicam actorului... Am profitat de un moment de neatenție din partea lui. Știam că sistemul de alarmă nu era conectat și geamul de deasupra vitrinei glisa ușor. După aceea a venit șeful dumatăle...

Locotenentul Popa privi spre celălalt și pentru o clipă nu-i veni să creadă toate gândurile ce-i treceau prin cap.

— După ce am găsit această coală de hîrtie mototolită am descoperit dovada presupunerilor mele, însă era prea tîrziu Furtul fusese comis și făptașul dispărut. N-am dat nimic în vileag, din contră, toți cei din jurul nostru au crezut că noi ne-am terminat cazul și am plecat acasă. Noaptea, tîrziu, când noi ne cam pierdusem răbdarea, ucigașul a pătruns în sala expoziției și astfel l-am surprins asupra faptului. Nici acum nu știe că crucifixul furat nu era altul decît acela luat de el din camera victimei. Cu prinderea asasinului, aseară am încheiat penultima parte a cazului nostru. Nu însă și ultima...

Locotenentul tăcu. Bătrînul profesor zîmbea liniștit. Se ridică, deschise unul din geamantane, căută prin el și întinse locotenentului crucifixul:

— Iată-1. puteți să-1 luați ! Mie nu-mi mai trebuie !... Se așeză din nou în fotoliu, cufundat în gânduri...

— E originalul ? întrebă șoptit tînărul. Mi-ați promis, domnule profesor, că voi afla adevărul f... Vă rog... Vă rog mult !...

Bătrînul păru că se trezește din amănire și privi spre locotenent eu ochii înviorați de o ultimă selipire

— Nu... Vei fi singurul eare o să eunoști adevărata poveste a Gemenelor' Stupid! Un restanțier la examenul de istorie medievală să cunoască această minunată și emoționantă poveste. Ridică din umeri a neputință. Parcă viața nu-i de atîtea ori stupidă ?!... Așa că ascultă :

Locotenentul rămase ca de piatră. Ii era teamă și să respire, se gîndea că o mișcare bruscă, un gest necontrolat s-ar putea să-1 distragă pe bătrînul profesor și să-1 abată de la hotărîrea sa de-a spune povestea celor trei gemene.

— După cum știi, bănuiesc, Constantin Brîncoveanu a avut una dintre cele mai lungi domnii din istoria Țării Românești, daorită unor circumstanțe politice, multă vreme favorabile lui, dar și averii sale imense ! Banii l-au ajutat

126

deseori să iasă din încurcături. Deși în 1699 Sublima Poartă îi acordă domnia pe viață, patru ani mai tîrziu, în 1703 este chemat la Stambul și abia reușește să-și salveze capul și tronul cu mari cheltuieli și o masivă creștere a tributului. Numai că revenirea la domnie înseamnă și sporirea controlului turcilor asupra vistieriei domnești. Și astfel acest domn înțelept și viclean care reușise, cu multă iscusință, să-și scoa-I tă averile din țară, este nevoit acum să găsească alte moda-1 lități de a le ascunde, locuri sigure, și în același timp, ușor accesibile la nevoie. Și are, întradevăr, o idee genială. În atelierele domnești, ori în cele ale unor meșteri vestiți ai vremii se lucrează obiecte de cult de o inestimabilă valoare, pe care domnitorul le dăruiește, cu mult fast unor mînăstiri sau biserici. Numai că astfel de giuvaere mai aveau, cel mai adesea, copii, bătute în aramă aurită și împodobite cu sticle colorate. Practic aceste copii erau date cu mare ceremonie lăcașurilor de cult, apoi, cu știința starețului, rudă apropiată ori prieten al Brîncovenilor erau înlocuite cu adevărata bijuterie, pentru ca la o mare nevoie domnul să schimbe din nou originalul cu copia. Destul de sigur pentru acele vremi nesigure și destul de simplu pentru acel timp cînd totul era complicat !

Un astfel de destin îl are și „Marea Cruce” dăruită de domnitor în 1714 mînăstirii Dania în timp ce era dus spre locul osîndei. Bănuiesc că turcilor din escortă le-a arătat copia crucifixului pentru a fi de acord cu această danie, iar apoi, într-un moment favorabil are loc schimbul. Așa a rămas „Marea Cruce” în țară.

Numai că de această dată, pe Brîncoveanu nu-1 mai ajută nici banii nici iscusința. Sublima Poartă hotărăște mazilirea și decapitarea sa, precedată de cea a celor patru fii. Pe vremea aceea femeile nu prea aveau aeues la marile taine ale familiei, așa că pierind bărbații se pierde și urma multor comori Brîncovenești.

Profesorul tăcu. în cameră i se auzea puternic respirația precipitată. Cu mișcări blînde

Începu să-și maseze partea stingă a pieptului, deasupra inimii. Privi spre unul din sertarele biroului, zăbovi preț de o clipă, apoi își îndreptă ochii spre micuța poartă verde a seifului. Raza de lumină a lunii mai avea de străbătut o distanță de o palmă. „O palmă de viață, gîndi profesorul, o palmă de timp și nimeni n-o să mi-1 mai

127

poată hia vreodată !" în fața sa locotenentul părea o stana •de piatră, o statuie neterminată, dăltuită în marmură neagra.

— În vara anului 1946, cu prilejul unor cercetări pe care le făceam în arhivele unui oraș din Transilvania, am găsit într-un magazin de antichități un crucifix de o mărime și o

•frumusețe neobișnuită. Era lucrat în atelierele vestitului giuvaergiu „Sas cel șchiop". Mă intriga un fapt, care probabil, pentru un altul, chiar istoric fiind, ar fi trecut neobservat.

Cum a fost posibil ea un artist așa de iscusit, care îndeplinise comenzi pentru multe capete încoronate își pierduse timpul timpul executînd, cu atîta măiestrie, un crucifix din aramă și sticlă colorată ? Ideea aceasta m-a frămîntat atît de mult, încît, în una din zile am luat din arhivă condica de comenzi a atelierului și am găsit în anul 1713 următoarea consemnare * „Executat pentru GBPV crucifix — 30.000 galbeni + 10 galbeni + 10 galbeni". Gea ce însemna că a executat pentru...

— Constantin Bassaraba Brancovani Principe di Valachia, murmură locotenentul cu glasul unui student nesigur pe răspunsul său.

— Exact, se însufleși bătrînul. Îți mai amintești deci 7 Locotenentul se mulțumi să aprobe cu o mișcare impecabilă a capului. Profesorul u mulțumi cu un zîmbet abia schițat și continuă :

— Un crucifix de o valoare deosebită și două copii, — am descoperit că-i vorba de copii prin compararea prețului cu alte lucrări similare — iar la încasări era trecută suma de 30.010 galbeni ! Asta însemna că domnitorul cumpărase originalul și o singură copie. Cealaltă copie se afla în mîiile mele. Descoperirea nu mi-a adus liniștea așteptată. Ba din contră. Mă obseda acum întrebarea : unde se află cele două gemene ? Am răsfoit cataloagele de artă medievală, am scris minăstirilor din Atos, am corespondat cu colecționari particulari ! Nimic ! Și iată că norocul, ori hazardul cum îi spuneți dumneavoastră, m-a ajutat și pe mine o dată în viață ! În vara anului 1947, reîntîlnindu-mă cu bunul și blîndul Gherondie, care pe atunci era un călugăr tînăr și avea în grijă odoarele minăstirii, mă invită să petrec o vreme la Dania mai ales că în vara celui an familia mea se afla în mari lipsuri materiale. Era foamete, era secetă, erau vremuri tulburi. Am poposit acolo cu Marta și un nepot al meu, Dănuș, stu-

128

der.t în anul TI la isterie, o inteligență și c intuiție de mare Cm de știința !...

— Vorbiți despre Bogdan tlanea, șopti Locotenenții! ! Bătrînui înclină perceptibil capul, privind în întunericul

eamerii, ca și cum acolo s=ir fi păstrat imaginii palide ale timpului ocela. Mina strecurată sub halatul de casă se crispa ritmic pe mușchiul pieptului, un tic întîmpicror. ca oricare altul, făcut in clipele de concentrare.

— Atunci am descoperit adevăratul crucifix Comoara pentru care Brincoveanu plătise o avere !... L-am trimis pe Dănuș acasă să-1 adură pe al meu. Erau identice și nimeni' din minăstire nu știa ce valoare deosebită adăpostește între zidurile bisericii. Se petrece însă ceva straniu Bijuteria îmi înghite sufletul 1 Devin robul ei. Nu pot trăi fără săi sorb strălucirea. Fac schimbul, nimeni nu observă, ajung acasă și ca să înlătur orice bănuială scriu acel articol în care lansez ideea că podoaba s-ar afla undeva prin orient, ori ar fi dispărut demontată de cine știe ce giuvaergiu nepriceput. Dănuș fuge în apus și îi pierd urma' Istoria nu mă mai interesează decît accidental. Timpul nu-mi mai aparține! Noapte de noapte stau și pîndesc clipa cînd razele lunii vor atinge pietrele și vor exploda în mii de scînteieri !... Toți îmi depling singurătatea, dar nimeni nu știe că nu sînt sinsur ! E taina mea t... Marea mea taină pe care Marta avea s-o ducă cu ea în mormint !... Așa se face că la invenarierea obiectelor de artă ce urmau să intre în patrimoniul național, la Dania comisia de inventariere găsește dubletul, căruia i se atribuie doar valoarea istorica obișnuită.

— Cum de l-ați dus înapoi ? riscă locotenentul o întrebare.

— Anul trecut, casa mi-a fost călcată de h[^]ți în d >uă rînduri N-au furat mai nimic, deși ar fi avut ce! M a cuprins frica ! S-ar fi putut să caute ceva anume l Crucifixul!... GînduJ că aş putea să-l pierd, să nu-l mai văd niciodată, mă înnebunește. Îmi dau seama că la mînăstire va fi mai în siguranță ca aici. Gherondie era stareț. Puteam să mă due, să fac schimbul și să iau dubletul acasă !... între timp, Dănuș, ajuns domnul Richter are norocul să găsească în Orient cea_ laltă copie. Deci nu-l fură din țară, cum ați presupus dumneavoastră, ci îl descoperă și îl cumpără, plătind pe el o sumă destul de mare, infirmă totuși în raport cu valoaita

129

originalului pe care intenționa să pună mîna acum ! Restul fl știi!...

— Numai ca să împiedicați acest furt v-ați hotărît să intitulați ultimul capitol al cărții :

„Misterul celor trei gemene" ?

Bătrînul profesor tăcea. Părea că se contopise în penumbra fotoliului. Deodată își lăsă capul în piept și gemu scurt. Locotenentul tresări și privi spre el. Profesorul Vereș își pipăia cu vîrf de degetelor de la mîna dreaptă carotida Popa își dădu seama că își ia pulsul. Vru să-l întrebe cum se simte, dar profesorul, îi întinse cu mîna stîngă o cheie mică, șop-tindu-i :

— A început'... încă trei, cinci, poate șapte minute!... Deschide acum ! Acum !.. In rest, nu mai este nimic de făcut!...

Era atîta poruncă și rugă în glasul bătrînului îneît locotenentul execută totul ca un automat. Raza de lună lumina insistent ușița verde a micului seif. Broasca a cedat ușor, la prima răsucire a cheii. Cînd ușița s-a dat la o parte, o explozie de seîn-tei multicolore, un curcubeu sfărîmat în cioburi, țîșniră eliberate în întîmpjnarea razelor de lună.

— Formidabil!... N-am crezut că poate exista așa ceva !. Este fantastic'... Este...

Uluit, locotenentul se apropie de bătrînul profesor. Aștepta ca el să-i spună acel cuvînt neștiut care poate exprima această frumusețe mirifică. Vereș însă vi privea &lm, printre pleoapele abia întredeschise. Părea că îi zîmbește, dar nu era așa. In lumina aceea ireală, locotenentul își dădu seama, cu stupoare că se petrecea cu bătrînul profesor ceva cu totul neobișnuit, își puse urechea pe pieptul lui încercînd să-i ajudă bătăile inimii. Nu sesiză nici un zgomot, oricît de mic și nu-i veni să creadă că un om poate muri, atît de ușor, atît de liniștit doar la doi pași de el. Și abia atunci își dădu seama că șoptindu-i : „A început", Vereș îl anunțase, de fapt, pe fostul său student că, începea sfîrșitul pe care îl aștepta cu resemnare și împăcare de sine.

— SFIRȘIT —

130

Lector CONSTANTIN VREMULEȚ Tehnoredactor GHEORGHE HINCUI

Apărut 1990. Bun de tipar 7-07-1990. Coli tipar 8,25

Tiparul executat sub comanda nr. 66

întreprinderea poligrafica Galați

B-dul G. Coșbuc nr. 223 A

ROMÂNIA

